

Thiên Nhai Lộ Vi Ương

Contents

Thiên Nhai Lộ Vi Ương	1
1. Chương 1: Mạn Quyển Hoàng Sa Cổ Nhân Lai	1
2. Chương 2: Tá Vãn Nhân Gian Sầu Tịch Ý	4
3. Chương 3: Phong Lưu Bất Tại Tiêu Điều Du	9
4. Chương 4: Minh Nguyệt Hà Thỉ Đáo Thiên Nhai	14
5. Chương 5: Liễm Diễm Xuân Quang Tứ Nguyệt Hoa	18
6. Chương 6: Tịch Mịch Xuân Vũ Cự Nhân Hồn	24
7. Chương 7: Du Nhiên Vãng Sự Liễu Vô Ngân -(chuyện Xưa Chẳng Chốc Mất Tăm)	30
8. Chương 8: Nhất Phiến Thương Tâm Họa Bất Thành	35
9. Chương 9: Âm Nhiên Xuân Sầu Hà Túc Luyện	39
10. Chương 10: Kết	42

Thiên Nhai Lộ Vi Ương

Giới thiệu

Thể loại: Thử Miêu cổ đại, chậm nhiệt, phá án
Chuyển ngữ: NếpỞ Đông Kinh thì tiếng tăm của Ngự Miêu Triển Chiêu v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-nhai-lo-vi-uong>

1. Chương 1: Mạn Quyển Hoàng Sa Cổ Nhân Lai

Kỳ Châu, tháng năm.

Kỳ Châu là một tòa trọng trấn ở vùng biên giới Tây Bắc, thôn trấn nơi này cũng không quá lớn, nhưng cũng không tính là rất nhỏ. Trú quân khoảng chừng trên dưới năm nghìn, địa lý hiểm yếu, nếu có chiến sự, cũng là vùng binh gia giao tranh.

Khách sạn Giang Nam là khách sạn lớn nhất tốt nhất ở Kỳ Châu, có người nói ông chủ của khách sạn này nguyên là người Giang Nam, sau lại đưa gia đình chuyển tới nơi này, để thể hiện nỗi nhớ nhà, khách sạn này mới được gọi là “Giang Nam”. Điều kiện của khách điểm nơi biên cương hiểm yếu tất nhiên là không thể so được với Giang Nam, bất quá tại nơi hoang dã đây đã coi như là phi thường tốt rồi. Hảo tửu, mỹ thực, bà chủ quán xinh đẹp, ông chủ quán hào sảng, thật là so với ôn nhu của Giang Nam có một chất phong tình rất khác.

“Chính là nhà này rồi, Bạch huynh.”

Sắc trời đã gần đến hoàng hôn, đại kỳ của khách sạn Giang Nam tung bay giữa trời chiều, tư thái cuồng ngạo. Trước cửa khách sạn, hai người trẻ tuổi ngồi trên lưng ngựa, dứt khoát tung người xuống ngựa, người thanh niên áo lam nắm dây cương, hơi quay đầu lại nhìn đồng bạn của mình, mỉm cười dò hỏi.

Người đồng bạn kia của y một thân trường sam cẩm bào bạch sắc, cúi đầu nhìn thoáng qua bạch y đã không còn sạch sẽ như lúc đầu nữa, hơi nhú này, hình như có điểm không kiên nhẫn, ngẩng đầu đáp: “Hắn là chính chỗ này, khách sạn Giang Nam.”

Tiểu nhị cơ trí đã ra đón, nhiệt tình chào mời nói: “Nhị vị công tử là muốn nghỉ chân hay là muốn ở trọ?” Đã thấy rõ tướng mạo của hai người này, tiểu nhị kia không khỏi ở trong lòng thầm khen một tiếng. Hai vị công tử này tướng mạo thật đúng là xuất chúng, vị công tử bạch y kia mày kiếm mắt phượng, ngũ quan tinh xảo như tranh vẽ, có thể so với trích tiên, chỉ là sắc mặt lãnh đạm, nhân thần lạnh thấu xương, vừa nhìn đã khiến kẻ khác không dám tới gần, nghĩ đến chắc hẳn không phải là một vị chủ dễ phục vụ gì. Vị công tử lam y bên cạnh hắn kia mặc dù không lóa mắt như hắn, nhưng tướng mạo cũng tuấn tú hơn người, hơn nữa thần tình ôn hòa, mâu quang thanh lương như nước, một thân phong phạm khiêm tốn nho nhã.

Bất quá, tiểu nhị của tiệm thấy cả hai người đều mang theo kiếm nhưng không kinh hãi. Lữ khách nơi biên quan này, đều không phải người bán hàng rong mà là giang hồ du tử, mang theo binh khí cũng không phải chuyện kỳ quái gì, tiểu nhị thấy cũng nhiều, tự nhiên cũng sẽ không lưu ý quá mức.

“Tiểu nhị, ta hỏi người, khách sạn Giang Nam này của các người nhưng chỉ có từ lâu khách sạn này là tốt nhất?” Bạch y nhân kia mở miệng nói với tiểu nhị, thanh âm thấp nhu lãnh đạm, thế mà lại rất êm tai.

Trên mặt của tiểu nhị nở một nụ cười sáng ngời, lưu loát đáp lại: “Công tử ngài thế nhưng tìm được rồi đây! Khách sạn chúng ta ở Kỳ Châu thật không thể tìm được một nơi thứ hai nữa đâu, dù là từ lâu, hay là khách sạn đều là tốt nhất, ngài ăn ở tại đây, đảm bảo sẽ khiến ngài thỏa mãn!”

Hai người trẻ tuổi đem ngựa của mình giao lại cho tiểu nhị, dặn dò phải chăm sóc nuôi nấng thật tốt rồi mới cùng nhau đi vào khách sạn, cũng rất vừa vặn quyết định lấy hai gian phòng cuối cùng, tìm một cái bàn trống ngồi xuống. Lập tức có người nhiệt tình bắt đầu bắt chuyện, bưng trà rót nước lau bàn, sau khi gọi thức ăn xong nhanh nhẩu đi xuống phía dưới truyền món. Hai người nhấp một hớp trà nóng rồi mới bắt đầu nói chuyện với nhau.

Công tử áo lam thấy đồng bạn của mình lại có chút ghét bỏ lướt mắt nhìn qua bạch y của mình, cười nhạt nói: “Một hồi cơm nước xong liền có thể tắm rửa sạch sẽ một phen, Bạch huynh tạm thời nhẫn nại thêm một chút đi.”

Bạch y nhân đưa mắt nhìn đồng bạn một cái, thản nhiên nói: “Người xem Ngũ gia mỏng manh như thế sao, Triển Chiêu.”

Hai người này nguyên lai chính là Ngự Miêu Triển Chiêu và Cẩm Mao Thủ Bạch Ngọc Đường tiếng tăm vang dội của Đông Kinh. Một trận tam bảo trước đây huyền náo xôn xao, việc đó vừa mới kết thúc, Khai Phong Phủ lại nhận một vụ án nữa, án kiện ngược lại không phải rất phức tạp, chẳng qua chỉ là giết người cướp của, chỉ là tên nghi phạm này lại là một nhân vật lục lâm phi thường gai góc trên giang hồ, tên gã là Ngô Bất Hoan. Người này hành sự thủ đoạn độc ác, thế nhưng thân thủ lại cao, người bình thường căn bản không thể tiếp cận. Lần này phạm phải mấy vụ đại án, bị quan phủ phát lệnh truy nã, nhưng bộ khoái bình thường căn bản không đối phó được hắn. Bao đại nhân vì vậy bèn phái Triển Chiêu đi truy bắt, Bạch Ngọc Đường nhân sự kiện tam bảo mà bị huynh trưởng nhà mình trách cứ tội tùy hứng, không tình nguyện lắm vẫn bị đá tới hỗ trợ. Cũng may Ngô Bất Hoan làm nhiều việc ác, nã gã coi như là tròng ác, ra sức bắt gã ngược lại cũng không oan uổng. Ngô Bất Hoan xưa nay vốn xảo quyết, vì vậy hai người đuổi một đường đến tận Kỳ Châu.

Triển Chiêu lam y dùng thần tình ôn hòa mà an tĩnh, cất giọng nói không nhanh không chậm: “Bạch huynh hiểu lầm, chỉ là bảo cát vùng biên cương cực lớn, Triển mỗ chỉ là lo lắng Bạch huynh một thân bạch y, có phần bất tiện mà thôi.”

Bạch Ngọc Đường hơi quay đầu đi không đáp, nâng chung trà lên nhưng lại không uống, chỉ là trên mặt bỗng hiện lên một tia ảo não. Biên quan bảo cát lỏng lẻo, đối với kẻ trời sinh khiết phích như hắn mà nói, quả thật có chút khó ở.

Chỉ chốc lát sau, tiểu nhị đã đưa rượu và thức ăn lên, hai người chuyên tâm ăn, không ai nói chuyện với ai. Khách sạn này không hẳn là nơi nghỉ trọ tốt nhất Kỳ Châu, cả rượu và thức ăn đều thật không tệ.

Hai người ăn đến tám phần thì no, liền cùng dừng lại rồi tự thưởng thức rượu trong ly, dự tính lập tức lên lầu nghỉ ngơi. Rượu này là của khách sạn tự cất, tên rượu là “Biệt ly sầu”. Màu sắc trong veo, vào miệng thanh liệt, xuống đến nơi cổ họng lại có một loại cảm giác cay xè, vào đến bụng lại là đắng rồi lại ngọt, tư vị vạn thiên, uống vào có một thứ cảm giác mê lương khó nói rõ, là rượu cực phẩm. Xưa nay Triển Chiêu vốn dĩ không mê rượu cũng bắt đầu cảm thấy mê muội, chớ đừng nói chi là trời sinh yêu rượu như Bạch Ngọc Đường.

“Đại thúc, quấy rầy, xin hỏi còn phòng trống không? Ta muốn tìm nơi ngủ trọ.”

Hai người đang chuẩn bị đứng dậy trở về phòng, chợt nghe thấy giọng nữ nhu hòa từ bên phía quầy hàng truyền đến. Chất giọng này du dương đậm tĩnh, trong dư âm phẳng phất vài phần thờ ơ, vài phần ngây thơ, dường như ẩn chứa tầng tầng mỗi một dày đặc. Bạch Ngọc Đường nhin không được đưa mắt nhìn cô gái kia một cái, thanh âm này nhưng thật ra có vài phần tương tự với Triển Chiêu, chỉ là nhu hòa hơn, càng ấm mềm hơn một ít, đương nhin cũng càng êm tai hơn một ít.

Chưởng quỹ mang về mặt áy náy giải thích: “Xin lỗi a, cô nương. Máy ngày nay thương lữ vang lai, phòng nghỉ đã đầy, cô xem...”

“Vậy sao...” Cô gái kia nhẹ nhàng than một tiếng, hình như vô cùng thất vọng. Cô nương này ngôn ngữ dịu dàng, giọng nói nhu hòa, có vẻ có tri thức hiểu lễ nghĩa, vừa khéo quần áo cũng không tầm thường, khí độ bất phàm, có thể là con gái nhà phú quý. Chưởng quỹ có một cô con gái gần giống tuổi cô, đối với cô bé này rất có hảo cảm, thấy cô như thể đường xa mệt mỏi, không khỏi động lòng từ phụ dụng tâm, vì vậy nói: “Bất quá vừa có hai vị công tử kết bạn mà đến, bọn họ đã quyết định lấy hai gian phòng cuối cùng rồi. Không bằng, cô theo chân họ thương lượng thử, xem xem liệu có thể nhượng ra một gian không?”

“Đa tạ đại thúc.” Cô gái lễ phép cảm tạ chưởng quỹ, sau đó xoay người bước đến bên cạnh bàn của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường. “Xin lỗi, quấy rầy hai vị.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã nghe được đoạn đối thoại vừa nãy của cô và chưởng quỹ, tự nhiên biết cô tìm đến vì chuyện gì. Triển Chiêu đứng dậy quan tâm nói: “Cô nương không ngại ngồi xuống rồi nói đi.”

Cô gái nói cảm ơn, thuận thế ngồi đối diện hai người, Triển Bạch hai người lúc này mới nhìn rõ trang phục của cô gái này. Tiểu cô nương mặc xiêm y trắng váy lam, trên mặt vẩy thêu những đóa hoa màu vàng nho nhỏ, một kiểu dáng vô cùng tú lệ tinh xảo. Vóc người cô nhỏ nhắn xinh xắn, trên đầu đội một cái đầu lạp có đeo một dải lụa trắng, lưng đeo bọc vải, trong lòng ôm một túi vải dài màu trắng thêu hoa văn chìm họa tiết mây, dáng vẻ có vẻ khá nặng.

Bạch Ngọc Đường là Triển Chiêu liếc nhìn nhau, trong mắt đồng thời ánh lên một vẻ kinh ngạc. Trong lòng tiểu cô nương này, nếu như bọn họ đoán không sai, chắc chắn là một cây đao. Thế nhưng, cô bé này rất rõ ràng là không biết võ công.

Cô gái trẻ đưa tay phải đẩy lên đầu lạp lụa trắng, khuôn mặt lộ ra. May mà Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều kiến thức rộng rãi, vậy mà cũng không khỏi thấy nao nao, cảm thấy vô cùng kinh diễm.

Cô gái nhỏ này, dung mạo thực sự quá mức xuất sắc. Ngũ quan tinh xảo xinh đẹp, mi mục uyển hàm liễm diễm, màu da trắng nõn trong suốt, mái tóc như thác như gấm, thanh lệ như một bức danh họa truyền đời, khiến người không dời được ánh mắt. Phi thường rõ ràng, chính là nét ngây thơ của vùng sông nước thanh tú. Rất dễ nhìn ra cô bé còn rất nhỏ tuổi, ước chừng mới mười lăm mười sáu tuổi, nhân thần thiên chân hồn nhiên, mà lại có một phần ý ưu thương khó bề diễn tả, kỳ diệu dung hợp với nhau lại trở thành một ánh mắt đẹp để phi thường. Nếu có thể gặp, đợi cô thành niên, nhất định là một dung sắc nghiêng nước nghiêng thành.

“Tuy rằng lời này rất chi muội muội, bất quá,” cô bé đối với hai người trước mặt hơi cúi người mỉm cười, dáng vẻ trang nhã tiếp lời: “Ta đi đường rất lâu, vô cùng mệt mỏi, chẳng biết nhị vị đại ca có thể nào nhượng lại một gian phòng cho ta hay không?”

Cô gái trẻ nhân thần thiên chân hồn nhiên, toát ra một thần sắc thân thiết tin cậy nào đó hết sức tự nhiên. Giả sử nếu cô bé này không phải xuất thân phú quý, thuở nhỏ nhận được yêu thương sung ái, chưa từng chịu tổn thương, thì chính là nội tâm thuần khiết, giống như trẻ sơ sinh, hoặc giả kết hợp cả hai.

Thật sự là giống như cô bé tiểu muội muội khả ái nhà bên, làm cho người ta không cách nào cự tuyệt được. Huống chi bất quả chỉ là nhấc tay chỉ lao, Triển Chiêu luôn luôn tâm địa thiện lương, không đành lòng gặp người khó xử, y nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, ôn ngôn cười nói: “Triển mỗ không ngại, chẳng hay ý Bạch huynh như thế nào?”

Bạch Ngọc Đường hơi hơi nhượng đuôi mày, thần nhiên nói: “Ngũ gia đương nhiên không thể keo kiệt như thế, tất nhiên là không ngại rồi.”

Triển Chiêu mỉm cười nói với cô gái: “Hai người chúng tôi một gian phòng là được, cô đi nói với chủ quầy đi.”

Cô gái trẻ nhọt nhọt cười: “Đa tạ đại ca ca.” Sau đó nở nụ cười tươi trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, giọng nói thiên chân hoan hỉ: “Vị ca ca này, huynh cũng là họ Triển sao?”

“Cũng là?” Bạch Ngọc Đường cong khóe miệng cười nói: “Tiểu muội muội, chớ không phải là muội và con mèo con này cùng một họ chứ?”

Ánh mắt cô bé trở nên hoang mang, hơi ngoẹo đầu hỏi: “Đại ca ca, mèo con là ai?”

“Khực...” Bạch Ngọc Đường cười khan một tiếng, tránh thoát ánh mắt của Triển Chiêu, ngắt lời nói: “Ta nói nhầm, muội và vị ca ca bên cạnh ta này cùng một họ sao? Tiểu muội muội, muội tên gì?”

Thần tình cô bé có chút hồn nhiên, có chút kiêu ngạo: “Ta là Triển Nhu, là Triển trong triển nhan, Nhu trong ôn nhu, rất êm tai đúng không, là tên cha đặt đó.”

Bạch Ngọc Đường câu môi cười: “Triển Chiêu, là muội muội thất tán nhiều năm của ngươi sao?”

“Bạch huynh ăn nói cẩn thận.” Triển Chiêu nhàn nhạt mỉm cười, giọng điệu ôn tồn nói với Triển Nhu: “Rất êm tai, cha muội thật thông minh, có thể đặt cho muội một cái tên hay đến như vậy. Triển Nhu tiểu muội muội, muội rất mệt rồi đi, nghỉ ngơi sớm một chút.”

Triển Nhu ôm chặt thanh đao trong lòng, nụ cười trẻ con ngọt ngào: “Ừm, mệt rồi. Ta phải đi, gặp lại sau.”

Hai người nhìn theo tiểu cô nương ôm đại đao trong ngực lên lầu, Bạch Ngọc Đường mới bình thần nói: “Có phải là kỳ quái hay không?”

“Bạch huynh thấy chứ?” Triển Chiêu nhấp cạn phần rượu còn lại trong ly, cười cười hỏi.

Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn y một cái, mạn điều tư lý nói: “Tiểu cô nương thấy rất rõ là người Giang Nam, cô bé còn nhỏ như vậy, ngoại hình lại xinh đẹp như vậy, tính tình lại còn đơn thuần, làm sao có thể bình an đến được tận đây. Có chút khác thường a. Bất quá,” mạn bất kinh tâm thưởng thức ly rượu trong tay, ngữ điệu của Bạch Ngọc Đường chuyển một cái, nhàn nhạt cười rộ, “Đúng là hảo hán tử đó.”

“Bạch huynh.” Triển Chiêu đặt ly rượu xuống, ôn hòa cười nói: “Cơm tối đã dùng xong, Bạch huynh hay là đi tắm trước đi.”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, nhìn vào ánh mắt thanh nhuận của Triển Chiêu, biểu tình có hơi phức tạp.

Y luôn luôn, cẩn thận tỉ mỉ như vậy sao.

2. Chương 2: Tá Vấn Nhân Gian Sâu Tịch Ý

(Thử hỏi nhân gian tịch liêu là gì)

Như một thanh bảo kiếm đã gói ghém hết phong mang, thu vào trong vỏ, phi thường đặc biệt, cũng phi thường hấp dẫn người, làm cho vừa nhìn thấy đã có thể đơn giản giao phó tín nhiệm và cảm tình cho ông ấy.

Bạch Ngọc Đường không khỏi nghĩ thầm, Triển Chiêu khi đến trung niên, cũng sẽ trở thành dáng vẻ này đi.

Ngày thứ hai sau khi đã nghỉ ngơi và hồi phục tốt, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quyết định đến phủ nha Kỳ Châu bái phỏng vị chiểu tướng đóng ở nơi đây một chút, tiện thể nhìn xem có đầu mối gì hay không. Trước Triển Chiêu đã nghe qua, vị tướng quân này lại tên là Du Giang Nam, quả thực là khiến cho người ta bất ngờ. Dân bản xứ đều nói Du tướng quân bất quá chừng ba mươi, còn rất trẻ, hơn nữa đối nhân xử thế khiêm tốn, thật lịch sự tao nhã, quả là một viên nho tướng. Vị Du Giang Nam này hơn mười năm trước có danh khí rất lớn trên giang hồ, ông thời niên thiếu từng hành tẩu giang hồ, sau đó rất nhanh chóng thanh danh thước khởi, trong chốn võ lâm mỗi lần hình dung kiếm pháp của ông, đều nói ông “Nhất kiếm phá đặng xuân sâu, trăng thanh gió mát lặng thình vui vầy”, thể kiếm sái nhiên, linh dật khó lường, kiếm thuật cực kỳ cao minh. Bất quá người này hành sự cũng không trương dương, trời sinh tính tình đạm bạc, lại cùng thê tử thoái ẩn từ rất sớm, không hỏi đến chuyện giang hồ. Hiệp danh này lan xa nhưng người gặp qua ông cũng rất ít, thịnh truyền người này phong thái xuất chúng khiến kẻ khác ái mộ a. Đương niên, rất nhiều võ lâm tiền bối vì chuyện hẩn thoái ẩn mà tiếc hận không thôi, không nghĩ tới ông lại đến một nơi biên ải trọng trấn như thế này đồn trú, thật là làm người ta ngạc nhiên.

“Du Giang Nam sao...” Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng vuốt ve bảo kiếm trong tay, bỗng nhiên mở miệng nói với Triển Chiêu: “Chính là vị ‘Xuân Sâu Giang Nam’ phi thường nổi danh năm đó sao?”

Triển Chiêu mỉm cười gật đầu, trên nét mặt hình như có chút hoài niệm: “Chính là ông ấy.”

Thời gian Du Giang Nam ở trên giang hồ tiếng tăm vang dội cũng đã qua từ mười mấy năm về trước, lúc đó Triển Chiêu còn là một hài đồng, ở trên núi theo sư phụ học nghệ. Ngày thường hay nghe sư phụ nhắc đến người này, ngôn từ lúc đó tẩm tặc vô cùng, nói cậu ta là nhân tài hiếm thấy trong đám hậu bối võ lâm, trọng tình trọng nghĩa, hiệp cốt nhân tâm, niên thiếu thành danh, mà khó có được còn không kiêu không vội, tao nhã trầm ổn. Du Giang Nam từng là vị anh hùng trong lòng Triển Chiêu cực kỳ kính ngưỡng cùng noi theo, nhất tâm mong muốn ngày sau lớn lên nhất định phải trở thành một nhân vật như ông ấy, đáng tiếc đến khi Triển Chiêu bước chân vào giang hồ, người này đã thoái ẩn từ lâu.

Bạch Ngọc Đường nhàn nhạt lên tiếng: “Nghe nói người này vào giang hồ chỉ có bảy năm, lúc thoái ẩn bất quá cũng chỉ mới hai mươi hai mấy, phong nhã hào hoa, không biết là vì sao.” Dứt lời khẽ nhún mày, hiển nhiên rất khó giải thích, còn có phần ngạc nhiên. Trong mắt Bạch Ngọc Đường, độ tuổi này chính là phải du ngoạn thật đã phong quang giang hồ mới phải, sao lại cam tâm thoái ẩn chứ.

“Có lẽ là gặp phải biến cố gì đi.” Triển Chiêu nghe vậy cũng rất khó hiểu, chăm chú nghĩ thầm: “Đến nay trên giang hồ cũng có rất ít người biết được Du Giang Nam đóng ở Kỳ Châu, nếu không tra xét hồ sơ, thực sự khó lòng mà nghĩ ra.”

Ngón tay Bạch Ngọc Đường cuốn lấy kiếm tuế màu trắng, cười nhạt nói: “Lần này hành trình đi Kỳ Châu, có thể gặp được ‘Xuân sâu Giang Nam’ năm đó, thực sự là niềm vui ngoài ý muốn ha. Cữ chỉ nghĩa hiệp năm đó của ông ta thực sự thấy hết sức bội phục. Nếu còn có thể tìm hiểu được vì sao đương niên ổng sớm ẩn cư, có thể giải được nghi hoặc trong lòng thì hay.”

Triển Chiêu cũng không nhịn được nhẹ nhàng cười, trong ngữ điệu dẫn theo một tia vui vẻ: “Bạch huynh nói phải, đối với Du đại hiệp, Triển mỗ cũng đã ngưỡng mộ từ lâu.”

Kỳ Châu phủ nha.

“Nhị vị đường xa mà đến, tại hạ không tiếp đón từ xa, khiến hai vị đợi lâu.” Du Giang Nam thấy Triển Bạch hai người ngồi ở trong sảnh chờ, ôm quyền nhàn nhạt mỉm cười, ôn thanh nói.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời đứng lên, cất lời đáp lễ: “Chiểu tướng nói quá lời.”

“Nhị vị đường xa mà đến, tại hạ không có từ xa tiếp đón, nhượng hai vị đợi lâu.” Du Giang Nam thấy triển bạch hai người ngồi ở trong sảnh chờ, ôm quyền nhàn nhạt mỉm cười, ôn thanh nói.

Sau một phen hàn huyên, hai người bất động thanh sắc quan sát người đối diện. Du Giang Nam chỉ mặc y phục hằng ngày, một bộ thanh sam kiểu dáng đơn giản, khoác trên người càng tôn lên vẻ thanh nhã của ông. Nếu không phải từ lâu biết thân phận ông, hai người hầu như đã cho rằng đây chỉ là một thư sinh Giang Nam mà thôi. Người kia đã gần đến tuổi trung niên, trên tướng mạo lại không hề lưu lại một vết

tích của thời gian, ôn lãng tuấn tú như thuở đương niên. Nhờ phong thái hơn người, nhìn ông không chỉ có đẹp, mà trên người nam tử này còn có loại đậm nhiên cùng thương xót của người trải qua thế sự. Như một thanh bảo kiếm đã gói ghém hết phong mang, thu vào trong vỏ, phi thường đặc biệt, cũng phi thường hấp dẫn người, làm cho vừa nhìn thấy đã có thể đơn giản giao phó tín nhiệm và cảm tình cho ông ấy.

Bạch Ngọc Đường không khỏi nghĩ thầm, Triển Chiêu khi đến trung niên, cũng sẽ trở thành dáng vẻ này đi. Ý niệm này lóe lên rồi biến mất, Bạch Ngọc Đường không khỏi vầy vầy đầu, thầm nghĩ bản thân mình buồn chán, nghĩ đến con mèo này mà làm gì.

“Triển mỗ thuở nhỏ vẫn thường nghe Gia sư nhắc tới cử chỉ hiệp nghĩa của tướng quân, ngưỡng mộ đã lâu. Hôm nay vừa gặp, cảm giác vinh hạnh sâu sắc.” Bạch Ngọc Đường còn ở một bên như đi vào cõi thần tiên, Triển Chiêu đã cùng Du Giang Nam trò chuyện.

“Triển đại nhân quá khen, niên thiếu khí phách, phóng ngựa trường kiếm, ngấm khắp đào hoa, đều là chuyện đã qua.” Du Giang Nam thần nhiên cười một tiếng, trong ánh mắt hiện lên một tia sầu muộn vô cớ, thoáng qua một nỗi cô tịch, một cơn đau nhói, ông ngẩng đầu nhìn thẳng về phía trước, có chút xuất thần khe khẽ thở dài: “Đã là chuyện thật lâu rồi, đều nói cảnh còn người mất, nhưng thật ra ta nghĩ, cả những vật không thuộc về mình cũng mất thôi...”

Triển Chiêu ngẩn ra, chỉ cảm thấy chất giọng này đặc biệt cô đơn, bi ai khó mà diễn tả. Y chỉ lắng nghe mà đã cảm thấy thương tâm, vậy nếu nói người kia, trong lòng còn cảm thấy thế nào nữa...

Bạch Ngọc Đường cũng nâng chung trà lên, khẽ nhấp một miếng, hình như có chút mạn bất kinh tâm nói: “Nghe lời này của chiếu tướng, chẳng lẽ là có chuyện gì thương tâm sao?”

Du Giang Nam phục hồi tinh thần lại, nhân thần thanh minh, dáng cười điềm đạm, phảng phất như ưu thương trong nháy mắt đó chỉ là ảo giác của bọn họ: “Bạch thiếu hiệp nói gì vậy, chỉ là chợt nhớ đến một vị cố nhân, có phần thương cảm mà thôi.” Ông nhìn về phía Triển Chiêu, ôn hòa cười nói: “Chẳng hay Triển đại nhân đến Kỳ Châu có chuyện gì?”

“Là có một số việc.” Triển Chiêu tạm thời vứt bỏ tâm tình kỳ quái vừa nảy đi, ngược lại vẻ mặt trở nên nghiêm túc nói: “Triển mỗ và Bạch huynh lần này đến Kỳ Châu là vì truy bắt một tên nghi phạm đang lẫn trốn, hi vọng chiếu tướng có thể hiệp trợ một ít.” Dứt lời tỉ mỉ kể lại án tử.

Du Giang Nam sau khi nghe xong chân thành cười nói: “Nếu cần thiết, Triển đại nhân chỉ cần mở lời là được. Tên này cùng hung cực ác, nếu không sớm bắt được gã, đối với bách tính Kỳ Châu cũng là một sự uy hiếp to lớn, Du mỗ nghĩa bất dung từ.”

Ba người vì vậy cẩn thận thương lượng hành sự như thế nào, Du Giang Nam cũng biểu thị bản thân ông sẽ tăng cường trị an tuần tra trong thành, để đảm bảo an bình của bách tính. Đối thương lượng công sự xong xuôi, sắc trời đã gần muộn, Du Giang Nam liền mời hai người lưu lại dùng cơm. Ba người vốn xuất thân giang hồ, bản tính hợp nhau, trò chuyện với nhau thật hăng say, thê tử Diệp Thanh Tĩnh của Du Giang Nam xuất thủ làm mấy món ngon Giang Nam. Sau đó, ba người nâng cốc trò chuyện vui vẻ, rất nhanh đã xưng huynh gọi đệ, Triển Bạch hai người quần quít lấy Du đại ca, muốn nghe cổ sự hành hiệp trượng nghĩa thời niên thiếu của ông. Du Giang Nam vốn dĩ tính tình ôn hòa hiền hậu, lại rất yêu thích hai cậu thiếu niên này, tự nhiên không đành lòng cự tuyệt. Nhưng ông vốn là người khiêm tốn, không thích khoe khoang, bèn lấy mấy nhân sự trên giang hồ năm đó mà nói, chọc cho Triển Bạch hai người đến tận khuya mới chịu về khách sạn.

Những ngày sau đó, ngoại trừ truy tra đầu mối ra, hai người thường xuyên đến phủ nha tìm Du đại ca của bọn họ uống rượu, cộng thêm ăn tiệc. Niên kỷ hai người bất quá mới đến nhược quán, chính là tâm tình niên thiếu, lại sớm được nghe nhiều về Du Giang Nam hiệp, đối với nhân phẩm cùng khí độ của ông đều rất tin phục, tự nhiên đối với vị đại ca mới kết giao này thân thiết. Lại nói thêm, quan hệ của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng không lạ lẫm và địch ý như ban đầu nữa.

Hoàng hôn ngày hôm đó, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường truy xét được đầu mối chuẩn xác về Ngô Bất Hoan, lập tức muốn tìm đến Du Giang Nam thương lượng, vừa vặn Diệp Thanh Tĩnh phái người đến truyền tin, mời bọn họ dự tiệc, hai người liền vui vẻ đi ngay. Vừa vào đến nhà Du Giang Nam thì chỉ thấy Diệp Thanh Tĩnh đón tiếp.

“Tẩu tử, Du đại ca đâu rồi?” Bạch Ngọc Đường quen miệng hỏi thăm.

Triển Chiêu thấy Diệp Thanh Tĩnh có tâm sự, thần tình có vẻ bi thương, lại có phần chua xót, không khỏi thân thiết hỏi: “Tẩu tử, có phải tẩu không thoải mái hay không? Sắc mặt không được tốt lắm này.” Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy có gì đó không đúng, Diệp Thanh Tĩnh từ trước đến nay dịu dàng bình thản, là một nữ tử rất khoát đạt, ít khi có ánh mắt chứa đầy cô đơn sầu bi như vậy.

“Không có.” Diệp Thanh Tĩnh nhìn về phía bầu trời không xanh thắm thắm, khẽ cười khổ nói: “Chỉ là, hôm nay là ngày giỗ một vị cố nhân, nhớ tới một ít chuyện cũ, cảm thấy hơi đau lòng mà thôi.”

“Cố nhân?” Bạch Ngọc Đường như có điều suy nghĩ, chợt nhớ tới khi mới gặp gỡ, Du đại ca tựa hồ cũng dùng cất giọng thương cảm như vậy mà nhắc tới một vị cố nhân a...

Không đợi Bạch Ngọc Đường suy nghĩ đầu đuôi, Diệp Thanh Tĩnh thấp giọng nói với hai người: “Tướng công hôm nay thương tâm, hai cậu luôn luôn hợp ý huynh ấy, cho nên tẩu tử muốn mời các cậu hảo hảo bồi bồi tướng công, đừng để cho huynh ấy đau buồn như thế nữa.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhìn nhau rồi mới nhẹ giọng nói: “Tẩu à, tẩu yên tâm đi.”

“Đa tạ các cậu,” Diệp Thanh Tĩnh lúc này mới cười nhạt nói, “Ta đi làm thêm mấy món ăn nữa, tướng công ở trong sân, các cậu đi tìm huynh ấy đi. Tẩu tử không khách sáo với các cậu nữa.”

“Tẩu tử cứ làm việc của mình đi, tự chúng ta đi được rồi.” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn theo bóng lưng của Diệp Thanh Tĩnh đi khuất, Bạch Ngọc Đường đột nhiên cất lời: “Mèo con, người có cảm thấy rất kỳ lạ hay không?”

“Cái gì?” Triển Chiêu không hiểu nhìn hẩn.

Bạch Ngọc Đường tùy ý đùa nghịch kiếm tuế của mình vừa từ tốn nói: “Du đại ca từng kể chúng ta nghe chuyện năm đó, có một người hẩn là nên được nhắc đến nhất, huynh ấy lại chưa từng nói tới đó...”

“Người là nói...” Triển Chiêu hơi hơi nhíu mày, “Là Bạch Như Phong đúng không?”

Bạch Ngọc Đường nhìn y, giọng điệu vẫn trầm ấm tản mạn như trước: “Kỳ lạ đúng không. Giang hồ nghe đồn Bạch Như Phong là huynh đệ tri kỷ tốt nhất của Du đại ca, Du đại ca lại một lần cũng chưa từng nhắc tới ông ta, rất khác thường a.”

Triển Chiêu suy nghĩ một hồi, chần chừ nói: “Có phải hay không là do cảm tình thật sự quá tốt, sợ nhắc đến lại thương tâm đấy. Bạch Như Phong không phải ba năm trước đây đã gặp phải chuyện bất trắc đó sao.” Như là nhớ ra cái gì đó, Triển Chiêu đột nhiên yên lặng nhìn Bạch Ngọc Đường: “Mới vừa rồi tẩu tử nói ngày giỗ của một cố nhân, không lẽ là ông ấy?”

“Nếu như đoán không sai, tám phần mười là phải rồi đi.” Bạch Ngọc Đường vẫn cảm thấy có phần nào đó không giải thích được, nhưng lại không còn cách nào khác là miễn cưỡng tiếp nhận suy đoán này, “Quên đi, đừng quản nhiều như vậy, chúng ta đi tìm Du đại ca đi.”

Hai người đi vào sân, thấy Du Giang Nam ngồi trên băng đá, ánh mắt rơi xuống đất, một mình xuất thần. Dưới chân của ông là một cây tiêu bằng ngọc màu xanh bích, dáng vẻ rất tinh xảo.

“Du đại ca.”

Du Giang Nam bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, trong nháy mắt, nhãn thần toát ra vẻ mơ màng hoảng hốt, rồi rất nhanh đã khôi phục lại thái độ bình thường, gượng cười bảo: “Các đệ đã tới a, nhanh ngồi đi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đưa mắt nhìn nhau, vững tin vừa rồi mình không nhìn lầm. Một khắc kia, thần sắc của Du đại ca, niềm kinh hỉ cực kỳ mãnh liệt rồi thay thế bằng nỗi thất vọng cực kỳ sâu sắc, giống như thể nhận lầm người vậy...

Bạch Ngọc Đường cẩn thận nhìn thoáng qua thanh ngọc tiêu kia, nhin không được trầm trồ: “Du đại ca, cây ngọc tiêu này của huynh thật đúng là tinh xảo, không phải là vật thường a!”

“Đúng vậy,” Triển Chiêu tiếp lời, “Tuy rằng ta không hiểu những món này, nhưng cũng có thể nhìn ra nhất định là đồ tốt.”

Du Giang Nam cúi đầu nhợt nhạt cười: “Đúng vậy, cây ngọc tiêu này là Thanh Phượng Dẫn, là của một vị cố nhân tặng cho. Đồ của hắn, từ trước tới nay đều không phải vật phạm.”

Bạch Ngọc Đường ngẩn ra, nụ cười vừa rồi của Du đại ca, có phải là ôn nhu không...

Hắn vừa định hỏi thử xem vị cố nhân đấy là ai, chỉ thấy một hạ nhân đi tới bẩm báo: “Chiếu tướng, ngoài cửa có một vị tiểu cô nương nói là người quen của ngài và phu nhân, muốn gặp ngài.”

“Người quen?” Diệp Thanh Tĩnh vừa bưng thức ăn tới có chút kinh ngạc nhìn Du Giang Nam, “Tướng công?”

“Nàng ta có nói mình là ai không?” Du Giang Nam nghi ngờ hỏi.

Hạ nhân cung kính hồi đáp: “Nàng ta bảo nếu chiếu tướng hỏi, thì hãy nói với ngài rằng, chẳng hay ngài có còn nhớ hay không, bóng trắng ánh kiếm nơi ngoại ô phía tây của Hàng Châu?”

“Là nàng sao?” Diệp Thanh Tĩnh lẩm bẩm, cùng Du Giang Nam trao đổi ánh mắt, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chú ý tới Du Giang Nam vừa nghe thấy câu nói kia, trong nháy mắt đã muốn đứng bật dậy nhưng lại nhịn được. Tuy rằng ông cực lực trấn tĩnh, vẫn có thể cảm thấy được tình tự buồn vui trong đôi mắt ông tràn dâng. Diệp Thanh Tĩnh thả thức ăn trong tay xuống, nhẹ nhàng nói: “Ta đi đón nàng.”

Thời gian đợi cũng không lâu, vừa lúc Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn thấy Du Giang Nam theo bản năng vuốt ve ngọc điêu trong tay, trong lòng dâng lên cảm giác tò mò mãnh liệt. Vị cố nhân này, là ai đây?

Khi Diệp Thanh Tĩnh dẫn tiểu cô nương đến gần, cả Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều không nhịn được đồng thanh kinh ngạc gọi: “Là muội à...”

Tiểu cô nương áo trắng váy đen trong ngực ôm đao, nâng lên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần, nhân thân thiên chân mà lại ẩn chứa nét ưu thương dịu dịu: “Là các huynh a... Hai vị đại ca a...”

Người vừa vào đến, ngạc nhiên thay, chính là tiểu muội muội Triển Nhu khả ái bọn họ tình cờ gặp được ở khách sạn kia.

“Mọi người quen nhau?” Diệp Thanh Tĩnh kinh ngạc nhìn về phía ba người. Bạch Ngọc Đường phớt cười đáp: “Cũng coi như là có quen đi, Triển Nhu tiểu muội muội.”

Triển Nhu đáp lại một nụ cười thiên chân rực rỡ: “Quen ạ, ở khách điểm.”

“Nhu Nhu...” Du Giang Nam nắm Thanh Phượng Dẫn, thấp giọng khẽ gọi.

Triển Nhu đến gần vài bước, mím chặt đôi môi đầy, cẩn thận ôm thanh đao trong lòng đặt lên bàn đá, sau đó nhẹ nhàng cởi ra tấm vải trắng thêu hoa văn chìm hình mây trôi, lộ ra thanh đao màu bạc trắng bên trong.

Du Giang Nam buông ngọc tiêu, cổ hết sức trấn định, đưa tay cầm lấy thanh đao màu bạc trắng, nhẹ nhàng mơn trớn hoa văn cổ phác trang nhã và câu thơ khắc trên vỏ đao, ánh mắt sáng rực, giống như bán ra tinh quang rực rỡ.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đứng sát bên, tinh tường nhìn thấy dòng thơ trên đao.

Tả vắn nhân gian sâu tịch ý.

Hai người không khỏi nín thở, dõi theo Du Giang Nam từ từ rút ra thanh bảo đao màu bạc trắng, Bạch Ngọc Đường theo bản năng đứng sát lại thêm một chút, ánh đao lạnh thấu xương, lần này thấy rõ ràng hơn, trên cây đao kia có khắc hai chữ: “Phong lưu.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, nhẹ nhàng nói: “Phong Lưu Đao, Bạch Như Phong.”

“Thật thông minh nha.” Triển Chiêu còn chưa kịp phản ứng, đã nghe thấy thanh âm du dương đậm tính của Triển Nhu chậm rãi vang lên, vẫn là có phần buông tuồng, nhưng lại sinh ra vài phần tịch liêu thê lương không nói nên lời, “Là của ca ca, Phong Lưu bảo đao.”

“Thử hỏi nhân gian cô tịch là gì, ca ca à...”

3. Chương 3: Phong Lưu Bất Tại Tiêu Diêu Du

Quả tình, không ai bằng, không ai có thể thay thế. Nghĩ đến, liền khuấy lên một trận vui mừng khó tả trong lòng người, nhân sinh nếu có được một tri kỷ như vậy, ngược lại cũng không uổng phí cuộc đời này.

Bạch Như Phong người này, trên giang hồ năm đó cơ hồ đã trở thành một truyền thuyết. Hắn mười lăm tuổi xuất đạo, trong mấy tháng ngắn ngủi, danh tiếng đã nổi khắp nơi, cùng với “Xuân sầu Giang Nam” Du Giang Nam năm đó tương giao tâm đầu ý hợp, năm đó, hai người ở trong võ lâm cơ hồ như hình với bóng. Thời niên thiếu hắn một mình một thanh Phong Lưu Dao hành tẩu giang hồ, bạch mã ngân đao, kinh tài tuyệt diễm, không biết bao nhiêu giang hồ nữ tử đã mang mơ ước trong lòng mộng tưởng hắn. Bạch Như Phong tuy rằng tính tình thanh ngạo lãnh đạm, tự tại buông tuồng, nhưng lại là một trong những người rất hiệp nghĩa, hắn thiên tư cao tuyệt, là học giả đao pháp tiếng tăm nổi danh nhất năm đó, cũng là sư xuất danh môn.

Bất quá, dường như hắn và Du Giang Nam đồng thời thoái ẩn giang hồ, không biết có phải có nguyên nhân sâu xa gì không, ngược lại đã trở thành một chuyện đáng tiếc nhất của chốn võ lâm. Phong Lưu là vũ khí thành danh của Bạch Như Phong, là một thanh bảo đao ngân sắc, trên vỏ đao có khắc câu thơ rằng “Tá vãn nhân gian sâu tịch ý”, tên đao chính là Phong Lưu. Có người nói, đương niên từng có người hỏi qua hắn, hắn chỉ thần nhiên đáp: “Từ xưa nhân gian cô tịch, vẫn mãi gió thổi mây tan. Bởi lẽ phong lưu, mới nên cô tịch, rốt cuộc vô tâm.”

Vô cùng lạnh, vô cùng nhạt nhòa.

Triển Nhu thở dài phiêu tán vào trong cơn gió xa xăm, ưu thương mà thê thiết. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhìn nhau, mơ hồ ngộ ra ít nhiều thương tâm trong ánh mắt tiểu cô nương này từ đâu mà đến. Tuy rằng chưa từng nghe nói Bạch Như Phong có một em gái nhỏ tên Triển Nhu, bất quá cô từ Lạc Dương vạn dặm đến nơi biên quan xa xôi, cả quãng đường trần trọng ôm thanh đao của ca ca cô như vậy, có thể thấy được cảm tình của hai huynh muội quả thực rất thâm hậu. Huống hồ, tiểu cô nương dường như đặc biệt vì ca ca mới đến biên quan.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường trong lòng đều có chút hoang mang, chỉ cảm thấy thần tình của ba người này đều có phần lạ lùng khó bề diễn tả. Ánh thủy quang cực kỳ đau đớn loang loáng trong đôi mắt của Du Giang Nam, biểu tình tự ái tự hối trên khuôn mặt lạnh lẽo của Diệp Thanh, cùng với thần sắc đau xót cùng thương hại sâu sắc vô cùng không hợp tuổi trên nét mặt của Triển Nhu. Chẳng lẽ là do hôm nay là ngày giỗ của Bạch Như Phong, cho nên thân nhân bằng hữu của ông ta mới đều bị thương đến thất thố thế này hay sao?

Tựa hồ cũng không phải là đơn thuần như vậy, biểu hiện của ba người này mang quá nhiều ý nghĩa cần phải suy xét, xác nhận trong đó có nội tình gì không muốn người biết đi, hơn nữa, nhất định là một hồi ức bị thương.

Triển Chiêu tuy còn trẻ tuổi nhưng tính cách vốn nội liễm trầm ổn, y tuy hiếu kỳ, cũng không tự tiện thám thính chuyện riêng của người khác, cho nên chỉ ở một bên lặng lẽ quan sát. Mà Bạch Ngọc Đường từ trước đến nay phóng khoáng thẳng thắn, không thích dấu giếm, hắn nhìn ra được trừ hắn và Triển Chiêu ra, tâm tình ba người còn lại ở đây đều có chút thất thường. Con mèo kia lúc nào cũng bảo thủ, nhất định sẽ không muốn mở miệng để tìm hiểu chuyện tư ẩn nhà người ta, không còn cách nào khác là tự mình đóng vai ác. Có chút không nhịn được loại không khí kỳ lạ này, Bạch Ngọc Đường đơn giản ho nhẹ một tiếng, chờ đến lúc mọi người phục hồi tinh thần lại, ánh mắt đều nhìn về phía mình, hắn mới mở miệng nói: “Du đại ca, không bằng để tẩu tử và Triển Nhu tiểu muội muội ngồi xuống nói chuyện đi? Để khách nhân đứng có hơi thất lễ a. Đã là người quen, cũng nên ôn lại chuyện cũ chứ.”

Du Giang Nam bỗng nhiên giật mình bừng tỉnh: “A? Ha, đúng vậy, là ta thất lễ.” Ông nhìn về phía Triển Nhu, ánh mắt đầy vẻ nhu hòa, khôi phục vẻ thanh minh mọi thường, “Nhu Nhu, ngồi xuống đi.” Sau đó lại chuyển về phía thê tử của mình: “Tĩnh nhi, không cần vội nữa, nghỉ một lát đi.”

“Ừ, được...” Diệp Thanh Tĩnh cũng nhanh chóng thu dọn tâm tình của mình, có vẻ hơi miễn cưỡng nhìn Triển Nhu cười, kéo người ngồi xuống cùng nhau. Diệp Thanh Tĩnh ngồi bên cạnh Du Giang Nam, Triển Nhu ngồi bên cạnh Bạch Ngọc Đường, vừa khéo đối diện với Du Giang Nam.

“Nhu Nhu, sao muội lại một mình đến Kỳ Châu? Trên đường nguy hiểm lắm.” Du Giang Nam thần tình trở lại ôn hòa như xưa, trong giọng nói thân thiết lại hơi trách cứ, lại có thể cảm thấy được hảo ý của ông, chỉ là hai tay vẫn còn theo bản năng cầm Phong Lưu thật chặt, dùng sức quá mức, đến nỗi ngay cả đốt ngón tay cũng dần trắng lên.

Diệp Thanh Tĩnh cũng dịu dàng nói: “Đúng vậy, nếu như trên đường gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn, chúng ta làm sao ăn nói với Như Phong đây...” Nói đến chỗ này, thanh âm của bà đột nhiên khựng lại, có chút lo sợ bất an nhìn về phía Du Giang Nam. Người sau nhàn thần chớp động, bị thống cực độ, khó lòng kiềm nén.

“Muội có người đi cùng.” Triển Nhu lại bình thản cười, “Ôn gia đại ca ca có phái người đi theo bảo hộ muội, không có việc gì. Chỉ có điều người đó thật thần bí, muội cũng chưa từng nhìn thấy anh ta.”

“Vậy là tốt rồi.” Du Giang Nam nhẹ nhàng thở phào, đáng vẻ có chút buồn bực vô cớ.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút mới hỏi: “Ôn gia đại ca ca... Là đại ca Ôn Cẩm Thành kết nghĩa của Bạch đại hiệp sao?” Bạch Ngọc Đường cũng có phần tò mò nhìn Du Giang Nam.

Du Giang Nam chậm rãi vuốt ve đao trong tay, nhẹ nhàng cười nói: “Đúng vậy, mấy năm nay, vẫn là Ôn huynh đang chiếu cố Nhu Nhu.”

“Đại ca ca là người tốt.” Triển Nhu ngây thơ mỉm cười nói, “Vẫn luôn đối xử với Nhu Nhu tốt rất tốt.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nghe vậy cũng không khỏi thêm phần kính nể Ôn Cẩm Thành, huynh đệ kết nghĩa qua đời ba năm, ông ta vẫn cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc muội muội của hắn, quả nhiên là quân tử nhân nghĩa, danh bất hư truyền.

Diệp Thanh Tĩnh nhìn Triển Nhu, thần tình sấp nhiên: “Nhu Nhu, Ôn đại hiệp sao lại cho muội đến nơi biên quan lạnh lẽo khủng khiếp này? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có.” Triển Nhu ngẩng mặt lên, nhẹ nhàng mỉm cười, thanh âm ôn nhu xa xăm, “Muội tới nơi này, chỉ là muốn hồn phách của ca ca được bình an, không dày vò nữa.”

Lời vừa nói dứt, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhất tề lộ ra biểu tình kinh ngạc khó hiểu, vừa nhìn về phía đối diện, chỉ thấy Du Giang Nam và Diệp Thanh Tĩnh trở nên tái nhợt, trong đôi mắt tràn ngập sự bi thống.

Mấy người ở đây tự theo đuổi tâm tư của bản thân, trong nhất thời không có ai mở miệng được. Một lúc lâu sau, Du Giang Nam mới cay đắng cười bảo: “Nhu Nhu... Muội... muốn nói gì?”

Triển Nhu không đáp, chỉ là quay mặt hướng về phía hai người Triển Bạch, đáng vẻ tươi cười ấm áp mà lặng lẽ, nhàn thần thành khẩn, nhưng lại chẳng thốt nên lời. Bạch Ngọc Đường đột nhiên cảm thấy rằng nụ cười này của Triển Nhu, cùng với một nụ cười đã dần trở thành thói quen của hắn – Triển Chiêu, rất giống nhau.

Đều là những ánh mắt khiến người ta không dễ dàng cự tuyệt.

Thông minh như Triển Bạch hai người, tự nhiên minh bạch ý của cô. Triển Chiêu len lén, nhẹ nhàng kéo ống tay áo của Bạch Ngọc Đường giật một chút, sau đó đứng dậy cười nhạt nói: “Du đại ca, tẩu tử, các vị đã nhiều năm mới gặp lại cố nhân, không bằng cùng nhau ôn chuyện cho thoải mái, ta và Bạch huynh còn có chút việc vặt, không quấy rầy mọi người nữa.”

“Đúng vậy.” Bạch Ngọc Đường cũng đứng lên. Giọng nói có phần lười nhác, “Vừa lúc ta và con mèo con này còn muốn đi mấy chỗ xem xét. Mọi người cứ từ từ nói chuyện đi.”

Du Giang Nam áy náy đưa mắt nhìn hai người: “Triển huynh đệ, Bạch huynh đệ, thực sự xin lỗi...”

“Lời này của Du đại ca khách khí quá rồi.” Triển Chiêu cười nói, “Đều là bằng hữu, không cần khách khí.”

Bạch Ngọc Đường cũng đậm đậm nhất tiếu, ôm quyền nói: “Không có việc gì, lần sau chúng ta sẽ trở lại ném thử tài nghệ của tẩu tử. Cáo từ, Du đại ca, tẩu tử.”

Diệp Thanh Tĩnh vội vã định thần, gượng cười nói: “Lần sau lúc nào lại tới nữa nhé, bản lãnh gì khác tẩu tử không có, nhưng trù nghệ coi như cầm chắc trong tay.”

“Cáo từ.”

“Triển huynh đệ, Bạch huynh đệ, đi thông thả không tiễn.”

Mãi cho đến khi rời khỏi Chiêu tướng phủ, bước trên nhai đạo, Bạch Ngọc Đường mới mở miệng nói: “Mèo con, người nói có phải rất cổ quái hay không. Vì sao cả ba người bọn họ đều có cảm giác quái dị khó mà nói rõ được.”

Triển Chiêu hơi cau mày nói: “Hay là thật sự là có chuyện gì đó thương tâm đi, xem dáng vẻ kia của họ, tựa hồ cũng là có thứ gì đó ứ đọng trong lòng, có chút cảm giác áp lực.”

“Ta nghĩ,” Bạch Ngọc Đường dừng bước, từ tốn nói, “Chỗ khác thường của bọn họ, nhất định là có quan hệ với Bạch Như Phong năm đó.” Nói đến đây, Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên cười tươi rói, có chút cảm giác khí phách phi dương: “Lại nói tiếp, ta đối với Bạch Như Phong thực sự rất tò mò đó. Những chuyện mà ông ta đã trải qua, chỉ cần nhớ tới thôi đã khiến người ta say mê.”

Triển Chiêu không khỏi nghiêng đầu, mỉm cười nói: “Bạch huynh nói phải.”

Nụ cười ấm áp mềm mại này khiến Bạch Ngọc Đường không khỏi thất thần, còn pha thêm chút cảm giác hoảng hốt: Con mèo con này, bộ dạng cười rộ lên thật thanh lệ như nước, thật là, vô cùng thích mắt mà.

Mà ngay lúc này, trong đầu của Triển Chiêu cũng đang nghĩ tới đó, Bạch Như Phong năm xưa, bạch mã ngân đao, niên thiếu phơi phới, phong thái quý công tử phiến phiến lỗi lạc, chẳng biết đã cướp mất ánh mắt của bao nhiêu người. Y lại đột nhiên cảm giác được, cái tên thiếu niên áo trắng bên cạnh mình đây, xuất hiện trong cuộc sống của y như một phong cảnh sáng ngời rực rỡ, tựa như Bạch Như Phong năm đó, là một đoạn chuyện đẹp đẽ trong sinh mệnh của Du Giang Nam.

Quả tình, không ai bằng, không ai có thể thay thế. Nghĩ đến, liền khuấy lên một trận vui mừng khó tả trong lòng người, nhân sinh nếu có được một tri kỷ như vậy, ngược lại cũng không uổng phí cuộc đời này.

Hai người lúc trước đã tra ra Ngô Bất Hoan một khoảng thời gian trước đây từng xuất hiện trong tửu lâu Mỗ gia ở Kỳ Châu, mấy ngày gần đây Du Giang Nam lại tăng cường phòng thủ và tuần tra tại Kỳ Châu. Hai người liền suy đoán, Ngô Bất Hoan hẳn là phải trốn ở một nơi nào trong thành. Bất quá địa phương để gã có thể ẩn thân cũng không nhiều, tỉ mỉ điều tra, có thể tìm được một ít chu ti mã tích (dấu vết). Hôm nay bọn họ đến Chiêu tướng phủ vốn định cùng Du Giang Nam thương lượng mấy câu, không ngờ Triển Nhu đột nhiên đến, cắt đứt ý định của bọn họ. Dù sao cũng không phải chuyện quá mức khẩn cấp, hai người đơn giản tự mình vào thành điều tra cho rõ một phen.

Bình minh ngày hôm sau, hai người vừa mới xuống lầu dùng điểm tâm, đã thấy Triển Nhu đã đeo túi xách đồ, mang theo một đầu lạp phủ lụa trắng rất lớn đi đến bên quầy tính tiền rồi. Sau khi chi trả tiền bạc xong xuôi, nhìn thấy hai người, tiểu cô nương đi tới trước mặt hai người, nhẹ nhàng cười nói: “Chào buổi sáng Triển Chiêu ca ca, Bạch ca ca.”

“Chào buổi sáng a, Triển Nhu tiểu muội muội, muội đây là tính về nhà sao?” Bạch Ngọc Đường sang sang cười, cô bé này thiên chân vô tà, lại cực trọng tình nghĩa, phi thường đáng yêu, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều rất thích cô, thật ra trong nội tâm đã xem cô như tiểu muội muội nhà bên mà đối đãi.

Triển Nhu lắc đầu mỉm cười nói: “Không phải, đại khái còn có thể ở thể mấy ngày nữa a, hôm nay muội sẽ dời đến nhà Giang Nam ca ca ở. Muội còn có một số việc muốn làm, nếu đã đến đây, tự nhiên phải làm hết những chuyện mình muốn, bởi vì sau này sẽ không trở lại nữa. Cho nên, vẫn là không nên để lại điều gì tiếc nuối mới được.”

“Tiểu nha đầu nói có lý.” Bạch Ngọc Đường khẽ cười nói, “Hiếm thấy người còn nhỏ như muối mà lại thấu suốt thông tuệ như vậy!”

Triển Chiêu cũng ở bên cạnh gật đầu mỉm cười, trong ánh mắt có vẻ tán thưởng.

Triển Nhu lại lắc đầu, vẻ mặt ngượng ngùng mà vui mừng: “Đây là lời của ca ca. Ca ca trước đây có nói, nhân sinh một đời, chuyện có thể gặp mà không thể cầu thực sự nhiều lắm, cho nên nếu một ngày gặp được chuyện hỉ hoan, phải biết quý trọng. Như vậy cho dù ngày sau có thể không viên mãn, nhưng sẽ không có quá nhiều tiếc nuối.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đưa mắt nhìn nhau, đều thấy được vẻ tán thưởng trong đáy mắt của đối phương. Triển Chiêu ôn nhan cười nói: “Ca ca nhà muối thật là một người khôn ngoan a.”

“Đúng nha.” Triển Nhu ngẩng gương mặt thanh tú lên, nét cười rạng rỡ mỹ nhược yên vũ, trong trẻo đến không thể coi thường.

Sau vài ngày tra xét trong thành, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đại khái có thể xác định, Ngô Bất Hoan có thể xuất hiện ở mấy căn tiểu khách sạn và tiểu tửu lâu. Tạm thời cũng không có biện pháp tốt hơn, Triển Chiêu liền thương nghị với Bạch Ngọc Đường hai người luân phiên canh chừng. Ngày hôm đó, hai người đến Chiêu tướng phủ, hi vọng nhờ Du Giang Nam phái vài người cả trang canh giữ ở một số địa phương khả nghi, ngày nào phát hiện được lại phát tín hiệu liên lạc lại đi.

Bởi vì đến thường xuyên, hạ nhân đều trở nên quen thuộc với hai người, cũng không cần thông báo. Hai người khinh xa thực lộ đi tới hậu viện, vừa thấy Triển Nhu cùng Du Giang Nam ngồi trên bàn đá dưới tàng cây. Mới vừa đi đến gần, Du Giang Nam liền nhìn về phía hai người, ánh mắt ử rữ nặng nề, dường như thở dài: “Triển huynh đệ, Bạch huynh đệ, các đệ đã tới.”

Triển Bạch hai người trong lòng đều âm thầm cả kinh, mới mấy ngày không gặp, ánh mắt của Du Giang Nam không ngờ đã thê lương đến bậc này, chớ không phải là đã gặp đại biến cố gì chứ.

“Du đại ca,” Triển Chiêu thập phần thân thiết gọi người, “Huynh mấy ngày gần đây khó chịu sao? Sắc mặt trông không tốt lắm.”

Bạch Ngọc Đường dù chưa mở miệng nhưng trên mặt cũng viết rõ vẻ quan tâm và nghi hoặc giống với Triển Chiêu.

Du Giang Nam gượng cười bảo: “Tổn công nhị vị huynh đệ lo lắng, không có việc gì, đại khái mấy đêm nay không nghỉ ngơi tốt nên hơi mệt chút thôi, cho nên...”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn Du Giang Nam, không hỏi nữa. Hai người họ mặc dù nhận ra lý do của Du Giang Nam có chút gượng ép —— dù sao loại mệt mỏi khắc sâu tận xương này không phải chỉ vì nguyên nhân gần đây nghỉ ngơi không tốt được —— thế nhưng, hiển nhiên ông tuyệt đối không muốn nhiều lời về việc này, như vậy thân là hảo huynh đệ, cần gì phải tiếp tục truy vấn đây. Mơ hồ, hai người có thể cảm giác được, này bi ai, này cay đắng, này ưu thương trong mắt của Du Giang Nam, trầm trọng đến nỗi khiến người khác không dám đơn giản khuấy động đến nó. Chỉ sợ vừa chạm đến, sẽ phiếm lạm thành tai (nước tràn thành lụt, nghĩa là thảm họa không chặn được).

Nhân thân của một người nếu đã thê lương đến thế, như vậy, tất cả đau đớn đều đã không thể giải bày được với ngoại nhân nữa. Dù sao, trên đời này, thật ra không có chuyện cảm đồng nhân thụ (chuyện người cũng như chuyện mình) đâu. Rất nhiều khi, chỉ có bản thân thiên sơn độc hành.

Ánh mắt của Bạch Ngọc Đường đột nhiên rơi xuống trên cây sáo bạch ngọc Triển Nhu đang cầm, sau khi cẩn thận quan sát, không khỏi sợ hãi than: Triển Nhu tiểu muối muối, cây sáo này của muối không phải là vật phạm a. Nhìn kỹ ngược lại còn thấy tương xứng với thanh ngọc tiêu kia của Du đại ca, có thể cho ta xem không?”

“Đương nhiên.” Triển Nhu không chút do dự cầm cây sáo giao vào trong tay Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường sau khi nhận lấy, từ tốn vuốt ve thân sáo, Triển Chiêu vốn không hiểu lắm những món đồ này, ở một bên có chút tò mò nhìn theo động tác của Bạch Ngọc Đường, duy chỉ có Du Giang Nam tự mình xuất thần, ánh mắt rơi vào khoảng không tịch liêu.

Một lát sau Bạch Ngọc Đường mới thiêu mi nói: “Chánh tông tuyết mai ngọc, là vật phẩm xuất thân từ Thư gia, chính là thiên kim khó cầu a.” Triển Nhu thành thật vỗ tay cười nói: “Bạch ca ca huynh thật thông minh nha! Đây là Thư gia tuyết mai ngọc, cây sáo này được gọi là Âm Hương Tuyết a.” (Âm Hương: cách gọi khác của Hoa mai.)

Triển Chiêu nghi ngờ mở to hai mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, im lặng hỏi. Bạch Ngọc Đường cảm thấy lồng ngực nghẹt lại một cái, không hiểu sao lại cảm thấy biểu cảm của con mèo con này lúc này có hơi đáng yêu. Sau đó tự hấn bị ý niệm này đánh cho giật mình, thầm buồn bực bản thân thật kỳ quặc, miên man suy nghĩ bậy bạ gì không biết, cuối cùng vẫn không nhận được giải thích cho Triển Chiêu: “Thư gia là một đại gia chế tác dịch tiêu và các loại nhạc khí suốt mấy đời, nhà bọn họ chỉ dùng ngọc chế tác ngọc khí, món nào cũng là cực phẩm hàng đầu. Bất quá thành phẩm truyền lưu hậu thế vô cùng ít, cho nên rất trân quý. Sáo của Thư gia chế tạo, chất liệu tốt nhất chính là tuyết mai ngọc, nghe nói lưu truyền lại chỉ có một cây. Ngọc tiêu của Du đại ca hôm đó mình thấy, tựa hồ cũng là của Thư gia.”

“Bạch huynh quả nhiên kiến thức uyên bác, Triển mỗ bội phục.” Triển Chiêu vẽ mặt kính phục nhìn Bạch Ngọc Đường, chân thành khen. Bạch Ngọc Đường hơi quay đầu đi, hấn bình sinh luôn luôn bắt tại hồ nhân ngôn, lần đầu tiên vì lời khen ngợi của người khác mà có chút thẹn thùng, lại vẫn cực kỳ cao hứng, trên mặt không khỏi lộ ra ý cười. (Chú đại gái vkl =)))

Triển Nhu bỗng nhiên nhẹ nhàng nói: “Cây Âm Hương Tuyết này là quà của ngoại công tặng cho ta, còn cây Thanh Phượng Dẫn trong tay Giang Nam ca ca là của ngoại công đưa cho ca ca.” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhất thời hiểu, thảo nào lúc đó Du Giang Nam lại nói như vậy. Cố nhân tặng cho, khiến ông nhớ mãi không quên, vị cố nhân lúc nào cũng khiến ông đau buồn, ngoại trừ Bạch Như Phong, còn là ai được nữa. Tiểu cô nương nâng ánh mắt, yên lặng nhìn Du Giang Nam, buồn bã nói: “Thanh Phượng Dẫn là di vật của ngoại công, là cây sáo ca ca xưa nay yêu quý như trân bảo, xem như tính mệnh, cuối cùng lại tặng nó cho Giang Nam ca ca huynh. Giang Nam ca ca, Nhu Nhu thật đau lòng.”

Du Giang Nam chấn động toàn thân, trong đáy mắt có nỗi đau đớn như đổ sầm xuống, ở một khắc đó, Triển Chiêu hầu như cho rằng ông sẽ rơi nước mắt, thế nhưng lại không, ông chỉ mím chặt môi, không thốt ra một từ.

Ánh mắt của Triển Chiêu bắt đầu trở nên bối rối, chỉ cảm thấy lời của Triển Nhu tiểu muội muội vừa như lời của trẻ con ngây thơ, đầy vẻ thiên chân, nhưng cũng vừa như ý vị thâm trường, có vẻ u oán khó bề diễn tả, thật sự là không giải thích được. Y theo bản năng nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, đã thấy bộ dạng thần sắc hấn như thể ngộ ra được điều gì đó, ánh mắt sâu thẳm như biển. Bạch Ngọc Đường cảm giác thấy đường nhìn của Triển Chiêu, hơi ngẩn ra, lập tức dùng nhãn thần ý bảo y chớ có suy nghĩ nữa.

Không đợi Triển Chiêu kịp phản ứng, Triển Nhu liền đứng dậy cười nhạt nói: “Triển Chiêu ca ca và Bạch ca ca nhất định là có công sự muốn thương lượng với Giang Nam ca ca đi, Nhu Nhu không tiếp tục quấy rầy, muội đi về trước đây.”

Sau khi thi lễ xong, Triển Nhu liền đi ngay, Du Giang Nam chưa chát cười nói: “Nhị vị huynh đệ có chuyện gì, không ngại nói thẳng chứ.” Triển Chiêu thấy ông vẫn ổn như vậy, tạm thời yên tâm dẹp nghi hoặc qua một bên, ngược lại nghiêm mặt nói: “Là như thế này, Triển mỗ và Bạch huynh phát hiện vài nơi Ngô Bất Hoan có khả năng sẽ hiện thân, muốn mời Du đại ca phái ra vài nhân thủ âm thầm cải tra theo dõi.”

“Được.” Du Giang Nam đáp ứng. Nhanh chóng cùng hai người thương lượng tỉ mỉ rồi an bài nhân thủ và kế hoạch hoàn chỉnh, trong lúc đó Triển Chiêu có chút bận tâm cho Du Giang Nam, lại thấy ông đã trầm ổn lão luyện như cũ, kế hoạch chu toàn, chỉ là sắc mặt vẫn không tốt, ngay cả thần sắc cũng trở nên hơi trắng, không khỏi có chút sợ hãi.

Đợi khi công sự thương nghị xong xuôi, hai người liền đứng dậy cáo từ. Đến tận khi đã trở về phòng mình trong khách sạn, Triển Chiêu vẫn không lý giải được câu nói đó của Triển Nhu. Trước Triển Nhu đã đi mất, khách sạn đã có phòng trống rồi, chỉ là Bạch Ngọc Đường nói một câu “Phiền phức!”, Triển Chiêu vốn là người hiền hòa, cũng không nhắc lại chuyện này nữa, cho nên hai người cứ tiếp tục ở chung một phòng.

Bạch Ngọc Đường thấy đáng vẻ nheo mày nhăn mặt của Triển Chiêu, do dự một chút, rồi vẫn đưa tay nhẹ nhàng xoa giãn vầng trán y, thanh âm chậm chậm: “Đừng bận tâm nữa, có một số việc, chỉ có bản thân mới biết, ngoại nhân thực sự không thể hiểu được đâu.”

Triển Chiêu hơi kinh ngạc, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường có hơi lúng túng dời tay của mình đi, cũng tránh không nhìn y nữa, y bỗng nhiên nhè nhẹ cười, vẫn ôn nhuận ấm áp như mọi khi: “Đa tạ Bạch huynh, Triển mỗ không nghĩ nữa là được.”

“Nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngày mai còn phải bận rộn.” Bạch Ngọc Đường không khỏi dịu dàng nói.

“Bạch huynh cũng vậy.” Triển Chiêu mỉm cười đáp lại.

4. Chương 4: Minh Nguyệt Hà Thì Đáo Thiên Nhai

Nghĩ đến chỗ này, Triển Chiêu không khỏi mỉm môi nhè nhẹ cười, đến lúc đó nếu hoa nở, nếu có thể kéo Bạch Ngọc Đường đến nơi này cùng nhau thưởng thức, nhất định là nhã trí cảnh đẹp ý vui đây.

Mấy ngày tiếp theo, hai người vẫn cẩn thận canh giữ ở địa điểm Ngô Bất Hoan có khả năng xuất hiện, biên pháp này tuy rằng hơi dở, nhưng cũng còn tốt hơn chờ đợi một cách không có căn cứ.

Ráng chiều của hoàng hôn biên quan tuy tươi đẹp mà nặng nề, từng đụn từng đụn mây lớn đỏ rực rõ sắc lửa tựa như muốn đốt cháy tất cả sốt sáng lan tràn, thẳng đến tận chân trời, một khung cảnh bi khái tráng lệ. Triển Chiêu có chút xuất thần nhìn về phía thiên không, bên môi bất chợt hiện lên tiểu ý nhạt nhòa, đã nhìn quen phong thái đất Giang Nam, bỗng nhiên được chiêm ngưỡng hoàng hôn diễm lệ nơi đại mạc, lòng khơi lên đầy hào khí. Bản thân y không bờ không bến nghĩ ngợi, dư quang khéo mắt đột nhiên thoáng bắt được hình ảnh một trung niên nam tử đi vào căn tiểu lâu này, Triển Chiêu không khỏi thu liễm tinh thần, ngưng mắt, bất động thanh sắc tỉ mỉ quan sát gã.

Tướng mạo tên nam tử trung niên này có chút u ám, đôi mắt nhỏ, mũi ưng, ánh mắt ngoan lệ, trên má trái lại một vết sẹo bắt đầu từ khóe mắt kéo dài đến khóe miệng, có vẻ rất hung tợn, khiến người ngoài không khỏi sinh lòng sợ hãi, không dám nhìn lâu. Gã ăn mặc thông thường, quả thật không nhìn ra gì đặc trưng, chỉ có điều bên người đeo theo một thanh trường đao cong cong, nhưng một giang hồ hán tử tầm thường. Gã ngồi xuống nhìn quanh một chút, nhãn thần có một phần đề phòng và cảnh giác, đến tận khi tiểu nhị đi tới bắt chuyện, gã mới thu hồi ánh mắt, sau khi đơn giản chọn ít rượu và thức ăn, hẩn chỉ ngồi chờ.

Triển Chiêu nhíu mày quan sát thật cẩn thận, chờ nhiều ngày cuối cùng cũng không uổng phí công sức, tên này quả thực là ác đồ Ngô Bất Hoan hai người bọn họ truy đuổi mấy tháng nay. Triển Chiêu vốn định lập tức hiện thân, tuy nhiên... nhìn những thực khách bình thường ngồi đầy tiểu lâu, trong lòng Triển Chiêu trong nháy mắt đã có tính toán, không bằng chờ hẩn đi khỏi đây, mình lại âm thầm bám theo, tùy thời bắt giữ để tránh thương tổn đến bách tính bình dân không biết chuyện.

Ngô Bất Hoan nhanh chóng dùng xong rượu và thức ăn, lập tức vội vã bỏ đi, Triển Chiêu theo đuôi phía sau, thì triển tuyệt thế khinh công Yến Tử Phi của mình lặng lẽ bám theo. Theo sau gã được một lúc, Triển Chiêu khẽ nhíu mày, trong lòng có chút nghi hoặc, Ngô Bất Hoan đây là định đi đâu? Sau khi đã cách xa khỏi thị trấn và đoàn người náo nhiệt, Ngô Bất Hoan liền sử dụng khinh công chạy về phía ngoại ô. Triển Chiêu không giải thích được ý định kỳ lạ của gã, nhưng có thể cảm giác được tên này tựa hồ có mục đích nào đó không thể cho ai biết, trước khi xác minh rõ, y vẫn quyết định không khinh cử vọng động, đã thảo kinh xà thì hơn.

Đi thêm một đoạn đường nữa, Ngô Bất Hoan rốt cuộc dừng bước. Vùng ngoại ô này khó có được một mảnh rừng có thể coi là lớn, bất quá Triển Chiêu vừa liếc mắt quan sát sơ một lượt, chợt cảm thấy có điểm kinh ngạc. Phiến rừng nhỏ này mọc đầy một loại cây vô cùng hiếm gặp, sơ hoa an tín mộc. Ngày trước Triển Chiêu cũng không biết loại cây sơ hoa an tín này, nhưng sau lại có một lần y gặp được Bắc hiệp Âu Dương Xuân mới nghe ông ấy nhắc tới. Âu Dương Xuân nhiều năm hành tẩu trong chốn võ lâm phương bắc, lúc nói chuyện phiếm ngẫu nhiên kể cho Triển Chiêu nghe, ở Mạc Bắc có một loại cây rất quý giá cũng rất hiếm thấy, tên là sơ hoa an tín mộc. Loài cây này sinh trưởng đòi hỏi rất kỳ lạ, chỉ có thể sống ở Mạc Bắc, một

khi đã trưởng thành thành đại thụ, thẳng tắp che trời, rất khó khô héo, hơn nữa, loài này tháng sáu nở hoa, hoa của nó nở thành đóa cực lớn, trắng nõn, vô cùng đẹp.

Mà ở đây vậy mà lại có nhiều sơ hoa an tín mộc như vậy, hơn nữa những cây này đều đã trưởng thành. Tối nay ánh trăng rất sáng, nguyệt quang rạng ngời lưu chuyển, quang mang thanh lương bạch sắc chiếu rọi trên những nụ hoa chỉ chờ đến kỳ nở rộ, giăng mắc như lời ca, đợi đến ngày khai hoa, nơi này chắc chắn đẹp không cách nào tả xiết a. Nghĩ đến chỗ này, Triển Chiêu không khỏi mỉm cười nhẹ nhàng, đến lúc đó nếu hoa nở, nếu có thể kéo Bạch Ngọc Đường đến nơi này cùng nhau thưởng thức, nhất định là nhã trí cảnh đẹp ý vui đây.

Ngô Bất Hoan quan sát chung quanh, gã không phát hiện ra Triển Chiêu lúc này đang giấu mình trên chạc cây nên mới yên lòng cất bước muốn chạy, như thể định tìm thứ gì đó. Triển Chiêu linh quang vụt sáng, đột nhiên nhớ đến những lời đồn đãi trên giang hồ, tên Ngô Bất Hoan này từ xưa đã bắt đầu trà trộn vào đám lục lâm rồi, nhưng khoản vàng bạc châu báu của gã lại không biết giấu ở nơi nào. Nhìn hành động lén lút của gã lần này, chẳng lẽ gã đang tìm chúng hay sao?

Còn đang lúc nhú mảy suy tư, đột nhiên trong rừng vang vọng một đoạn tiếng sáo trong trẻo du dương khiến Triển Chiêu không khỏi ngẩn ra, Ngô Bất Hoan trong rừng cũng thất kinh, cả hai người đều không nghĩ tới trong rừng này vẫn còn có người. Tiếng sáo này rất đẹp, làn điệu uyển chuyển réo rắt, lại đan xen một tia ưu thương khó lòng diễn tả được, phảng phất như tâm sự nặng nề của một người chôn giấu sâu thẳm trong lòng, sâu đến nỗi không cách nào nói ra, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là mượn tiếng sáo để giải bày, triền miên khó tả. Chỉ là chẳng biết tại sao, có phần tiếc nuối là tiếng sáo này lại hơi ngại ngần trúc trắc, tựa hồ người đang thổi sáo kia cũng không thể hoàn toàn thấu hiểu nỗi lòng của người đã phổ nhạc.

Triển Chiêu hốt nhiên kinh hãi, bất chấp bản thân mình sẽ bại lộ, y vội vàng phi thân, hướng về nơi tiếng sáo vắng tới mà chạy, thế nhưng khoảng cách thật sự khá xa. Ngô Bất Hoan nghe được động tĩnh, nhân thần ngoan lệ xảo trá, lại do khoảng cách của gã gần hơn nhiều nên giúp gã chạy đến chỗ người thổi sáo kia trước Triển Chiêu một bước, thoát một cái chế trụ năng. Triển Chiêu nhú chặt mảy, nhận ra nữ hài tử bị Ngô Bất Hoan khống chế kia lại chính là Triển Nhu, trong mắt nhất thời lóe ra tia sáng sắc lẹm, không chần chờ một khắc, vung tay ném ra một quả pháo hiệu liên lạc. Quả pháo xé gió phóng lên giữa không trung, lập tức xuất hiện một con chuột bạch rất sống động, vô cùng đẹp đẽ khả ái.

Biến cố này tới quá nhanh, Triển Chiêu không khỏi có chút tự trách, sớm biết như vậy y đã xuất thủ từ trước, chế trụ Ngô Bất Hoan là được rồi. Không biết vì sao Triển Nhu lại xuất hiện ở nơi đây vào lúc này, nhưng Triển Chiêu cũng không có thời gian để suy nghĩ, tiểu cô nương thoạt nhìn dị thường trấn định thông dong, bàn tay nhỏ bé trắng nõn tinh tế chậm rãi vuốt ve cây sáo trong tay, không hề lo sợ khốc lốc, cũng chưa từng mở miệng kêu cứu một tiếng nào. Triển Chiêu nhìn chằm chằm Ngô Bất Hoan, chấp tay bình tĩnh nói, “Ngô Bất Hoan, mi muốn làm gì?”

Ngô Bất Hoan khục khục âm hiểm cười nói: “Khà khà, Triển đại nhân đây không phải là biết rõ còn hỏi sao. Còn nhớ Triển đại nhân cũng là xuất thân giang hồ, hà tất phải đuổi tận giết tuyệt như vậy chứ, Ngô mỗ bắt quả chỉ muốn một con đường sống mà thôi.”

“Đường sống?” Triển Chiêu lạnh lùng nói, “Các hạ tựa hồ đã quên, mi đã chặt đứt đường sống của bao nhiêu người. Ngày sau trên đường xuống hoàng tuyền, mi không ngại thì hỏi thử những người chết oan đó xem bọn họ có đồng ý cho ngươi đường sống hay không!”

“Triển Chiêu! Mày cầm miệng cho lão tử! Bớt nói mấy câu mạnh miệng này đi, mày không lo cho tánh mạng con nhỏ này à? Đường đường là Nam hiệp mà cũng tổn hại mạng sống của thiếu nữ vô tội hay sao, lẽ nào lời đồn đãi của giang hồ sai rồi.” Ngô Bất Hoan hung tợn nhìn theo y, móng vuốt bóp trên cổ Triển Nhu tăng thêm mấy phần lực đạo, tiểu cô nương hơi nhăn mày, nhưng vẫn như trước không kêu một lời.

Triển Chiêu trầm giọng nói: “Ngô Bất Hoan, nếu mi tổn thương nàng, Triển mỗ cho dù lên trời xuống đất cũng phải bắt mi tước nã truy án, đưa ngươi đến trước đại đao của Bao đại nhân!”

“Vậy phải xem Triển đại nhân mày có bản lĩnh này hay không rồi.” Ngô Bất Hoan âm úc cười lạnh.

Một bên sợ ngộ thương người vô tội, một bên lo lắng bị chặt đứt đường lui, trong nhất thời cả hai người

đều không dám hành động thiếu suy nghĩ, giằng co ngay dưới ánh trăng. Thời gian chậm chạp trôi qua, Ngô Bất Hoan rốt cuộc không kiềm chế được, thần thái càng thấy nôn nóng bất an, lạnh lùng hét: “Triển Chiêu, mày nghĩ xong chưa? Thả ta hay không thả!” Gã thấy Triển Chiêu trước đó đã thả pháo hiệu liên lạc, trong lòng biết một lúc nữa chắc chắn có trợ giúp, mặc dù gã chế trụ con bé này, nhưng khó đảm bảo sẽ không xảy ra đột biến nào, còn là sớm thoát thân thì tốt hơn.

Triển Chiêu nắm chặt chuôi kiếm, đưa ngang kiếm trước người, thản nhiên nói: “Ngô Bất Hoan, ngươi chớ có tự tìm đường chết.”

Ngô Bất Hoan trong bụng có điểm rối loạn. Người giang hồ đều nói Triển Chiêu tính như khiên khiêm quân tử, ôn nhu như ngọc, lại hoàn toàn quên mất y đối với ác đồ lạm thương người vô tội tuyệt sẽ không nường tay thỏa hiệp, bằng không năm xưa cũng không nhận được mỹ danh “Nam hiệp” kia. Lúc này gã càng trăm triệu lần không dám đơn giản giết con bé trong tay, bằng không nhất định chỉ có một con đường chết, rốt cuộc phải như thế nào mới có thể thoát thân? Trên trán Ngô Bất Hoan từ từ đổ đầy mồ hôi lạnh.

Nhìn thấy vẻ bối rối trong mắt Ngô Bất Hoan ngày càng trở nên dày đặc, Triển Chiêu đột nhiên lạnh lùng quát lên: “Ngô Bất Hoan!” sau đó trong tay vung lên một chi ám tiễn, vừa nhanh vừa bén không gì sánh được, thế như chẻ tre. Ngô Bất Hoan tâm thần đại loạn, không ngờ tới Triển Chiêu thực sự dám ra tay, theo bản năng vội vàng nghiêng người tách khỏi Triển Chiêu. Bỗng nhiên nhìn ra nét mặt Triển Chiêu toát ra tiểu ý nhàn nhạt, Ngô Bất Hoan thầm nghĩ không tốt, lúc đó đã không còn kịp rồi, chỉ thấy một đạo kiếm quang sáng lòa từ phía sau nhắm thẳng vào cổ gã, hàn khí bức người. Gã theo bản năng huơ đao ngăn chặn, chỉ nghe vang lên thanh âm chói tai của đao kiếm va chạm, một cỗ nội lực cường đại kéo tới, chấn động đến hốc khẩu của Ngô Bất Hoan tên đại, liên lùi lại vài bước, suýt nữa ngay cả đao cũng không thể giữ được.

Bất quá trong một thoáng điện quang hỏa thạch, trước ngực gã đã trống rỗng, Ngô Bất Hoan tập trung nhìn lại, đối diện xuất hiện một thiếu niên áo trắng, ngũ quan tinh xảo tựa xử nữ, nhưng mâu quang hàn ý lại bức người, mà nữ hài bị mình chế trụ giờ đã bình yên vô sự đứng bên người hắn. Cho dù là sống chết trước mắt, vừa khi thấy rõ dung mạo của con bé đấy, Ngô Bất Hoan vẫn phải kinh sợ run lên một lần.

Thực sự là liên thủ xảo diệu đến thiên y vô phòng.

Ngô Bất Hoan nhìn hai thiếu niên trước mặt mình, trong lòng trầm xuống, vô thức nắm chặt đao trong tay, lại dự cảm được tối nay mình hẳn là có chạy đằng trời, gã bèn âm thầm cắn răng châm chọc: “Bạch Ngũ gia tự khi nào cũng vào công môn, làm chó săn cho quan phủ thế. Mèo chuột một ổ, thật đúng là chuyện lạ hiếm thấy à!”

Bạch Ngọc Đường cúi đầu hỏi: “Triển Nhu tiểu muội muội, muội không sao chứ?”

“Không sao, đa tạ ơn cứu mạng của Bạch ca ca.” Triển Nhu nhợt nhạt cười nói.

“Không sao cả là tốt rồi.” Bạch Ngọc Đường đẩy Triển Nhu lui về bên cạnh Triển Chiêu, thấy người sau nhẹ nhàng nhíu mày, có chút lo âu nhìn mình. Suy nghĩ một thoáng, hắn liền hiểu y đang lo lắng chuyện gì, Bạch Ngọc Đường không khỏi hướng y nhẹ nhàng cười. Mà Triển Chiêu sau khi nhìn đến nụ cười này của Bạch Ngọc Đường, cũng mím môi cười nhẹ, dáng vẻ rất cao hứng, chẳng biết tại sao Bạch Ngọc Đường bên này cũng càng trở nên vui mừng khó hiểu, nhân thần càng toát ra vẻ ôn nhu.

“Ngô Bất Hoan.” Bạch Ngọc Đường xoay người nhìn về phía Ngô Bất Hoan, trường kiếm rung lên, trên gương mặt tuấn lãng tràn đầy sát khí bén nhọn, lạnh lùng nói: “Bạch Ngọc Đường ta hành đắc chính, tọa đắc trực, sợ gì điều tiếng người đời! Tự mày là loại giang hồ bại hoại bậc này, người người đòi giết! Ngũ gia đã xưng là hiệp nghĩa, hôm nay tuyệt đối không lưu cái mạng chó của mày.” Lời còn chưa dứt, kiếm Họa Ảnh đã đánh tới, chiêu chiêu tàn nhẫn, kiếm thế như hồng.

Ngũ gia vốn dĩ không phải là loại người nhân từ nường tay gì cho cam, huống chi Ngô Bất Hoan còn phạm vào tối kỵ của hắn. Làm nhiều việc ác không nói, hơn hết còn dám bắt bỏ ấu nữ vô tội, Bạch Ngọc Đường từ trước đến nay trọng tình trọng nghĩa, hắn đã xem Triển Nhu như muội, sao có thể dung thứ cho tên tùy ý tổn thương nàng, vì vậy xuất thủ cực ngoan.

Triển Chiêu vừa định nói một câu “Lưu lại người sống”, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường một kiếm phong hầu, kết quả Ngô Bất Hoan đã chẳng còn mệnh, cũng đành âm thầm thở dài, không cần phải nhiều lời nữa. Dù

sao đi nữa trước khi rời kinh, Bao đại nhân đã từng dặn dò nhiều lời như “tên Ngô Bất Hoan này cùng hung cực ác, Triển hộ vệ phải nhớ cẩn thận, lần này nghi phạm sinh tử bất luận” vân vân.

“Hừ!” Bạch Ngọc Đường chán ghét nhìn thi thể của Ngô Bất Hoan, hừ lạnh một tiếng, phẩy tay hất sạch vết máu của gã trên thân kiếm, hồi kiếm vào bao.

“Mèo con, người sao rồi?” Bạch Ngọc Đường đi tới bên cạnh Triển Chiêu, thần tình thân thiết, nhẹ nhàng hỏi.

Triển Chiêu ôn hòa cười nói: “Đa tạ Bạch huynh quan tâm, Triển mỗ vô sự.”

Bạch Ngọc Đường cười nói: “Vô sự là tốt rồi, chúng ta quay về đi.”

“Được.” Triển Chiêu nghiêng đầu nhìn Triển Nhu mỉm cười, nói: “Được rồi, Triển Nhu tiểu muội muội, đã trẻ thế này sao muội còn đơn độc ở đây? Du đại ca không phải người đi theo muội sao?”

Triển Nhu cúi đầu nhẹ nhàng mơn trớn thân sáo, buồn bã nói: “Triển Chiêu ca ca có chỗ không biết, ở nơi này, có một ngôi mộ chôn quần áo và di vật mà Giang Nam ca ca và tẩu tử lập cho ca ca nhà muội. Muội muốn một mình bồi bồi ca ca.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường kinh ngạc nhìn Triển Nhu, nhất thời cũng không biết phải nói gì, không thể làm gì khác hơn là nhẹ nhàng vỗ vỗ vai nàng, tỏ vẻ xoa dịu.

“Không sao đâu, mình về đi.” Triển Nhu ngẩng đầu, đậm đậm nhất tiếu, thần sắc an tường, chỉ là viền mắt hơi phấp hồng, vừa dứt lời đã tự mình đi trước một đoạn.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sóng vai đi ở phía sau, đều có chút lo lắng cho Triển Nhu. Triển Chiêu nhớ tới những đoạn sáo vừa này, không khỏi ôn tồn hỏi: “Triển Nhu muội tử, tiếng sáo vừa rồi rất đặc biệt a, hình như ta chưa từng nghe qua bao giờ.” Bạch Ngọc Đường ngăn ra: “Tiếng sáo gì cơ?” Triển Chiêu liền tỉ mỉ giải thích qua một lượt với hắn.

Triển Nhu dừng bước, nhẹ nhàng xoay tròn cây sáo trong tay, quay đầu lại nhàn nhạt cười nói: “Triển Chiêu ca ca, huynh chưa từng nghe qua là bình thường.” Giọng nói của nàng dừng một chút rồi mới tiếp lời thật nhỏ: “Khúc nhạc kia, là do ca ca chính tay phổ khúc, tên là...”

“Tiền trần.” Nàng ôn nhu cất tiếng: “Tên của nó là Tiền trần.”

Bạch Ngọc Đường tựa như có điều suy nghĩ, chốc lát mới nói: “Triển Nhu muội tử, muội có thể thổi lại một lần nữa không?”

“Dĩ nhiên là được chứ.” Triển Nhu vừa mỉm cười vừa đưa Âm Hương Tuyết đến bên môi, rồi một giai điệu triền miên mà ưu thương nhất thời man mác tràn ngập khắp khu rừng.

Hồi lâu sau, đoạn nhạc mới kết thúc. Triển Nhu mơn trớn thân sáo, cúi đầu thở dài: “Muội rất ngốc, vẫn không thể thổi ra được cái cảm giác của ca ca năm đó, muội thật muốn nghe lại một lần nữa a...”

“Thôi về đi.” Bạch Ngọc Đường nhàn nhạt than thở.

Chờ đưa Triển Nhu trở về đến Chiêu Tướng Phủ, hai người mới chậm rãi tản bộ về khách sạn. Công sự giải quyết xong, tâm tình của người ta tự nhiên cũng thả lỏng đi rất nhiều. Triển Chiêu vừa đi vừa quay đầu nhìn về phía Bạch Ngọc Đường: “Bạch huynh, người hiểu được cái gì rồi, đúng không?”

Bạch Ngọc Đường cười cười bảo: “Hiểu ra cái gì? Người không hiểu sao?”

“Triển mỗ tương đối ngu muội.” Triển Chiêu ôn hòa cười nói, “Trong lòng có chút hoang mang không giải thích được.”

Bạch Ngọc Đường đứng lại, do dự một thoáng, mới nhẹ nhàng than thở: “Nếu như ta đoán không nhầm, quan hệ năm đó giữa Du đại ca và ca ca Bạch Như Phong của Triển Nhu muội tử thực ra cũng không phải đơn giản là huynh đệ tri kỷ như vậy đâu.”

“Có ý gì chứ?” Triển Chiêu có điểm khó bề tin được nhìn Bạch Ngọc Đường, “Người nói là...” Bạch Ngọc Đường gật đầu thấp giọng khẳng định: “Hành sự của Triển Nhu muội tử, phản ứng của Du đại ca, thần sắc của tẩu tử, đạo của Bạch Như Phong, còn có phổ khúc kia nữa... Tuy rằng ta không biết năm đó rốt cuộc

đã có chuyện gì xảy ra, bất quá, cảnh tượng đó có cảm giác hình như là hai người bọn họ phụ Bạch Như Phong vậy.”

Triển Chiêu tỉ mỉ hồi tưởng những chi tiết kỳ lạ đó, không khỏi trầm mặc, tuy rằng suy đoán của Bạch Ngọc Đường có phần kinh thế hãi tục, bất quá, Triển Chiêu vẫn không tránh được nghĩ rằng suy đoán của hắn, tám chín phần mười là sự thật.

“Đừng suy nghĩ nhiều, Mèo con.” Thấy Triển Chiêu hơi nhíu mi, Bạch Ngọc Đường thở dài: “Những quá khứ đó đều đã qua cả rồi, tư vị trong đó, chỉ có bọn họ mới có thể hiểu rõ. Người ngoài như chúng ta không có tư cách xen vào.”

Triển Chiêu nhìn hắn, chậm rãi gật đầu, vàng trán dần giãn ra, Bạch Ngọc Đường cũng liền cười khẽ.

Sau đó mấy ngày, hai người đều muốn khởi hành hồi kinh. Trước khi hồi kinh vừa khéo là kỳ hoa nở của sơ hoa an tín mộc, Triển Chiêu muốn cùng hai người Bạch Triển đi ngắm hoa, cảnh tượng đó quả thật đẹp đến nỗi làm người ta cả đời khó quên. Lúc đưa tiễn, Triển Chiêu chỉ nói nàng sẽ trở lại trễ một chút, lại không đi cùng nhau, hai bên cũng chia tay ngay lúc đó.

Nhưng không nghĩ tới, có một số người quả thực là khả ngộ bất khả cầu... Đến mãi sau này, khi Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhớ về ngày đó, chỉ đành nhàn nhạt thở dài, may mà hai người đã hiểu và đã biết trân trọng.

5. Chương 5: Liễm Diễm Xuân Quang Tứ Nguyệt Hoa

(Cảnh xuân dập dờn hoa tháng tư)

Bạch Ngọc Đường khẽ cười nói: “Mì nhạt như vậy, khó ăn như vậy, người sao lại còn ăn hết chứ?” Triển Chiêu chăm chú nhìn hắn, cười nói: “Là vì do người nấu a. Một phen tâm ý của Ngọc Đường, cho dù người thả độc được vào, ta cũng phải ăn cho hết a.”

Tháng tư, thành Biện Kinh.

Biện Kinh là đô thành của đất Tống, phồn hoa náo nhiệt của nơi này tất nhiên không chốn nào bì kịp, dân cư phồn thịnh, cửa hàng mọc san sát, đường rộng rãi thoáng đạt, đông người như dật cửi, quả là một cảnh tượng hết sức vinh hoa thịnh thế. Lúc này đang là tháng tư, đầu mùa xuân, những cơn mưa xuân rả rích khiến những rặng thủy liễu dọc bờ sông tắm mình trong sắc màu ướt át, tầng tầng cảnh cong xanh biếc rũ xuống.

Xuân Vũ Lâu là một lầu ở bên cạnh bờ sông Biện Lương, tên lầu này tuy rằng thô thiển, nhưng bố trí nội thất cùng rượu và thức ăn quả thật vô cùng tốt, danh khí trong toàn Phủ Khai Phong này cũng rất lớn. Giờ Ngọ ngày hôm đó, trong một nhả gian trên lầu hai Xuân Vũ Lâu, Bạch Ngọc Đường cầm chén dựa vào lan can mà ngồi, thỉnh thoảng nhìn ra phía ngoài cửa sổ, tựa hồ đang đợi ai đó, thế nhưng thần tình lại chẳng lo lắng bao nhiêu, trái lại mơ hồ toát ra tiểu ý ôn nhu nhẹ nhàng. Bách tính đi qua dưới lầu thỉnh thoảng ngửa đầu miểu miết nhìn hắn, lại thêm một lần sợ hãi than thở Bạch Ngũ gia quả là thiên nhân chi tử, mà đồng thời cũng cười thầm rằng, nói vậy, hắn đang đợi Triển đại nhân chứ gì. Quả nhiên, thiên hạ này người có thể chế trụ Cẩm Mao Thử, ngoại trừ Ngự Miêu kia, tưởng chừng chẳng có người thứ hai.

Hôm nay mưa rơi không lớn, tí ta tí tách, yên vũ thúy liễu, chánh hợp cảnh đẹp trước mắt. Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng xoay xoay cái chén rượu con bằng sứ men xanh trong tay, thò người ra nhìn bên ngoài cửa sổ. Không bao lâu, hắn liền thấy trong màn mưa phùn mờ mờ có một người cầm một cây dù màu xanh nhạt đang thản nhiên đi về phía mình, đợi người đến trước lầu, Bạch Ngọc Đường bật cười khẽ, cất giọng gọi: “Mèo con dần!”

Triển Chiêu theo tiếng kêu nhìn lại, hơi nghiêng đầu, gương mặt tuấn tú ôn nhu ánh sáng lên nụ cười. Bạch Ngọc Đường hướng y vẫy vẫy tay, câu môi cười nói: “Mèo con ngốc, đứng ở đằng đó làm gì, còn không mau vào đây, khổ công Ngũ gia đợi người lâu quá. Người còn không mau vào, đồ ăn đều nguội hết cả.”

Triển Chiêu cười cười, cũng không đáp lời hắn, đi thẳng vào Xuân Vũ Lâu, gấp dù vào giao cho tiểu nhị, nói một câu “Đa tạ” liền đi tìm Bạch Ngọc Đường. Vừa ngồi xuống, y còn chưa kịp nói, đã thấy Bạch Ngọc Đường thân thủ đưa ly rượu đặt bên môi mình. Triển Chiêu vươn tay muốn cầm lấy chén rượu, đã thấy Bạch Ngọc Đường thoáng dời đi, lắc đầu, cười rồi nhỏ giọng bảo y một tiếng: “Mèo con, nghe lời.” Thanh âm mát rượi mà lại rất nhu hòa, Triển Chiêu có chút bất đắc dĩ cười cười, rót cuộc vẫn nghe lời uống rượu trực tiếp từ tay hắn, vào đến cổ họng liền biết, là nữ nhi hồng ngon nhất của Xuân Vũ Lâu.

“Uống ngon không?” Bạch Ngọc Đường cầm chén không đó đặt xuống trước mặt Triển Chiêu, lại châm một chén khác cho y, mỉm cười hỏi. Cũng không đợi y trả lời, hắn lại gấp một gấp thức ăn cho vào trong bát y: “Ăn trước ít đồ ăn đi đã, bụng rỗng uống rượu có chút hại thân.” Triển Chiêu mỉm cười nhìn động tác lần này của hắn, ngoan ngoãn ăn thức ăn rồi mới nhẹ nhàng cười đáp: “Ừ, Ngọc Đường, là nữ nhi hồng hai mươi năm của trường quý giấu chứ gì.”

“Mèo con dần mà cũng linh lợi thế à.” Bạch Ngọc Đường vừa chia thức ăn cho y, vừa buông lời trêu ghẹo: “Chính thị nữ nhi hồng hai mươi năm, có thể nói là cực phẩm đấy, mèo con người hôm nay thế mà lại có lộc ăn.”

Triển Chiêu chớp mắt mấy cái, vờ làm ra bộ dạng vô tội thành khẩn nói với hắn: “Còn không phải là ăn theo lợi tức của Ngũ gia đây sao. Nếu không phải Ngũ gia tự thân xuất mã, ta làm gì mà được uống nữ nhi hồng của Cửu Nương cơ chứ.”

Bạch Ngọc Đường bị y chọc cười, bấm tay khẽ búng lên trán y: “Con mèo con dần nhà người có lương tâm một chút đi nha, Ngũ gia hảo tâm tặng người để mừng sinh nhật, người ngược lại đi đùa giỡn với ta!”

Nguyên lai lão bản của Xuân Vũ Lâu này là một nữ tử tên gọi Cửu Nương, quý bà này tính tình hào sảng, trước đây vốn cũng là giang hồ nữ tử. Thời còn trẻ bà đã quen biết với Bạch Ngọc Đường, hai người tính cách hợp nhau, giao tình cũng tốt, tình như tỷ đệ, Bạch Ngọc Đường yêu rượu, Cửu Nương lại thiên chưng cất rượu, giấu rượu cũng nhiều, người bình thường dĩ nhiên không dễ dàng đưa ra, bất quá nếu là Bạch Ngọc Đường đến nói, tuyệt đối sẽ nể tình. Hôm nay là ngày sinh nhật hai mươi tư tuổi của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường vì vậy cố ý tìm bà, cầu nữ nhi hồng tốt nhất này để mừng sinh thần của Triển Chiêu.

Triển Chiêu thu lại vẻ đùa giỡn, nghiêm túc nói: “Ngọc Đường, Triển mỗ có tri kỷ như người, thực sự là tam sinh hữu hạnh của ta. Nhọc lòng người lo lắng như vậy, thật là khiến ta chẳng biết làm sao hồi báo.”

Bạch Ngọc Đường dừng động tác gấp thức ăn của hắn lại, bất đắc dĩ than thở: “Con mèo con ngốc người thật đúng là dần mà! Đã gọi nhau tri kỷ, còn nói chuyện này để làm gì, khách khí quá rồi đó.” Hắn bỗng nhiên khựng lại, cũng chẳng biết tại sao nhưng hai chữ “tri kỷ” này... rất không được tự nhiên, khiến trong lòng hắn nhộn nhạo không yên.

“Ngọc Đường.” Triển Chiêu thấy hắn như thế có phần khó hiểu, gọi hắn một tiếng, “Người làm sao vậy?”

“A?” Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên hoàn hồn, vội vội vàng vàng tiếp tục chia thức ăn cho Triển Chiêu, ngắt lời y nói: “Không sao cả, mau ăn đi, đều là những món người thích, ta đặc biệt dặn đầu bếp làm đó.”

Triển Chiêu nghe vậy càng thấy cảm động, không khỏi gửi lại cho hắn một nụ cười tươi thật ấm áp mềm mại, sau đó không nói nữa. Bạch Ngọc Đường bưng cái chén đã trống không, có chút kinh ngạc nhìn đáng vẻ y cúi đầu chuyên tâm dùng bữa, bất tri bất giác thất thần một hồi, nhất thời quên cả việc ăn uống.

Từ bốn năm trước, sau khi bọn họ trở về từ Kỳ Châu, ngoài ý liệu của tất cả mọi người, quan hệ của hai người lại trở nên phi thường vô cùng thân thiết. Bạch Ngọc Đường thường xuyên xuất hiện ở Khai Phong Phủ, bởi Triển Chiêu phá án, chạy khắp thiên nam địa bắc, làm không biết mệt, ngay cả Hãm Không Đảo cũng không trở về bao nhiêu. Người của Khai Phong Phủ và các vị nghĩa huynh tẩu của Bạch Ngọc Đường cũng rất vui mừng trước sự hòa thuận của hai người. Đối với người của Khai Phong Phủ mà nói, sau khi Triển Chiêu vào quan trường, rất ít khi có được một bằng hữu thân mật như vậy, dễ dàng thấy được y rất thích người bằng hữu Bạch Ngọc Đường này, cũng rất quý trọng hắn, những lúc bầu bạn với hắn luôn luôn có vẻ cao hứng vô cùng, lúc phá án cũng an toàn hơn rất nhiều, cho nên mọi người vui vẻ nhìn tình bạn

này đạt thành. Ý nghĩ của mọi người ở Hãm Không Đảo cũng rất đơn giản, cách đối nhân xử thế của Triển Chiêu bọn họ đều kính nể, mà Ngũ đệ nhà mình nếu đã thích ở cùng y thì cứ tùy nó đi, chỉ cần nó vui vẻ là tốt rồi.

Như vậy, đối với chính bọn hắn thì sao đây? Bạch Ngọc Đường kính y nghĩa bạc vân thiên, nghiêm túc thẳng thắn, mộ y ôn nhuận khiêm tốn, quân tử tín nghĩa. Nán lại bên cạnh y càng lâu, lại càng không bỏ xuống được, càng muốn thân cận gần gũi hơn nữa. Triển Chiêu ham thích sự tiêu sái tự tại, khoái ý ân cừ của hắn. Y biết hắn suất nhiên thiên chân, nhưng cũng không phải tùy hứng làm bậy như người khác vẫn nói; y hiểu hắn cao ngạo tự tin chứ không phải là tự cao tự đại trong mắt người đời.

Giống hệt như bọn họ có thể chạm đến hồn phách của đối phương vậy. Loại cảm giác này, thật sự có thể khiến người ta mê luyến.

“Ngọc Đường.” Triển Chiêu khẽ nâng chiếc đĩa, nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, ôn hòa kêu.

Bạch Ngọc Đường lập tức tỉnh táo lại, theo bản năng nhu hòa biểu tình đáp lời: “Làm sao vậy? Đồ ăn không ngon sao?”

“Có đâu.” Triển Chiêu từ trong tay hắn cầm lấy chén rượu, chạm cho hắn thêm một chén đầy rồi trả về, sau đó mới hơi lắc đầu khẽ cười nói: “Cũng bởi thức ăn quá ngon, cho nên người đừng có uống rượu chạy như thế nữa, dùng bữa đi nào.”

Đầu ngón tay chạm vào nhau, mang tới cảm giác ấm áp lưu luyến lòng người, Bạch Ngọc Đường chậm rãi vuốt ve cái chén, như có điều suy nghĩ nói: “Người thích là tốt rồi.”

(chạm tay nhau một giây thôi, là nhớ nhau cả đờiiiii

)

Triển Chiêu vừa ăn vừa nói: “Được rồi, chiều nay ta phải theo đại nhân tiến cung nghị sự, không thể cùng ra ngoài với người được.” Bạch Ngọc Đường thấy thần tình của y có vẻ tiếc nuối, không khỏi khẽ bật cười nói: “Không sao đâu, đến tối ta đi tìm người, ta có quà cho người, người chờ ta.”

Dùng xong bữa trưa hai người lại chia tay, ai cũng bận rộn cả. Bạch Ngọc Đường vốn dĩ muốn cùng Triển Chiêu ra ngoài dạo chơi một chút, nếu y có việc, còn một mình mình cũng không có tâm trạng đi đâu, huống hồ lúc này khốn hoặc trong lòng hắn lại là một chuyện khác: Mỗi khi mình đối diện với con mèo kia, cái loại tình trạng lo được lo mất, chợt mừng chợt sợ kia rốt cuộc là cái gì vậy chứ?

Nhất thời không nghĩ ra, Bạch Ngọc Đường có chút nôn nóng, hiện thời vô công rồi nghề, hắn định đi tìm Như Yên nghe đàn một chút cho rồi. Cái tên Kỷ Như Yên này chính là tên của hoa khôi đứng đầu bảng của Ảnh Nguyệt Lâu, không chỉ có dung mạo xuất chúng, thiện giải nhân ý, mà còn có một tay đàn rất khéo, là một vị hồng nhan tri kỷ mà Bạch Ngọc Đường rất thích. Đương sơ Bạch Ngọc Đường thậm chí còn thành công kéo được Triển Chiêu vào trong lầu của Như Yên ở Ảnh Nguyệt Lâu. Tuy rằng Triển Chiêu cũng hiểu rằng Như Yên cô nương khí chất xuất chúng, huệ chất lan tâm, rất xứng với Bạch Ngọc Đường, cũng rất thích tiếng đàn của nàng, nhưng sau khi trở về, y vẫn tóm Bạch Ngọc Đường lại hung hăng “giáo huấn” hắn cho bằng được.

Bạch Ngọc Đường quen cửa quan nẻo đi thẳng vào lầu của Kỷ Như Yên, lúc này còn sớm, Ảnh Nguyệt Lâu vẫn chưa mở cửa làm ăn, bất quá thân phận của Bạch Ngọc Đường đặc thù, cũng không ai ngăn hắn. Vào tú lầu, Bạch Ngọc Đường có chút kỳ lạ nhìn Kỷ Như Yên cầm một bức họa, ngơ ngác đứng bên cửa sổ, ngắm đến xuất thần.

“Nàng nghĩ gì thế, Như Yên cô nương?” Bạch Ngọc Đường thấy nàng còn chưa phát hiện được sự tồn tại của mình, không khỏi có hơi buồn cười cất tiếng gọi.

Kỷ Như Yên bất thần xoay người lại, cuộn tròn bức họa trong tay rồi cất đi, thoang thoảng đổ mắt đáp: “Không có gì, Ngũ gia ngài hôm nay sao lại có thời gian rảnh rỗi đến ngồi với Như Yên?”

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng rút quyển trục trong tay nàng, trải ra xem, vừa cười nói: “Thật ra ta lại muốn nhìn thử bức họa nào có thể khiến cho nàng thần thần bí bí như thế.” Chờ sau khi thấy nội dung bên trong bức tranh này, Bạch Ngọc Đường có cảm giác nghi hoặc, đây chỉ là một bức tranh vẽ chính Kỷ Như Yên

mà thôi, có gì để mà xuất thần chứ. Chẳng lẽ tự thấy bản thân mình quá đẹp, cho nên mới ngây đại ra? Tự Bạch Ngọc Đường cũng thấy ý tưởng này có phần buồn cười.

Bất quá, tranh này quả thật vẽ rất đẹp, bút pháp mượt mà, thần tình chân thật, giống như đúc, nhất là ánh mắt ưu thương mà bất đắc dĩ của người mẫu trong bức họa, nhân thần lưu chuyển, tựa như người thật vậy. Có thể thấy được kỹ thuật dùng màu của họa sĩ này đúng là phi thường cao minh.

“Chính nàng vẽ sao?” Bạch Ngọc Đường cuộn bức họa trả lại cho Kỷ Như Yên, cười cười hỏi, “Rất đẹp.”

“Như Yên sao có bản lĩnh bức này được.” Kỷ Như Yên nhanh chóng cất kỹ bức tranh, bộ dạng vô cùng quý trọng, sau đó mới dâng trà cho Bạch Ngọc Đường, bồi hấn ngồi xuống, thần sắc có vẻ phiền muộn, một lúc lâu mới hơi ưu buồn cười hỏi: “Ngày hôm nay Ngũ gia muốn nghe từ khúc nào?” Bạch Ngọc Đường mặc dù thường đến tìm nàng, nhưng mỗi lần đến đều dùng lễ đối đãi, đơn thuần chỉ là vì nghe đàn mà đến thôi. Nhìn hấn phong lưu, nhưng trong cốt cũng rất một thân quân tử. Nàng nhìn ra được hôm nay Bạch Ngọc Đường có tâm sự.

Bạch Ngọc Đường hớp ngụm trà, thản nhiên nói: “Tùy nàng.”

Kỷ Như Yên đứng dậy ngồi vào ghế bên cạnh đàn, điều chỉnh mấy âm liên bắt đầu giai điệu, là một khúc đàn tên Tử dạ ca, làn điệu uyển chuyển ưu thương, thâm thâm tình tự triền miên. Kỷ Như Yên dường như cũng có chuyện trong lòng khó giải bày, từ khúc hôm nay đàn thậm chí còn hay hơn mọi khi, phẳng phát giai điệu này ứng với tâm cảnh của nàng vậy. Dần dần, Bạch Ngọc Đường thật đắm chìm trong bầu không khí được dựng nên bởi tiếng đàn, từ từ xuất thần.

Đợi đến tiếng đàn kết thúc, cả hai đều trầm mặc không nói lời nào, đều nghĩ đến chuyện trong lòng.

“Nhiều ngày không gặp, tài đánh đàn của Như Yên cô nương tiến bộ rồi a,” Bạch Ngọc Đường đưa mắt nhìn Kỷ Như Yên, cười nhạt bảo, “Chỉ là từ khúc này, đàn quá bi thương, là do tâm tình nàng không tốt sao?”

Kỷ Như Yên lo lắng than thở: “Ngũ gia xưa nay đối đãi với Như Yên vô cùng tốt, cũng chưa từng vì tình cảnh của Như Yên mà có điều khinh thị, là bằng hữu của thiếp. Như Yên hôm nay cũng không cần phải quanh co với Ngũ gia cái gì, thực không dám giấu diếm, những ngày gần đây, Như Yên quả thực có tâm sự.”

Bạch Ngọc Đường nhìn nàng, nhẹ cười nói: “Như Yên cô nương không ngại có chuyện nói thẳng, nếu có thể giúp được một tay, Bạch mạo với tất cả tình nghĩa bằng hữu, tự nhiên tận lực giúp nàng.”

“Đa tạ Ngũ gia khảng khái.” Kỷ Như Yên hạ thấp người nói lời cảm tạ, sau đó tiện tay gảy vài sợi cầm huyền, yếu ớt thở dài nói: “Chỉ là việc này, sợ rằng Ngũ gia chẳng giúp được Như Yên.”

Nguyên lai, nửa tháng trước có một vị thư sinh đi du lịch thiên hạ đặt chân tới Khai Phong Phủ, vị thư sinh này có phần kỳ quái, không bận tâm đến công danh, cũng không thèm để ý đến kinh sử tử tập (cách phân loại sách vở thời xưa: Kinh điển, Lịch sử, Chữ tử, Văn tập, ý nói không để ý chuyện sách vở), chỉ là đi loanh quanh luẩn quẩn, bình thường cũng chỉ vẽ tranh. Y vẽ đều là phong cảnh y đã thấy qua, thỉnh thoảng cũng thay người ta viết chữ vẽ tranh này nọ, chẳng qua chỉ là kiếm chút ra vào mà thôi. Bất quá y cũng không bán những bức họa đó, cho dù có người ra giá rất cao. Kỷ Như Yên ngẫu nhiên thấy người như vậy, sinh lòng ái mộ với y, từng mời y đến tú lâu vì nàng họa một bức, chính là bức mới vừa rồi.

“Cho nên? Nàng sợ gã khinh thường xuất thân của mình?” Bạch Ngọc Đường nhìn Kỷ Như Yên, suy nghĩ một chút, nhíu mày hỏi.

Kỷ Như Yên lắc đầu nói: “Y cũng không phải người như vậy.” Nàng đậm đậm nhất tiếu, trong ánh mắt là tình nồng ý đậm tràn ngập: “Thiếp rất xác định, từ trong ánh mắt của y có thể nhìn ra được, y là người tốt, rất hiền lành. Đối với những người như bọn thiếp, y nhất định chỉ thương hại mà không khinh thị.”

“Vậy nàng sợ người nhà gã phản đối?” Bạch Ngọc Đường lại nghi ngờ hỏi.

“Cũng không phải.” Kỷ Như Yên lần thứ hai lắc đầu, “Trâm công tử có nhắc qua, y đã kiết nhiên nhất thân rồi.”

“... Nàng lo lắng không có bạc chuộc thân sao?” Bạch Ngọc Đường đặt chén trà xuống, hỏi.

Kỷ Như Yên lo lắng nói: “Ngũ gia cũng đã có lời, lấy tất cả tình nghĩa bằng hữu giúp thiếp. Nếu là chuộc thân, cho dù Như Yên tích góp không đủ, đều có thể mặt dày một lần hướng Ngũ gia mở miệng xin giúp đỡ, với tính tình của Ngũ gia, chắc chắn tương trợ.”

Bạch Ngọc Đường không thể làm gì khác hơn kêu: “Đây cũng không phải, kia cũng không phải, vậy rốt cuộc nàng cố kỵ chuyện gì chứ?”

Kỷ Như Yên ngẩng đầu nhìn hắn, yếu ớt thở dài một tiếng: “Bởi vậy thiếp mới nói Ngũ gia ngài cũng không thể giúp được thiếp... Trầm Tĩnh An... Trầm công tử... y là người vô tâm a...”

Bạch Ngọc Đường sững sốt: “Gã không thích nàng?”

Kỷ Như Yên sấp nhiên cười nói: “Tự thiếp đây là một nữ tử thân phận như vậy, sát ngôn quan sắc vốn là đường để sinh tồn, làm sao có thể nhìn không ra, y...” Nàng nhớ tới ánh mắt bình tĩnh sâu thẳm của người kia, nét mặt sơ đạm lương bạc của y, phảng phất trên đời này sẽ không có bất cứ ai có thể gọi lên một gợn sóng nào trong tâm y một lần nữa, “Trong lòng của y, đã có một bóng hình vĩnh viễn không buông tay được, mà người đã đi, hồn phách của y cũng chẳng còn...”

Nàng nghĩ đến hai nam nhân mà suốt đời này nàng đã yêu thật sâu, Bạch Ngọc Đường vô ý, Trầm Tĩnh An vô tâm. Hai năm trước, nàng đối Bạch Ngọc Đường lưu luyến si mê khó quên, nhưng ngày đó khi Bạch Ngọc Đường lừa đưa được Triển Chiêu theo hắn đến Ảnh Nguyệt Lâu nghe đàn, nàng tinh tường thấy được ôn nhu và quyến luyến cất giấu trong mắt hắn, khi đó nàng đã chết tâm rồi. Tuy rằng chính hắn còn chưa ngờ tới, thế nhưng, sớm hay muộn cũng sẽ rõ ràng, mình cần gì phải si tâm vọng tưởng. Mà bây giờ, đối mặt với Trầm Tĩnh An tâm tang như chết, nàng lại càng không thể tránh được. Nghĩ đến mình nửa cuộc đời long đong, tình lộ nhấp nhô, Kỷ Như Yên không khỏi buồn bã bi thương.

Bạch ngọc đường cũng chấn động.

“Trong lòng của y, đã có một bóng hình vĩnh viễn không buông tay được, mà người đã đi, hồn phách của y cũng chẳng còn...”

Những từ ngữ vô tâm của Kỷ Như Yên đối với Bạch Ngọc Đường mà nói giống như một lời cảnh tỉnh! Vĩnh viễn không buông tay được, nếu như người nọ mất đi, như vậy mình còn hồn phách gì nữa?

Là vậy sao? Thứ tình cảm này chính là tình yêu đây sao? Như vậy cảm tình hắn đối với con mèo con ngốc kia chính là...

yêu sao...

hắn thương y, mà hắn vẫn không tự biết!

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên đứng bật dậy, động tĩnh lớn đến mức ngay cả Kỷ Như Yên âm thầm thương tâm cũng bình tĩnh. Nàng nhìn cái vẻ pha trộn giữa khiếp sợ, vui mừng, dịu dàng, vội vã hiện lên trên mặt hắn, liền hiểu ra hắn đã nghĩ thông cái gì rồi. Xem ra, tâm sự của mình còn chưa tìm được lối thoát, mà hắn đã thông suốt cả. Kỷ Như Yên không khỏi nhàn nhạt tự giễu cười: Chữ tình đã thương người đến tận như vậy.

Đến đêm, Triển Chiêu trở về phòng mình, tuyệt không ngạc nhiên chút nào khi nhìn thấy Bạch Ngọc Đường đang ngồi trong phòng y. “Mèo con ngốc, cuối cùng cũng biết phải về nhà rồi à, hại Ngũ gia chờ người biết bao lâu.” Bạch Ngọc Đường thấy y bước vào, nhẹ nhàng trêu đùa, “người còn không về, Ngũ gia lại phải đích thân đi bắt mèo.”

Buông kiếm, Triển Chiêu mỉm cười nói: “Nể tình Ngũ gia người đến là để tặng quà, Triển mỗ sẽ đại nhân đại lượng, không so đo với người.” Vừa nói xong, Triển Chiêu liền thấy trên bàn đặt một bát mì trường thọ, không khỏi hiểu ý cười. Đây là ăn ý của hai người, hằng năm đến ngày sinh nhật của đối phương, nhất định phải tự mình động thủ làm một bát mì trường thọ để mừng sinh nhật người đó.

Bạch Ngọc Đường phục ở trên bàn, an tĩnh ngắm Triển Chiêu bưng bát mì lên từ từ ăn, ngắm một hồi, lại thất thần. Trước đây quả thật không hề phát hiện, con mèo con đàn này ngoại hình lại dễ nhìn như vậy, ngũ quan ôn lãng, mi mục thanh tú. Mới nhìn thoáng qua tuyệt không cảm thấy kinh diễm diễm nào cả, nhưng càng nhìn lâu lại càng cảm thấy đẹp, ngắm cỡ nào cũng không thấy chán. Nếu quả thật có thể cả

đời ngấm y như vậy, ở bên cạnh y, từng sinh nhật đều vì y làm mì trường thọ, nhất định sẽ rất vui vẻ, rất thỏa mãn đi.

“Mèo con.”

“Ừ?” Triển Chiêu nuốt một miếng mì cuối cùng, rồi bắt đầu thu dọn chén đĩa, châm trà cho hai người, cũng không hỏi tới Bạch Ngọc Đường vì sao lại gọi y. Chờ đến khi tất cả mọi thứ đều thu xếp xong xuôi thỏa đáng, y mới ngồi xuống mỉm cười hỏi: “Làm sao vậy?”

Bạch Ngọc Đường dừng lại trên mặt y, bỗng nhiên khẽ cười nói: “Mèo con, sau này mỗi năm ta đều làm mì trường thọ cho ngươi ăn, ngươi có chịu không?”

Triển Chiêu nhè nhẹ cười nói: “Được, chỉ có điều nếu mì trường thọ sau này đừng nhạt như thế là tốt rồi.” Bạch Ngọc Đường sững sốt, ngây ngốc hỏi: “Ý là sao?”

“Ngươi quên cho muối, Bạch Ngũ gia.” Triển Chiêu nhìn bộ dạng này của hắn, nhin không được mỉm cười, “Không cho một hạt muối nào hết đó, lạt lắm a.”

Bạch Ngọc Đường đỡ trán, lúc này mới nhớ ra, hôm nay lúc hắn nấu mì từ đầu đến cuối đều suy nghĩ phải nói với Triển Chiêu chuyện này như thế nào, cho nên tâm thần bất an, quên cho muối. Triển Chiêu thấy đáng vẻ hắn ảo não như vậy, tiểu ý trong mắt càng sâu. Dưới ánh đèn, nụ cười càng âm áp tựa nắng, Bạch Ngọc Đường nhìn đến ngây người, có chút tâm điều thần đảng.

“Mèo con,” Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên gọi y.

“Ừm? Cái gì?” Triển Chiêu đáp.

Bạch Ngọc Đường khẽ cười nói: “Mì nhạt như vậy, khó ăn như vậy, ngươi sao lại còn ăn hết chứ?” Triển Chiêu chăm chú nhìn hắn, cười nói: “Là vì do ngươi nấu a. Một phen tâm ý của Ngọc Đường, cho dù ngươi thả độc được vào, ta cũng phải ăn cho hết a.”

Bạch Ngọc Đường nhìn y một cái thật sâu: “Ngươi không sợ bị ta độc chết à?”

“Nếu như ngay cả ngươi cũng muốn độc chết ta,” Triển Chiêu cười nhẹ đáp, “Ta cũng chỉ có thể nhận thôi.”

“Ta thật không chịu nổi ngươi mà.” Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên nói, mắt phượng sâu thẳm như biển, “Đồ của ta cho ngươi, nhất định thứ đó sẽ tốt cho ngươi, bất kể là cái gì, ngươi đều có thể yên tâm cầm.”

Triển Chiêu vì câu “không chịu nổi” kia mà mặt hơi đỏ lên, nhưng lại vì nửa câu sau vô cùng cảm động mà không khỏi ôn hòa cười nói: “Ta tin tưởng ngươi mà, là của ngươi cho, vì vậy ta mới yên tâm như thế đó.”

Hai người nhìn nhau cười, Bạch Ngọc Đường đưa bàn tay phải nắm thành quyền sang cho Triển Chiêu, cười nói: “Mèo con, ta có quà này cho ngươi.” Triển Chiêu có chút tò mò nhìn, thế nhưng Bạch Ngọc Đường lại không chịu thả nắm tay. Y có điểm bất đắc dĩ liếc Ngọc Đường: “Ngươi có đúng là muốn tặng ta hay không? Cũng không để cho ta xem à.” Bạch Ngọc Đường khẽ cười bảo: “Mèo con ngốc, ai nói Ngũ gia không cho ngươi chứ, tự ngươi mở đi.”

Tánh tình trẻ con của Triển Chiêu bị khơi mào, thực sự đưa tay vặn mở nắm đấm của Bạch Ngọc Đường, hắn thực ra cũng không nắm quá chặt, cho nên Triển Chiêu chưa phí chút sức nào đã lấy được quà của mình. Là một mảnh ngọc bội Dương Chi Bạch treo dây đỏ, chính diện khắc một đóa hoa tường vi bạch sắc nở rộ, tinh xảo diễm lệ, mặt trái có khắc một chữ “Bạch”. Cẩm giác bề mặt ngọc ôn nhuận, là cổ ngọc thượng hạng, giá trị xa xỉ, phi thường trân quý.

“Ngọc Đường.” Triển Chiêu kinh ngạc nhìn Bạch Ngọc Đường, có phần do dự, “Ngọc bội này, vị miễn quá mức quý trọng.” Bạch Ngọc Đường tự tay đưa ngọc bội qua, nghiêng người đeo vào cho y: “Ngũ gia cho đi thứ gì nào có đạo lý thu hồi lại, cho ngươi thì ngươi ngoan ngoan đeo vào đi, dù sao đi nữa chắc chắn không hại ngươi.” Triển Chiêu ngồi không dám động, tùy ý hắn làm gì thì làm. Bạch Ngọc Đường cách gần quá, cái loại huân hương nhàn nhạt trên người hắn cuộn cuộn quấn quanh, dường như là hương thơm của lãnh mai...

Triển Chiêu hơi thẹn thùng, y thực sự không có thói quen cùng người dựa vào nhau gần gũi như vậy, cảm giác như rất lâu sau đó, Bạch Ngọc Đường mới lui về lại, khe khẽ cười nói: “Được rồi, Ngũ gia tặng cái gì,

con mèo ngọc nhà ngươi phải giữ thật kỹ, không được đánh mất đó.” Triển Chiêu đưa tay cầm ngọc bội nhìn kỹ một chút, hỏi: “Ngọc bội này thật tinh xảo vô cùng a, bất quá không giống như mới.”

Bạch Ngọc Đường nâng chung trà lên uống một ngụm, cười nhẹ bảo: “Ngọc bội này là cổ ngọc gia truyền của Bạch gia ta, hình hoa tường vi bạch sắc ở mặt chính diện là gia huy của gia tộc ta, chữ Bạch trên mặt trái là dòng họ nhà ta.”

Triển Chiêu nghe vậy thất kinh, vội vàng muốn tháo ngọc bội ra, lại bị Bạch Ngọc Đường ngăn lại. Hắn hơi buồn bực nói: “Mèo con ngọc, ngươi làm gì thế? Đeo vào.”

“Ngươi mới là đồ ngọc đấy.” Triển Chiêu dở khóc dở cười nhìn hắn, thở dài, “Cái tên ngớ ngẩn nhà ngươi, cổ ngọc gia truyền của Bạch gia nhà ngươi làm sao có thể tùy tiện đưa cho người ngoài chứ, may là ta hỏi nhiều một câu.”

Bạch Ngọc Đường yên lặng nhìn y, chậm rãi đưa tay cầm lấy tay y. Ánh mắt hắn sáng quắc: “Triển Chiêu.”

“Ừ?” Triển Chiêu nghi ngờ nhìn hắn, hiếm thấy Bạch Ngọc Đường đứng đắn gọi tên y đến như vậy.

“Triển Chiêu,” Bạch Ngọc Đường đưa tay phải ra, nhẹ nhàng xoa mặt y, cười nhạt nói: “Đối với Bạch Ngọc Đường ta mà nói, ngươi chưa bao giờ và sẽ không bao giờ là người ngoài. Ngươi sao có thể lại là người ngoài được? Ngươi là người Bạch Ngọc Đường ta yêu, tự nhiên cũng là người nhà của ta.”

Triển Chiêu đến đây hoàn toàn sững sờ, đưa ánh mắt khiếp sợ nhìn vào gương mặt nghiêm túc của Bạch Ngọc Đường.

6. Chương 6: Tịch Mịch Xuân Vũ Cự Nhân Hồn

Từ sau đêm đó, cơ hội Bạch Ngọc Đường có thể nhìn thấy Triển Chiêu càng ít, con mèo này chạy đông chạy tây, hoàn toàn không gặp được, ngược lại như là y cố tình trốn tránh mình vậy. Phán đoán đó khiến Bạch Ngọc Đường tâm phiền ý loạn, nôn nóng đầy bụng, lại không có chỗ phát tiết, mình bây giờ không còn dám giống như trước kia, mỗi đêm chạy đến phòng y đeo bám, chỉ sợ y cảm thấy áp lực, thế nên tương tư dày vò còn cao ruột gan.

Bạch Ngọc Đường không nhắc lại nữa, chỉ là chú mục vào Triển Chiêu, ánh mắt hắn kiên nhẫn không gì sánh được, chờ đợi câu trả lời của y. Một lúc lâu, Triển Chiêu có phần không chịu nổi tránh né ánh mắt hắn, nhìn về nơi khác, chỉ có điều vẫn theo bản năng nắm chặt lấy mảnh ngọc bội, nhíu mày mím môi, nhân thần ánh lên vẻ lo sợ hoài nghi. Bạch Ngọc Đường đưa mọi cử động của y thu vào trong mắt, trái tim nhói lên cảm giác không đành lòng, tuy rằng hắn rất muốn biết con mèo con này đến tột cùng nghĩ như thế nào, nhưng hắn không muốn nhìn thấy y khốn hoặc như vậy.

“Mèo con.” Bạch Ngọc Đường hơi khuyếch thân, như thường lệ mỗi lần bắt gặp y phiền não như vậy, hắn đưa ngón tay ra, nhẹ nhàng xoa giãn mi tâm nhíu chặt của y, “Đừng cau mày a... Ta sẽ đau lòng...”

Triển Chiêu chần chờ một thoáng, cuối cùng nhẹ nhàng cầm lấy tay hắn, thấp giọng than thở: “Trong lòng ta bây giờ rất loạn, Ngọc Đường, ngươi có thể đừng thúc ép ta không? Để ta suy nghĩ thật kỹ, thật sự là quá bất ngờ.”

“Được.” Bạch Ngọc Đường đứng dậy, đôi môi ảm áp hôn vào giữa chân mày của y, vô cùng quý trọng, “Ta thế nào lại đi ép uống ngươi. Ngươi cứ thông thả suy nghĩ, nghĩ xong thì báo cho ta biết, ta sẽ chờ ngươi. Đêm nay ta ra khách phòng ngủ.”

Trên mặt Triển Chiêu hiện lên màn đỏ ửng nhàn nhạt: “Ta sẽ suy nghĩ thật kỹ.”

Một đêm này, cả hai người đều trần trọc không an, theo đuổi tâm tư của mình.

Mọi người ở Khai Phong Phủ gần đây đều mơ hồ cảm giác được Bạch Ngũ gia cùng Triển đại nhân kính yêu của bọn họ tựa hồ có cái gì đó không đúng. Hai người này từ trước đến nay vô cùng thân thiết, như hình với bóng, gần đây lại đột nhiên trở nên lạ lẫm với nhau rất nhiều, rất ít khi đi cùng với nhau, ngay cả mặt mũi cũng hiếm thấy. Sáng sớm một ngày nọ, Trương Long và Triệu Hổ thấy Bạch Ngọc Đường đi ra khỏi khách phòng, kinh ngạc không nói nên lời. Bạch thiếu hiệp lại không ngủ cùng phòng với Triển đại nhân á! Chuyện này thực sự đáng kinh ngạc! Lại còn thấy Bạch Ngũ gia thường xuyên bày ra biểu tình nhấp nha nhấp nhồm, đối với người khác luôn luôn lạnh như băng, tần suất Triển đại nhân thơ thẩn mất hồn cũng càng ngày càng cao, mọi người không khỏi âm thầm suy đoán, chớ không phải là hai người cãi nhau đi? Công Tôn tiên sinh có một ngày lo lắng quá độ, liền len lén hỏi Triển Chiêu: “Triển hộ vệ, cậu và Bạch thiếu hiệp chẳng lẽ giận nhau à?” Triển Chiêu cười khan đáp cho có lệ: “Tiên sinh quá lo lắng, chúng ta rất tốt mà.”

Cũng tại vì tốt quá, cho nên mới phải phiền não thế này đây ...

Triển Chiêu thở dài trong lòng, nắm chặt Cự Khuyết, ngón tay vô thức quần lấy kiếm tuế màu đỏ, vẻ mặt như có điều gì suy nghĩ. Y tuy là người tính tình ôn hòa, nhưng cũng không phải là kẻ khờ khạo trì độn, cũng không nhu nhược trốn tránh người, sở dĩ y do dự, cũng không phải là vì sợ hãi lời ra tiếng vào, mà là khó lòng xác định suy nghĩ trong nội tâm của mình. Bốn năm vừa qua, quan hệ giữa y cùng Bạch Ngọc Đường vô cùng thân thiết, hai người đối với nhau giống như thể thân nhân huyết mạch tương liên vậy. Triển Chiêu thuở nhỏ cô độc, tùy ân sư học nghệ trưởng thành, lại niên thiếu thành danh, người người tương ngộ phần lớn đều là sư trưởng tiền bối, bằng hữu có niên kỷ xấp xỉ kỳ thực không được bao nhiêu, có thể coi như tri kỷ đã ít lại càng ít. Tự khi vào công môn lại càng tịch mịch. Bạch Ngọc Đường xuất hiện, làm bạn với y, đối với y thật tốt, một lần lại một lần nhượng Triển Chiêu phi thường cảm kích và cảm động, cũng bởi vậy đối với hấn phá lệ thân mật, khác hẳn so với mọi người.

Y không rõ thứ tình cảm này liệu có phải là thứ được gọi là tình yêu, hay chỉ là bởi tâm trạng sợ tịch mịch nên mới tham luyến ấm áp hấn dành cho mình. Chính vì không biết, chính vì quan tâm, chính vì trân trọng, trái lại càng thêm do dự bất định, chỉ cảm thấy phần tình nghĩa này quá mức trịnh trọng, cho nên y muốn mình phải đối đãi với nó thật nghiêm túc. Dù sao, nếu như có thể, Triển Chiêu thật tâm hi vọng, mình may mắn có thể có được một món tình cảm được trân trọng cả đời, mà không phải là một niềm vui thích ngắn ngủi.

Nhẹ nhàng mím môi một cái, thần sắc trên mặt Triển Chiêu trở nên thận trọng, y phải cẩn thận nghĩ cho rõ mới có thể ra một quyết định không làm cô phụ người khác, cũng không cô phụ bản thân mình.

“Mèo con.”

Triển Chiêu thành linh từ trong trầm tư giật mình tỉnh lại, theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía âm thanh phát ra. Bạch Ngọc Đường đứng ở khúc quanh hành lang, bạch y trắng tuyết, mặt tựa quan ngọc, vẫn là một quý công tử tiêu sái quang minh, khí độ nhất phái phong lưu. Chỉ là trong chất giọng ôn nhu mang theo cảm giác Giang Nam mềm mại kia, giữa hai hàng lông mày hơi nhíu lên, có vẻ có chút tính trẻ con, cũng có chút ủy khuất, còn xuất hiện một phân tâm tình nôn nóng được che giấu kỹ lưỡng mà y rất hiếm khi gặp được.

“Ngọc Đường...” Triển Chiêu nhìn hấn, có phần chần chờ, trước khi ra được quyết định, y kỳ thực không muốn cùng Bạch Ngọc Đường gặp mặt, bởi vì một khi nhìn thấy ánh mắt của hấn, y lại không dẫn được tâm loạn mà vô pháp bảo trì sự lý trí và lãnh tĩnh vốn có của mình. Bạch Ngọc Đường bước nhanh đến trước mặt của Triển Chiêu, có hơi oán niệm chú mục vào y, lại không nói gì.

Triển Chiêu thấy hấn như vậy, nhưng thật ra mềm lòng, như thể mình đã làm ra chuyện gì có lỗi với hấn vậy, không khỏi thả mềm thanh âm hỏi hấn: “Ngọc Đường, hôm nay sao ngươi lại không ra ngoài? Ở trong phủ nha mãi chẳng buồn sao?”

“Mèo con ngốc lắm,” Bạch Ngọc Đường không thể làm gì khác hơn là xoa xoa tóc y, chỉ cảm thấy cảm xúc mềm mướt trên đầu ngón tay, liền không thể thả tay được nữa, thấp giọng thở dài: “Suốt cả ngày ngày cả nhân ảnh cũng không thấy nữa, ngươi thấy chán ghét ta như vậy sao?” Từ sau đêm đó, cơ hội Bạch Ngọc Đường có thể nhìn thấy Triển Chiêu càng ít, con mèo này chạy đông chạy tây, hoàn toàn không gặp được, ngược lại như là y cố tình trốn tránh mình vậy. Phán đoán đó khiến Bạch Ngọc Đường tâm phiền ý loạn,

nón nóng đầy bụng, lại không có chỗ phát tiết, mình bây giờ không còn dám giống như trước kia, mỗi đêm chạy đến phòng y đeo bám, chỉ sợ y cảm thấy áp lực, thế nên tương tư dày vò cồn cào ruột gan.

Triển Chiêu nhìn thấy mi tâm hắn dính chặt, không khỏi đau lòng một trận, đặt tay lên tay cầm kiếm của hắn, cảm xúc ấm áp nhanh chóng trấn an tình tự của Bạch Ngọc Đường, trong giọng của y có một chất ôn tồn mềm mại mà chỉ có khi đối mặt với hắn: “Ngọc Đường, ta không ghét ngươi, ta chỉ là...” Y hơi khựng lại, mặt hơi ửng đỏ, nhẹ giọng nói: “Ta chỉ muốn là, chờ ta nghĩ rõ mới đến gặp mặt ngươi.”

Trên mặt của Bạch Ngọc Đường hiện lên một nụ cười ôn nhu nhàn nhạt, nhẹ nhàng vươn tay ôm lấy y, đem mặt chôn vào bên cổ y, hít sâu một hơi. Trên người y thoang thoảng một làn hương cỏ cây thơm ngát, rất dễ chịu: “Mèo con ngốc, Ngũ gia nói đùa ngươi đấy, ta không ép ngươi, ta chỉ nhớ ngươi thôi.”

Triển Chiêu vì động tác và lời nói này của hắn làm cho thẹn thùng, trên gương mặt tuấn tú càng thêm đỏ ửng, cũng không biết phải trả lời thế nào, chỉ cảm thấy bầu không khí này khiến lòng người đặc biệt trầm mê.

Trong nhất thời, không ai nói thêm một lời nào, rồi chẳng biết qua bao lâu, đột nhiên thấy Triệu Hổ vội vội vàng vàng đi vào hậu viện, vừa lớn tiếng gọi: “Triển đại nhân, đã xảy ra chuyện, Lại bộ... Á...” bỗng nhiên nhìn thấy tình cảnh hai người đang ôm nhau, tên đầu gối Triệu Hổ chớp mắt liên tục cái, bộ dạng có vẻ bất minh, thấy hai người lập tức tách nhau ra, mới ngậy ngốc hỏi: “Bạch thiếu hiệp cũng ở đây à?”

Bạch Ngọc Đường tức giận liếc mắt nhìn cái tên lỗ mãng này, không buồn trả lời, biểu tình cực kỳ ghét bỏ. Triển Chiêu mặt mũi đỏ bừng, cố gắng trấn tĩnh mà hỏi thăm: “Triệu đại ca, chuyện gì xảy ra?”

Triệu Hổ nhìn hai người, lập tức quên mất tình huống mình vừa mới nhìn thấy, vội vàng nói: “Nhận được một án tử, Lại bộ thị lang Trình đại nhân ngộ hại bỏ mình, Công Tôn tiên sinh cho tôi tới nói cho ngài biết.”

Vừa nhắc tới công sự, Triển Chiêu cấp tốc khôi phục dáng vẻ lãnh tĩnh trầm ổn muôn thuở: “Ta đây sẽ theo anh qua đó, đi thôi.” Bạch Ngọc Đường ở bên cạnh bảo: “Mèo con, Ngũ gia cũng muốn đi cùng.”

Triển Chiêu quay lại nhìn khuôn mặt có chút vô lại kia, không khỏi nhàn nhạt than thở: “Đi thôi, Ngũ gia.”

Lại Bộ Thị Lang, Trình phủ.

Nạn nhân Trình Dương chết ở trong thư phòng của mình, buổi chiều vẫn còn bình thường, sáng sớm hôm sau người hầu đến tìm cậu ta thì phát hiện thi thể. Phán đoán sơ bộ là trúng độc mà chết, độc vật cụ thể cần hỏi phủ nha kiện nghiệm cộng thêm khám nghiệm tử thi mới có thể biết chính xác, sắc mặt người chết an tường, chết cũng không khổ sở. Vị Trình đại nhân này, Triển Chiêu có nghe qua, tuổi còn rất trẻ, hình như chỉ lớn hơn y có một tuổi, rất có tài cũng rất có tâm, đương niên thi đậu thì cưới được tiểu thư Tú Y là nữ nhi của Lại bộ thượng thư Giang đại nhân, cũng là trai tài gái sắc, ông trời tác hợp. Tính tình của cậu ta lãnh đạm, rất ít xã giao với người ngoài, nhưng rất chính trực, thực sự là một thanh quan. Hôm nay chợt thấy cậu ta đột nhiên bị tai họa bất ngờ, trúng độc vong mạng, Triển Chiêu không khỏi nhẹ nhàng thở dài một tiếng, có phần không dễ chịu, đồng thời trong lòng y cũng âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải vì cậu ta đòi lại công đạo. Đang nghĩ ngợi, bỗng cảm thấy mu bàn tay ấm áp, không khỏi sững sốt, ngẩng đầu nhìn lên thấy Bạch Ngọc Đường nhìn y nhẹ nhàng cười, Triển Chiêu không khỏi thu liễm nỗi cảm thương trong lòng, ngược lại chăm chú kiểm tra hiện trường. Sau một phen rồi ren, Triển Chiêu trước dạn Triệu Hổ chờ người dẫn theo nha dịch đưa thi thể Trình đại nhân và một ít vật chứng mang về phủ nha, sau đó cùng Bạch Ngọc Đường hai người đến tiền sảnh gặp mặt Trình phu nhân.

Trình phu nhân dung mạo tú lệ, phục trang thanh lịch, khí độ ung dung, phong phạm khuê tú đại gia toát ra vô cùng rõ ràng, nhả nhặn tú tĩnh, cho dù đối mặt với nỗi đau tang chồng cũng chưa từng tỏ ra thất thố. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường không khỏi tỉ mỉ quan sát vị tiểu thư nhà quan này, tuổi của cô không lớn lắm, lại rất trầm tĩnh ổn trọng, viên mắt phỉm hồng, mâu quang bi ai, từ đó có thể thấy được tình cảm giữa cô và Trình đại nhân vẫn tốt. Không biết có phải là ảo giác hay không nhưng Triển Chiêu luôn cảm thấy ánh mắt của vị Trình phu nhân này có chút ý tứ khó bề diễn tả, trong bi thương lại có một vẻ ưu tư không dấu được, còn có một phần chua chát mơ hồ, mà những cảm xúc này tựa hồ không phải vì tang phu.

“Triển đại nhân, thiếp thân hữu lễ.” Giang Tú Y hạ thấp người hành lễ, giọng nói và sắc mặt đều rất bình tĩnh, cô vừa nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, hơi cau mày nói: “Vị công tử này, có phải là Bạch thiếu hiệp

chẳng?”

Bạch Ngọc Đường cười nhạt đáp: “Chính thị Bạch mỗ, phu nhân thỉnh nén bi thương.”

Giang Tú Y thần sắc không mang, sấp nhiên cười nói: “Đa tạ Bạch thiếu hiệp khuyên nhủ, chỉ là cảm tình của người trần mắt thịt vốn phức tạp, không thể đủ sức khống chế thôi.” Nói xong về mặt càng lộ vẻ đau buồn, trầm mặc một hồi mới nhàn nhạt nói tránh đi: “Thiếp thân vốn nghe người trên phố thuật lại, Bạch thiếu hiệp cùng Triển đại nhân tương giao tâm đầu ý hợp, như hình với bóng, tình như thủ túc, hôm nay được gặp quả nhiên như vậy, thực sự khiến người đời ước ao.”

Triển Chiêu nghe những lời cô nói, biết cô tình thâm, thần tình có hơi không đành lòng, bèn chấp tay ôn hòa khuyên: “Mong phu nhân đừng quá thương tâm, tại hạ chắc chắn sẽ tra ra hung phạm, có vậy mới an ủi được Trình đại nhân trên trời linh thiêng.” Dứt lời, y theo thói quen mím môi lại, rồi mới chậm rãi tiếp lời: “Triển mỗ có mấy vấn đề muốn thỉnh giáo phu nhân, mong rằng phu nhân phối hợp một chút”

“Triển đại nhân xin cử hỏi, thiếp nhất định tri vô bất ngôn.” Nàng thấp giọng nói, “Nếu có thể bang trợ Triển đại nhân điều tra rõ cái chết của tướng công nhà mình, thiếp muôn lần chết không chối từ.”

Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh nhìn nét ai oán dày đặc trong ánh mắt cô ta, có chút nghi hoặc khó nói rõ, chỉ cảm thấy kiểu bi ai trong đôi mắt này có vẻ chán chường khắc cốt ghi tâm, rất kỳ quái.

Triển Chiêu ôn nhàn đáp: “Phu nhân nói quá lời. Chẳng hay Trình đại nhân những ngày gần đây có chỗ nào khác thường hay không?”

“Không có.” Giang Tú Y lắc đầu nói, “Tướng công vẫn luôn rất bình thường, không hề có cử chỉ nào khác thường cả.”

Triển Chiêu nhíu nhíu mày, lại hỏi: “Trình đại nhân có từng kết thù kết oán với người nào không? Có cừu gia hay không?”

Giang Tú Y lần thứ hai lắc đầu đáp: “Tướng công nhà thiếp tuy rằng có chút lãnh đạm, nhưng tâm địa lại rất tốt, chưa từng kết oán gây thù với bất cứ ai. Cho dù có bất hòa với người ta, cũng là bất hòa chính kiến trong triều đình mà thôi. Bất quá thiếp thân nữ tặc nhân gia, từ trước đến nay không hỏi tới công sự của tướng công, đối với việc này vốn không hiểu biết lắm.”

Triển Chiêu không nói, cúi đầu cẩn thận suy tư, một lát sau mới ngẩng đầu lên ôn hòa nói: “Tạm thời cứ như vậy trước đi, phu nhân nếu có nhớ ra chuyện gì, không ngại cho người đến phủ nha thông báo. Hôm nay đã quấy rầy nhiều, xin phu nhân nén bi thương thuận biến cố, chớ có quá mức thương tâm. Chúng ta xin cáo từ.”

“Đa tạ Triển đại nhân.” Giang Tú Y khẽ khom người, thấp giọng nói: “Nhị vị đi thông thả, thiếp không tiễn xa.”

“Phu nhân không cần đa lễ, cáo từ.”

Rời khỏi Trình phủ, Bạch Ngọc Đường mới thủng thẳng nói: “Mèo con, ta luôn cảm thấy thần thái của vị Trình phu nhân này có chỗ hơi kỳ lạ, nhưng lại không nói được rốt cuộc là lạ ở chỗ nào.”

Triển Chiêu bùi ngùi than thở: “Ta cũng nghĩ như vậy, bất quá, cô ấy quả thật thương tâm vô cùng a. Nghe nói Trình đại nhân và phu nhân của cậu ta luôn luôn phu thê ân ái, tương kính như tân. Cô ấy hẳn là rất đau lòng.”

“Cũng phải.” Bạch Ngọc Đường đậm đậm nhất tiếu, “Cô Trình phu nhân này nhìn rất thâm tình, có chút đáng thương a.”

Triển Chiêu chợt nghĩ đến, Trình đại nhân đây là đột nhiên ngộ hại bỏ mình, thê tử của cậu ta đã bị thống biết bao nhiêu... Nếu như có một ngày, Ngọc Đường cũng...

Triển Chiêu bỗng nhiên giật mình một cái, suýt chút nữa đã đưa tay cho mình một bạt tai, mình đang nghĩ bậy nghĩ bạ cái gì chứ! Ngọc Đường không thể nào gặp chuyện không may được!

Bạch Ngọc Đường thấy sắc mặt y đột nhiên tái đi, không khỏi có chút bận tâm: “Mèo con, người làm sao vậy? Khó chịu sao?”

“Không có.” Triển Chiêu vội vàng nói, “Không sao cả, ta chỉ đang suy nghĩ về vụ án mà thôi.”

“Vây là tốt rồi.” Bạch Ngọc Đường thở phào nhẹ nhõm.

Những ngày kể công việc lại trở nên bận rộn, cả ngày tra án tìm đầu mối, Công Tôn tiên sinh kiểm nghiệm thi thể, tra ra độc mà Trình đại nhân trúng phải là một vị thuốc có tên “Tửu hương thảo”. Vị thuốc này được tính kỳ lạ, sử dụng riêng một mình nó sẽ không gây chết người, chỉ làm người uống phải cảm thấy mệt mỏi rã rời, giúp an thần, chỉ khi nào người dùng thuốc uống rượu, rượu cùng được tính hòa vào nhau, người trúng độc sẽ trong bảy canh giờ bị độc phát tác rồi tử vong, nhưng cũng không khổ sở, chỉ giống như ngủ say. Tửu hương thảo sinh trưởng ở Nam Cương, đất Trung Nguyên từ trước đến nay khó gặp, truy tra được nơi bán độc được coi như tìm được một đầu mối. Triển Chiêu ngoại trừ ở ngoài tra độc được, còn cẩn thận điều tra người của Trình phủ, vẫn cảm thấy sẽ tìm được đầu mối, chỉ là thu hoạch không lớn.

“Triển đại nhân, Bạch thiếu hiệp, các ngài về rồi.”

Ngày hôm đó Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa mới về tới phủ nha, đã thấy Trương Long vội vàng tiến về phía bọn họ, nhanh chóng nói: “Triển đại nhân, Bạch thiếu hiệp, có người tìm các vị, nói là bằng hữu của hai người, đã chờ hai người lâu lắm rồi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đưa mắt nhìn nhau, đôi bên đều có chút bối rối. Bằng hữu chung của cả hai cũng không nhiều, ai lại đến tận Khai Phong Phủ tìm bọn họ. Triển Chiêu ôn hòa cười nói: “Trương đại ca, người này có báo lại danh tính không?”

Trương Long sờ đầu một cái nói: “À, y bảo mình họ Trầm, các ngài đến xem thử sẽ biết ngay thôi mà.”

Cất bước đi vào tiền sảnh, chỉ thấy một nam tử áo xanh xa lạ đã yên vị trong sảnh, có vẻ như một thư sinh, vừa thấy hai người vào lập tức đứng dậy nghênh đón. Triển Chiêu nghi ngờ nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, dùng ánh mắt hỏi hẩn xem hẩn có nhận thức người này hay không, Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo mình cũng không biết hẩn.

Nhưng vị thư sinh áo xanh này lại chấp tay, nhẹ cười nói: “Nói vậy, nhị vị đây chính là Triển đại nhân và Bạch Ngũ gia đi.”

Triển Chiêu đáp lễ, trong lòng đầy nghi hoặc nhưng trên mặt lại không lộ ra phản ứng nào, chỉ đơn giản ôn hòa cười nói: “Chính thị, chẳng hay các hạ là?”

Người nọ không nói, chỉ rút ra một cây sáo bạch ngọc đưa cho hai người xem, thần tình diễm đạm mơ màng, một lúc lâu sau mới nhàn nhạt hỏi: “Nhị vị có còn nhớ chủ nhân của cây sáo này không?”

Bạch Ngọc Đường nhận lấy, kinh ngạc nói: “Là Âm Hương Tuyết của Triển Nhu muội tử!”

Triển Chiêu cũng ngăn ra, nhìn về phía người trước mắt: “Vây là các hạ có quen biết với Triển Nhu muội tử?”

Triển Nhu là cô bé mà Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường gặp được ở Kỳ Châu, ngây thơ hồn nhiên hết như muội muội nhà hàng xóm vậy. Hai người vẫn đối đãi với Triển Nhu như tiểu muội muội nhà mình, bất quá từ khi từ biệt ở Kỳ Châu chưa từng có dịp gặp lại. Hôm nay đột nhiên nhìn thấy Âm Hương Tuyết của nàng, tất nhiên trong lòng vui vẻ.

“Tôi là Trầm Tĩnh An.” Người nọ đạm đạm nhất tiếu, chỉ là nhãn thần ẩn ẩn toát lên vẻ sâu thẳm, “Nhu Nhu, là thê tử của tôi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường kinh ngạc đầy mặt, Bạch Ngọc Đường bật cười nhẹ nói: “Triển Nhu muội tử xuất giá từ khi nào rồi? Sao cũng không báo với chúng ta một tiếng, nếu như chúng ta biết, thân làm ca ca nhất định nên vì nàng đưa thêm một phần sinh lễ mới phải!”

Triển Chiêu chỉ cảm thấy có điểm không thích hợp, kéo ống tay áo của Bạch Ngọc Đường lại rồi mới mím môi hỏi: “Trầm công tử sao lại một mình đến Khai Phong? Triển Nhu muội tử không đi cùng cậu sao?” Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhớ tới ngày ấy ở Ảnh Nguyệt Lâu, Kỷ Như Yên có nói, người thư sinh mà nàng ái mộ kia tên là Trầm Tĩnh An mà, lẽ nào...

Trong lòng lập tức cuộn lên một nỗi bất an dày đặc, thần sắc Bạch Ngọc Đường cũng biến thành vô cùng khó lường.

Trầm Tĩnh An nói thật nhỏ: “Hai năm trước, Nhu Nhu đã bệnh mất rồi, tuy rằng chúng ta còn chưa kịp thành thân, nhưng ở trong lòng tôi, Nhu Nhu, nàng vẫn mãi là thê tử duy nhất.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mặt đầy kinh sợ nhìn cậu ta: “Cậu nói cái gì!”

Bạch Ngọc Đường nghiêm nghị nói: “Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Triển Nhu muội tử sao lại...”

Trầm Tĩnh An chậm rãi vuốt ve thân áo, cay đắng cười nói: “Sức khỏe của Nhu Nhu vốn dĩ không tốt lắm, nàng trời sinh đã có bệnh tim, đương niên Bạch đại ca thoái ẩn cũng có liên quan đến chuyện này. Kể từ khi nàng từ Kỳ Châu trở về, đã phải dưỡng bệnh suốt, hai năm trước bệnh tim của nàng phát tác, không cứu được...” Nói đến lời này, Trầm Tĩnh An cũng không thể cất tiếng nữa, hơi nghiêng đầu che giấu lệ quang chớp động nơi khóe mắt, tay siết chặt lấy ống áo. Bất kể đã qua bao lâu, y cũng không thể thông dong đôi mắt với số phận tàn khốc này.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng lặng lẽ đau lòng, ấn tượng của tiểu cô nương thiên chân kiêu hãnh lại trọng tình trọng nghĩa năm đó vẫn còn sáng rõ trong ký ức của bọn họ, ai có thể ngờ được nàng lại niên thiếu qua đời, chỉ chớp mắt mà đã chia cách âm dương.

Bạch Ngọc Đường nhịn không được trầm giọng nói: “Vì sao lại không nói cho chúng ta biết một tiếng? Đại tẩu của ta y thuật cao minh, không chừng có thể chữa trị cho muội ấy.”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu cũng cau mày nói, “Vì sao không báo cho chúng ta biết? Nếu chúng ta biết, cũng có thể giúp muội ấy tìm đại phu và được liệu tốt hơn mà.”

Trầm Tĩnh An trầm giọng nói: “Đa tạ hảo ý của hai vị đại ca. Chỉ là, đại phu của Nhu Nhu lại là vị tiên bối mà Bạch đại ca đã mời về.”

“Người ông ấy mời là ai?” Bạch Ngọc Đường nhướn mày hỏi.

“Dược Vương Cốc cốc chủ.”

Nét mặt Triển Chiêu đột nhiên hiểu rõ, nhàn nhạt thở dài than: “Là Dược vương Nam Cung Tổ, vậy ngay cả chúng ta cũng thúc thủ vô sách sao.”

Trầm Tĩnh An mỉm cười cay đắng: “Phải. Nam Cung tiên bối đã nói từ lâu, Nhu Nhu sẽ không sống quá mười tám tuổi...” Y bỗng nhiên dừng lại, sắc mặt đầy sầu thảm. Mỗi ngày nhìn cô gái mình âu yếm dần đau đớn tiêu tụy, cuối cùng chịu dày vò đến chết, y lòng đau như cắt, chỉ hận không thể dùng mạng mình thế thân cho nàng, vậy mà lại không thể. Y để mặc trái tim mình từ từ ươn sũng giữa thống khổ, nếu như vậy, có được tính là cùng nàng chia sẻ hay không? Cho dù có đau đớn, cũng không muốn để nàng chịu đựng một mình.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn Trầm Tĩnh An, yên lặng thở dài, bọn họ đã đau lòng như vậy, Trầm Tĩnh An còn phải đau đến nhường nào đây. Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhớ đến lời nói của Kỷ Như Yên hôm ấy, nói rằng y là một người không có tim, hồn phách cũng chẳng còn, thật không sai chút nào.

“Trầm công tử, cậu...” Triển Chiêu tưởng khuyên y, lại không biết phải nói gì.

Trầm Tĩnh An hồi phục tâm tình của mình rồi mới miễn cưỡng cười nói: “Triển đại ca, Bạch Ngũ ca, Nhu Nhu vẫn luôn miệng kể về các huynh với tôi, nàng rất nhớ hai người, nhưng lại sợ hai người vì nàng thương tâm, cho nên một mực không tìm đến hai người.”

“Nha đầu này...” Bạch Ngọc Đường khẽ thở dài, trong lòng chua xót dâng đầy.

Trầm Tĩnh An ngẩng đầu nhìn lên bầu trời cao, thấp giọng kể: “Nhu Nhu vẫn rất muốn chu du thiên hạ, tôi còn nhớ khung cảnh năm đó Bạch đại ca dẫn nàng theo ngắm khắp sông khắp núi, đáng tiếc thân thể nàng không tốt, từ đầu đến cuối chẳng thể nào toại nguyện, chỉ có thể ở nhà dưỡng bệnh. Mà bây giờ nàng mất rồi, tôi muốn theo hồn phách của nàng tiếp tục hành trình còn dang dở...” Y ôm cây sáo, chậm chậm ghim trên ngực, nhẹ nhàng nhắm nghiền hai mắt, nhịn xuống lệ quang trong hốc mắt.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng không nói gì, hai người vì sự si tình của y mà động dung. Bạch Ngọc Đường thở dài trong lòng, cô bé ôn nhu như vậy, ai có thể thực sự quên nàng được đây, sợ rằng một phen tâm ý của Như Yên cô nương dành cho Trầm Tĩnh An đã thành dã tràng se cát mất rồi.

Một hồi lâu sau, Trầm Tĩnh An mới cười nhạt nói: “Nhu Nhu lúc sinh tiền rất nhớ hai vị đại ca, cho nên tôi mới theo nàng đến thăm các huynh, như vậy, nhất định Nhu Nhu sẽ càng vui vẻ hơn.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đưa mắt nhìn nhau, chỉ có thể lo lắng thở dài.

7. Chương 7: Du Nhiên Vãng Sự Liễu Vô Ngân -(chuyện Xưa Chẳng Chốc Mất Tăm)

“Nhu Nhu sinh tiền thích nhất hoa đào, trước đây trong vườn Bích Thúy có rất nhiều đào, đều là Bạch đại ca sai người trồng vào. Bạch đại ca rất giỏi giang, còn chưng cất được cả rượu, dưới mấy tầng cây trong vườn đào Bích Túy còn chôn vài vò rượu hoa đào do chính tay Bạch đại ca ủ được.” Trầm Tĩnh An nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, cười nhạt tiếp: “Nhu Nhu vẫn hay nói Bạch Ngọc Đường ca ca cũng rất thích uống rượu, nếu hai người có cơ hội đến Hàng Châu, không bằng đào mấy vò rượu đó lên đi, đó là của Nhu Nhu cố tình để lại đây.”

Án tử của Trình đại nhân vẫn không có tiến triển gì quá lớn, hai người chuyên tâm tra án, dần dần đem chuyện nữ nhi thường tình gác sang một bên trước. Hôm nay Trình phu nhân đột nhiên đưa người đến tìm Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, hai người liền vội chạy tới.

Trình phu nhân đã mặc đồ tang trên người, trong tóc cài một cây trâm như một đóa hoa trắng, mi mục buồn sầu tiêu tụy, thần sắc vẫn trầm tĩnh như trước: “Triển đại nhân, Bạch thiếu hiệp, thiếp nhớ lại một việc, chẳng hay đối với việc tra án của hai vị có thể hỗ trợ không.”

Triển Chiêu ôn hòa đáp: “Phu nhân mời nói.”

Trình phu nhân chậm rãi kể: “Mấy ngày trước đây thiếp có nghe tướng công nhà mình từng dặn, chàng có một vị bằng hữu đồng hương ít ngày nữa sẽ đến kinh thành, tướng công dự định tiếp đãi người ấy. Xế chiều một ngày trước khi tướng công gặp chuyện không may, chàng đã đi gặp vị bằng hữu kia và tâm sự chuyện xưa, sau khi trở về, tâm tình của tướng công có vẻ không tốt lắm.”

Triển Chiêu cau mày nói: “Phu nhân có biết Trình đại nhân đi đâu không?”

“Thiếp không biết.” Trình phu nhân lắc đầu nói, “Thiếp có hỏi qua, nhưng tướng công vẫn chẳng nói cho thiếp biết.”

Triển Chiêu suy nghĩ một hồi, mới hỏi: “Ngày đó Trình đại nhân đi một mình hay có đi cùng với người nhà không?”

Trình phu nhân hơi nhíu mi đáp: “Tướng công không để cho người theo, là đi một mình.”

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu trầm mặc suy tư, liền mở miệng hỏi: “Có thể có người nhà nhìn thấy Trình đại nhân đi về phía nào chứ?”

Trình phu nhân nghĩ sơ một hồi mới nói: “Thiếp không biết, không bằng nhị vị đại nhân đi hỏi thăm thử hạ nhân trong nhà.”

Triển Chiêu bỗng nhiên nói: “Đa tạ phu nhân, có thể để hai người chúng ta đến thư phòng đại nhân xem lại không, có thể có đầu mối nào bỏ sót.”

“Nhị vị xin cứ tự nhiên, thiếp cảm thấy không khỏe, xin được cáo lui trước.” Trình phu nhân vái chào thi lễ, liền lui xuống.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi tới thư phòng của Trình Dương, kiểm tra tỉ mỉ hết một lượt nữa. Triển Chiêu đang kiểm tra xem có nơi nào có thể bỏ sót hay không thì bỗng nhiên nghe Bạch Ngọc Đường kêu: “Mèo con, người tới xem.” Triển Chiêu ứng tiếng đáp lại rồi đi qua, có chút nghi hoặc: “Ngọc Đường, người phát hiện cái gì?”

Bạch Ngọc Đường ý bảo y nhìn mình mở ám cách từ trên giá sách, bên trong là một quyển trục. Triển Chiêu cầm lấy quyển trục, nhẹ nhàng mở ra. Đây là một bức họa tượng, lúc hai người vừa nhìn thấy nữ tử trong bức tranh, không khỏi nhất tề kinh hô thành tiếng: “Sao lại là muội ấy?”

Nữ tử trong bức họa mặc bạch thường lam y, trên làn váy thêu những đóa hoa vàng nhỏ li ti, dáng vẻ cực kỳ tú lệ tinh xảo. Ngũ quan tươi đẹp tinh tế, mi mục uyển ước liễm diễm, làn da trong trắng nõn, mái tóc như bện như đoạn, như một bức danh họa thanh lệ truyền lại đời sau, khiến người ta không thể dứt mắt ra được. So với dáng vẻ trong trí nhớ của hai người bốn năm về trước, nhiều thêm một phần khí chất biêng nhác thanh thoi của một cô gái đã thành niên, lại như thể có vẻ ốm yếu, nhưng thần tình vẫn tinh thuần như trước, ánh mắt thiên chân từ bi như một đứa bé gái. Có thể nhìn ra, người vẽ bức họa tượng này vô cùng dụng tâm, kỹ thuật của bức họa cũng rất cao minh, nhân vật trông rất sống động, uyển nhiên như thật.

Người trong bức họa này, rõ ràng chính là Triển Nhu khi trưởng thành, quả nhiên là một dung nhan khuynh thành đoạt mục.

Triển Chiêu chăm chú ngưng mắt nhìn bức họa này, thấy bên cạnh tranh còn đề thêm bốn câu thơ: “Sáng trăng soi nỗi buồn ly biệt, tuổi trẻ trắng hoa chẳng ngại ngần. Đường vạn dặm xa xôi mặc ý, chốn u minh ai sẽ cùng đi.” Lạc khoản là Trình Dương.

(Thơ gốc: Minh nguyệt thường thị chiếu ly sầu, thiếu niên yên hoa bất kham lưu. Thiên nhai lộ diêu tùy tâm tẩu, u minh thùỵ cộng tiêu diêu du.)

Bạch Ngọc Đường nhàn nhạt than thở: “Xem ra vị Trình đại nhân này không chỉ quen biết Triển Nhu muội tử, mà còn nuôi một mối tình thâm thiết với muội ấy. Lần này, chúng ta sợ là phải đi hỏi cậu Trầm gia thư sinh kia mấy câu rồi. Người đoán, vị cố nhân mà Trình đại nhân này hẹn vào ngày đó, có thể nào là Tĩnh An không, Mèo con.”

Triển Chiêu lắc đầu nói: “Tạm thời không nên luận đoán lung tung đâu, chúng ta đi về hỏi thử Tĩnh An đã.”

Đợi hai người về đến Khai Phong Phủ, sắc trời đã tối, Triển Chiêu vốn dĩ muốn đi tìm Trầm Tĩnh An, nhưng lại bị Bạch Ngọc Đường kéo lê đến Xuân Vũ Lâu để ăn cơm tối. Triển Chiêu có hơi bất đắc dĩ nhìn hắn: “Ăn ở phủ nha được rồi mà.”

Bạch Ngọc Đường nhàn nhạt cười nói: “Không được, mấy ngày gần đây người bận tối mắt, ta bồi bổ cho người, nếu muốn ăn cơm thì phải ăn uống cho đàng hoàng, dù sao đi nữa An tiểu tử kia cũng không trốn đi đâu, yên tâm đi.”

Triển Chiêu cúi đầu, mím môi cười nhẹ, biết hắn toàn tâm toàn ý, cũng không tiện cự tuyệt, đơn giản liền tùy hấn đi.

“Mèo con ngốc...”

“Ừ?”

“Người nghĩ xong chưa?”

“Ừm? Nghĩ xong cái gì?”

Một khắc sau, Triển Chiêu mới kịp nhận ra Bạch Ngọc Đường đang hỏi chuyện gì, mặt hơi đỏ lên, không khỏi mảy mò đôi đũa trong tay, không nói một câu. Bạch Ngọc Đường nhất thời có phần nôn nóng bất an, bắt lấy cổ tay y, ngón trỏ chà qua chà lại, ánh mắt gấp gấp nóng rực: “Mèo con, người đã suy nghĩ lâu lắm rồi đó, nghĩ xong chưa? Cái con mèo dẫn nhà người, thật muốn Ngũ gia gấp chết à?”

“Con chuột bạch này, đừng nói bậy!” Triển Chiêu vốn là bị động tác mờ ám của hắn khiến cho có chút ngại ngùng, chợt nghe lời hắn nói bèn nhủu mảy nhẹ nhàng trách mắng: “Cái gì mà chết chóc hử, không biết

kiêng kỵ là gì à.”

Bạch Ngọc Đường trong lòng vui mừng, nắm tay y không tha, động tác càng trở nên càn rỡ: “Mèo con, người cũng thích ta, đúng không? Người không bỏ được ta, đúng vậy không?”

Triển Chiêu nhẹ nhàng tránh né, nhưng vẫn không có cách nào rút tay mình ra khỏi tay hắn. Y thở dài một tiếng, cũng tùy ý hắn đi, y nhìn Bạch Ngọc Đường rồi nở một nụ cười dịu dàng ấm áp với hắn: “Mình về rồi hãy nói, được không, Ngọc Đường?”

Bạch Ngọc Đường nhất thời mặt mày hớn hở, ra vẻ oai hùng bảo rằng: “Về nhà nói, không cho người chơi xấu a.”

“Bạch Ngũ gia.” Đối phương trong lòng tự tiểu phi tiểu trêu, “Chơi xấu là sở trường đặc biệt của ngài, chứ có phải thói quen của tị hạ đâu.”

Bạch Ngọc Đường bắt lấy tay y, hôn vào lòng bàn tay, thấy tuần nhan của đối phương bỗng nhiên đỏ bừng, nhất thời tâm tình thật tốt.

Sau khi dùng xong bữa tối, hai người tìm đến nơi nghỉ chân của Trầm Tĩnh An, là một tiểu viện tử có chút hẻo lánh nhưng rất u tĩnh. Sau khi vào nhà, hai người tìm thấy Trầm Tĩnh An đang ngồi dưới bóng đèn vẽ tranh, thần tình ôn nhu mà chuyên chú, như thể cả trời đất chỉ có duy nhất một chuyện này là đáng cho y hao tâm tổn trí. Nghe được tiếng bước chân của hai người đến gần, thư sinh cũng không ngẩng đầu, chỉ nói: “Nhị vị đại ca xin chờ một chút, tiểu đệ sắp xong rồi.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngồi xuống đối diện y, Triển Chiêu mới ôn hòa cười nói: “Tĩnh An, cậu cứ từ từ mà vẽ, chúng ta có thể chờ cậu, không cần ngại.”

Quả nhiên một chốc Trầm Tĩnh An đã thu bút, sau khi làm khô bức tranh mới ngẩng đầu nhìn hai người, đậm đậm nhất tiếu: “Làm nhị vị đại ca mất công chờ lâu, Tĩnh An thất lễ.”

Bạch Ngọc Đường nhìn thoáng qua bức họa của y, vẽ cảnh trí thành Biện Kinh, là một khu rừng hoa đào trên ngọn núi ở cùng ngoại thành, so sánh với phong cách trong bức tranh của Kỷ Như Yên ngày hôm đó rất giống, phứt phứt mượt mà mạch lạc, họa công rất xuất sắc, không khỏi hỏi: “Tĩnh An, người vẽ bức này để làm gì?”

Trầm Tĩnh An nhẹ giọng nói: “Hai năm qua, ta lúc nào cũng đi khắp nơi, lấy những mỹ cảnh mắt thấy tai nghe ghi vào trong tranh, chờ khi ta trở về Hàng Châu sẽ cho Nhu Nhu xem.” Thần tình y đột nhiên trở nên hoảng hốt, “Nhu Nhu sinh tiền thích nhất hoa đào, trước đây trong vườn Bích Thúy có rất nhiều đào, đều là Bạch đại ca sai người trồng vào. Bạch đại ca rất giỏi giang, còn chưng cất được cả rượu, dưới mấy tàng cây trong vườn đào Bích Thúy còn chôn vùi vô rượu hoa đào do chính tay Bạch đại ca ủ được.” Trầm Tĩnh An nhìn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, cười nhạt tiếp: “Nhu Nhu vẫn hay nói Bạch Ngọc Đường ca ca cũng rất thích uống rượu, nếu hai người có cơ hội đến Hàng Châu, không bằng đào mấy vò rượu đó lên đi, đó là của Nhu Nhu cố tình để lại đây.”

Ngay cả Bạch Ngọc Đường từ trước đến nay vẫn lãnh đạm với ngoại nhân, cũng không khỏi vì phần tâm ý của người tiểu muội này mà động dung. Hắn nhẹ giọng than thở: “Triển Nhu muội tử thật có tâm. Ngày sau hai người chúng ta nhất định phải đến Hàng Châu một chuyến để tế điện muội ấy.”

Người trong phòng cùng nhau rơi vào giữa cơn trầm mặc, bầu không khí nặng nề cảm giác đau thương. Một hồi lâu sau, còn là Trầm Tĩnh An đánh vỡ sự yên lặng: “Triển đại ca, Bạch Ngũ ca, các huynh tìm ta có việc gì vậy?”

Triển Chiêu đến lúc này mới lấy bức họa vẽ Triển Nhu họ tìm được trong thư phòng của Trình đại nhân kia đưa cho Trầm Tĩnh An, nhấp môi hỏi: “Tĩnh An, cậu xem thử cái này.”

Trầm Tĩnh An có chút khó hiểu mở bức tranh ra xem thử, sau khi thấy rõ, không khỏi ngơ ngẩn, sau đó ánh mắt của y trở nên ôn nhu vô hạn, một lúc lâu sau mới thấp giọng nói: “Họa công của Trình sư huynh xưa nay vẫn không bằng ta, chẳng ngờ hắn cũng có một kiệt tác khiến ta không cách nào sánh được a...”

“Người quen biết Trình đại nhân.” Bạch Ngọc Đường thấy y như vậy, dùng giọng chắc chắn khẳng định lại.

Trầm Tĩnh An nhìn bức họa tượng này niệm niệm mãi không thôi, cuối cùng mới tiểu tâm dục dục cuộn lại, rồi sấp nhiên cười nói: “Chúng tôi, đương nhiên quen nhau.” Y ngẩng đầu nhìn hai người, bỗng nhiên nghi hoặc hỏi: “Trình sư huynh đối với tranh này nhất định vô cùng trân ái, làm sao các người có được nó?”

Triển Chiêu nhàn nhạt than thở: “Mấy ngày trước, Trình đại nhân đã bị người độc hại mà qua đời.”

“Cái gì!” Trầm Tĩnh An cả kinh nói, “Làm sao có thể được, mấy ngày trước đây ta còn đi gặp hắn, hắn còn rất khỏe mà.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhau, quả nhiên vị cố nhân mà ngày đó Trình đại nhân hẹn gặp chính là Tĩnh An.

Trầm Tĩnh An khẩn cấp hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trình sư huynh hắn...”

“Tĩnh An, cậu đợi một chút, đừng sốt ruột.” Triển Chiêu ôn hòa khuyên nhủ, “Chúng ta vẫn đang điều tra chuyện này. Hôm nay chúng ta đến tìm cậu, chính là hi vọng cậu có thể kể cho chúng ta biết một chút về những việc đã xảy ra ngày hôm đó, thử xem có đầu mối nào hay không.”

Trầm Tĩnh An dần bình tĩnh lại, rồi mới chậm rãi mở miệng nói: “Chẳng hai nhị vị đại ca có biết về thân thể của Nhu Nhu hay không?”

Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên nói: “Nhu Nhu muội tử không phải là muội muội của Bạch Như Phong sao?”

“Đúng vậy, Bạch đại ca chính là thân ca ca của Nhu Nhu.” Trầm Tĩnh An nhấp một ngụm trà rồi từ tốn kể lại: “Mẫu thân của Nhu Nhu chính là cô của Bạch đại ca, đương nhiên phụ mẫu Nhu Nhu mất sớm, Nhu Nhu khi đó chỉ mới bốn tuổi, không nơi nương tựa. Ngoại công của Nhu Nhu vô cùng yêu thương mẫu thân nàng, vì thế sau khi phụ mẫu nàng lần lượt qua đời, ông ấy mới đem Nhu Nhu về Bạch gia để tự mình nuôi nấng. Một hai năm sau, ngoại công Nhu Nhu cũng qua đời, Nhu Nhu lúc đó lại được Bạch đại ca chăm sóc. Bạch đại ca lớn hơn Nhu Nhu tròn mười lăm tuổi, khi đó cũng mới vừa bước chân vào giang hồ, bởi vì sức khỏe của nàng khi còn bé đầu ốm luôn, cùng với một số nguyên nhân mà chúng ta không biết, Bạch đại ca đã thoái ẩn giang hồ. Sau đó, khi Nhu Nhu lên mười ba, Bạch đại ca vì chuyện ngoài ý muốn mà qua đời, Nhu Nhu không người coi sóc, cuối cùng được đại ca kết nghĩa của Bạch đại ca là Ôn đại hiệp đưa đến Lạc Dương để trông nom, sau đó, chúng ta mới gặp nhau.” Nói đến đây, Trầm Tĩnh An ôn nhu cười: “Những đoạn quá khứ này, đều là trước đây Nhu Nhu nói lại cho ta.”

Triển Chiêu khẽ thở dài một hơi: “Không tưởng tượng được thân thể của Triển Nhu muội tử nhấp nhô như vậy.”

Trầm Tĩnh An thấp giọng cười nói: “Triển đại ca huynh biết không? Ta đương sơ cũng từng nghĩ như vậy đấy, nhưng Nhu Nhu nói với ta, ca ca của nàng bảo rằng, người chết đi chính là đến với một cuộc sống đẹp đẽ hơn, người sống phải nhớ bọn họ thật kỹ, không được quên, cũng không cần đau khổ, bởi vì một ngày nào đó còn có thể gặp lại. Cho nên nàng lúc nào cũng vui vẻ, chẳng bao giờ thương tâm.”

Bạch Ngọc Đường không khỏi cười nói: “Lão Bạch Như Phong này, quả thật xứng đáng với mấy tiếng hảo ca ca.” Hắn từ nhỏ cũng là theo chân các ca ca lớn lên, vì vậy với vị đại ca này luôn luôn phá lệ tôn kính.

Trầm Tĩnh An sấp nhiên cười nói: “Đúng vậy, người Nhu Nhu thích nhất đời nàng chính là ca ca của nàng.” Y trầm mặc một hồi, nhân thân dần dần rơi vào khoảng không mơ hồ: “Ôn đại hiệp ngụ ở Lạc Dương, đó là gia hương của ta và Trình sư huynh. Tĩnh Thủy Sơn Trang của ông ấy chính tại cạnh bên thư viện của chúng ta, Nhu Nhu thương thường sẽ ở gần đấy thổi mấy bản sáo, cho nên ba người chúng ta cũng dần dần dần dần quen nhau. Sau đó, ta và Nhu Nhu lưỡng tình tương duyệt, Trình sư huynh cũng rất yêu nàng, từ nhỏ mọi thứ ta đều thua kém sư huynh, chỉ có tay nghề vẽ này sư huynh không bằng được ta. Cũng không biết, vì sao Nhu Nhu lại chọn ta. Sau lại, sư huynh khảo thủ công danh, rồi quê hương nhập sĩ, ta thì không có hứng thú, thậm chí từ đây về sau bên cạnh nàng thật an yên. Nhưng rồi sau lại...” Trầm Tĩnh An đột nhiên dừng lại, lặng lẽ không nói thêm một lời.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy đè nén thương tâm, Trầm Tĩnh An trước mắt bi thống, hai người họ dù không đành lòng, cũng không biết nên khuyên bảo thế nào mới phải, không thể làm gì khác hơn là cáo từ, lưu lại một mình y an tĩnh.

Đến lúc về lại phòng Triển Chiêu chuẩn bị ngủ, Bạch Ngọc Đường nằm trên giường, vòng tay ôm sát vòng eo nhỏ nhắn của người trong lòng, vừa thỏa mãn thở dài, vừa thấp giọng hỏi: “Mèo con, người đang suy nghĩ gì đây?”

Triển Chiêu nhẹ nhàng nói: “Ta đang suy nghĩ, nghe lời đồn Trình đại nhân và Tú Y tiểu thư phu thê ân ái, nhưng hôm nay nghe chuyện Tĩnh An kể lại như vậy, Trình đại nhân đối với Triển Nhu muội tử chắc chắn cực kỳ cuồng dại mới phải, người không cảm thấy lạ sao?”

Bạch Ngọc Đường đưa tay nhón lấy một lọn tóc của Triển Chiêu, vui vẻ chơi đùa, chơi đến bất diệc nhạc hồ: “Mèo con, ta trước vẫn cảm thấy ánh mắt của vị Trình phu nhân kia rất kỳ quái, ngày hôm nay sau khi gặp Tĩnh An, ta có vẻ đã hiểu được lý do.” Triển Chiêu trong bóng đêm mở bừng hai mắt, rút mớ tóc của mình khỏi tay hắn rồi mới hỏi: “Vì sao?” Bạch Ngọc Đường vô lại cười nói: “Mèo con ngốc, không bằng người hôn ta một cái, ta sẽ nói cho người biết.”

Triển Chiêu vừa buồn cười, vừa xấu hổ, liền cố sức nhéo nhéo mặt của hắn, nhẹ giọng trách mắng: “Con chuột vô lại!”

Bạch Ngọc Đường khẽ cười bảo: “Còn người là Mèo con bắt lương nè, hai ta không phải vừa xứng sao.”

“Ai bắt lương hử! Con chuột nhà người bớt vu hãm ta!” Triển Chiêu thấy hắn cứ tấy máy tay chân không an phận, thẹn quá thành giận, bắt lấy tay của hắn, há mồm liền cắn, bắt quá lại không dám dùng quá sức.

Bạch Ngọc Đường cũng hít một hơi lãnh khí, không phải vì đau, mà vì ngứa. Tâm Ngũ gia ngứa đến khó nhịn. Con mèo con nhỏ ngốc nghếch này làm như là mèo thật ấy, ngoạm một miếng không nhẹ không nặng, nhưng nhột nhột vô cùng. Bạch Ngọc Đường xoay người ngăn y lại, nhẹ thở gấp bảo: “Hôm nay người đã đáp ứng ta tối về sẽ nói, còn không thì người là con mèo gian xảo sao. Người không hôn Ngũ gia cũng được, chịu phạt gấp đôi.” Triển Chiêu còn chưa kịp mở miệng, đã cảm thấy trên môi một trận ầm ập ngứa ngáy, con chuột vô lại này, còn không báo trước một tiếng đã trực tiếp hôn y rồi.

Bạch Ngọc Đường ngậm đôi môi đầy đặn của người trong lòng, chậm rãi trần trọc tư mài, gặm nhấm liếm cắn, khiến cho y phải há miệng thở gấp, sau đó linh lưỡi nhân cơ hội trượt nhập khoang miệng, dần dần công thành đoạt đất. Chờ đến khi hắn ý do vị tấn buồng Triển Chiêu ra, người dưới thân suýt nữa đã hít thở không thông mà chết, cả mặt đỏ bừng. Triển Chiêu thở hổn hển nửa ngày, cố sức hắt hắt ra khỏi người rồi mới oán hận mắng: “Đồ chuột vô lại!”

Bạch Ngọc Đường bật cười: “Mèo con ngốc ầm ỨC chứ gì? Làm lại lần nữa nhá?”

Triển Chiêu hung hăng bấm hắn một cái, thở dốc vị định: “Mau nói, không thôi ta bấm chết con chuột phá hoại nhà người.”

Bạch Ngọc Đường biết lòng y với mình cũng là tình ý thâm hậu, trong lòng tràn đầy hạnh phúc, tâm tình vui sướng lại một lần nữa ôm sát người kia, khôi phục vẻ chính kinh để tránh Mèo con xù lông: “Người có cảm thấy khí chất của Trình phu nhân và Tĩnh An rất giống nhau không?”

“Tĩnh An?” Triển Chiêu sững sốt, cũng quên mất đang vui đùa, sau đó nhú mày suy nghĩ kỹ một hồi, “Phải, rất giống.”

Bạch Ngọc Đường cười nhạt nói: “Hai người bọn họ, đều tạo ra cho ta một cảm giác, tâm như chỉ thủy, sinh vô khả ly. (Lòng như nước đọng, đời không thể có được tình yêu). Tĩnh An là vì Triển Nhu muội tử, còn Trình phu nhân thì sao? Hơn nữa loại độc chất Tửu Hương Thảo này người bình thường cũng không thể lấy được, ta nghĩ người bên cạnh người bị hạ độc có khả năng khá lớn, nói chung, cô ta là khả nghi nhất.”

Triển Chiêu trầm ngâm một hồi, mới nói: “Ngày mai hai chúng ta lại đến điều tra thử cô ấy.”

“Được.” Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng hôn lên đuôi mắt y, ôn nhu nói: “Khuya lắm rồi, ngủ đi.”

“Ừ.” Triển Chiêu nở một nụ cười dịu ngoan, vùi vào ngực hắn lẳng lặng ngủ.

Ngày hôm sau, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đi đến tất cả các hiệu thuốc bắc ở Biên Kinh cẩn thận tra hỏi trước đây có một nữ nhân trẻ tuổi đến mua Tửu Hương Thảo hay không. Vì loại thảo dược này rất hiếm hoi, người mua cũng không nhiều, có lẽ sẽ có đầu mối. Quả nhiên dưới sự thuyết phục ôn hòa của Triển Chiêu và thái độ hung tợn của Bạch Ngọc Đường, hai người cuối cùng cũng tra ra được thật

sự có một hiệu thuốc bắc nhỏ bán loại dược thảo này cho một nữ tử còn trẻ tuổi, chỉ là cô ta che mặt bằng lụa mỏng xanh, không nhìn rõ khuôn mặt thật. Chỉ biết nữ tử đó khí độ cao hoa, cũng không phải nữ tử nhà bình thường, chường quỹ nói bởi vì giọng nói của người đó rất êm tai, nên lão mới cho rằng như vậy.

Rời khỏi tiệm thuốc, Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường nhàn nhạt thở dài: “Xem ra, chúng ta lại phải đến tiếp kiến Trình phu nhân rồi.” Y hơi nhíu mi, trong lòng có chút không đành, nếu quả thật đúng như bọn họ phỏng đoán, thì quả là làm cho người ta tiếc nuối. Vì một vài nguyên nhân mà Triển Chiêu rất có hảo cảm với vị Trình phu nhân này, thực sự không muốn thấy kết quả như vậy.

Bạch Ngọc Đường lặng lẽ câu lấy ngón út của y, mi mục ôn nhu: “Mèo con ngốc, chớ suy nghĩ quá nhiều, đi thôi.”

8. Chương 8: Nhất Phiến Thương Tâm Họa Bất Thành

Một nỗi thương tâm họa chẳng thành

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng ôm lấy y, chậm chậm mơn trớn mái tóc của y: “Đừng thương tâm mà, Mèo con. Ta sẽ theo người. Ta sẽ gầy còm, sau này nếu người nhớ tỷ tỷ, ta liền gầy cho người nghe.”

“Hảo...” Triển Chiêu ngả đầu chôn thật sâu vào bờ vai của hắn, rầu rĩ đáp.

Trình phủ.

“Triển đại nhân, Bạch thiếu hiệp.”

Triển Bạch hai người vừa mới đến trước cửa Trình phủ, đã thấy quần gia ngoài ý muốn nhìn bọn họ, sau lập tức cung kính chào: “Triển đại nhân, Bạch thiếu hiệp, lão nô đang định đến Khai Phong Phủ thỉnh nhị vị đây.”

Triển Chiêu kinh ngạc hỏi: “Quần gia lão bá, xảy ra chuyện gì sao?”

“A, không có.” Quần gia vội vàng khoát tay nói, “Là phu nhân thỉnh hai vị đến, nói là có việc cần báo.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhau, mỗi người đều cảm thấy chút nghi hoặc, nhưng vẫn quyết định theo dõi kỳ biến đây.

Trong tiền thính, Trình phu nhân vẫn bận tổ y bạch hoa, thần sắc trầm tĩnh, trong mắt lưu quang không một tia sợ hãi. Tối hôm qua sau khi được Bạch Ngọc Đường nhắc nhở, Triển Chiêu nay bất động thanh sắc quan sát cô: Quả nhiên nhân thần rất giống với Tĩnh An, phía sau vẻ tuyệt vọng cực hạn lại là nỗi bi thương thâm thiết cùng lương bạc.

Bạch Ngọc Đường đặt chén trà xuống, nhàn nhạt hỏi: “Chẳng hay Trình phu nhân muốn gọi hai người chúng ta đến có phải là nhớ ra chuyện gì đó về vụ án Trình đại nhân bị hại hay không?”

Trình phu nhân sấp nhiên cười, bình tĩnh nói: “Nhị vị đại nhân hẳn đã đoán được gì rồi.”

Triển Chiêu ngăn ra, lập tức diêm tĩnh hỏi: “Chẳng hay phu nhân nói thế có ý gì?”

Trình phu nhân nhẹ nhàng nói: “Chuyện đã đến nước này, thực gì không còn gì để giấu diếm nữa, đã trần ai lạc định rồi.”

Bạch Ngọc Đường cười đến ý tứ hàm xúc bất minh: “Phu nhân đang che giấu cái gì?”

“Bạch thiếu hiệp hà tất phải phòng bị như vậy.” Trình phu nhân cười nhạt nói, giọng nói thanh u phẳng lặng, như thể vạn sự đã rồi, chẳng cần giữ trong lòng nữa, “Tướng công, là do thiếp hại.”

“Phu nhân!” Triển Chiêu thần tình phức tạp nhìn cô, mím môi hỏi: “Vì sao phu nhân lại như vậy?”

“Vì sao?” Trình phu nhân chưa chút cười nói, “Bởi vì thiếp mệt mỏi.” Cô nhìn Triển Bạch hai người, nhẹ nhàng tiếp lời: “Bức họa trong thư phòng của tướng công đây, nhị vị đã thấy qua rồi đi.”

Bạch Ngọc Đường nhàn nhạt than thở: “Phu nhân đã biết nếu tranh này có người nhìn thấy, sẽ khiến họ hoài nghi, vì sao còn không thu lại?”

“Thiếp đã nói mà, bởi vì thiếp mệt mỏi, không muốn tiếp tục che giấu.” Trình phu nhân sắc mặt trông rỗng mơ hồ, ánh mắt một mảnh mê mẩn, từ tốn nói: “Ta vốn là nữ nhi của một gia đình quan lại, hôn nhân đại sự, tất nhiên là phụ mẫu làm chủ, cũng không ôm quá nhiều kỳ vọng. Vì ta biết rằng cho dù có đặt kỳ vọng, cũng sẽ chẳng thành, hà tất tự khiến mình thương tâm, thuận theo tự nhiên là vậy. Nhưng mà...” Cô bỗng nhiên cười nhẹ, ngọt ngào mà sâu muộn, “Nhưng mà, tướng công với ta không phải như ta đã nghĩ. Phụ thân đem ta gả cho chàng, trong lòng ta tràn ngập vui mừng, phu quân như chàng vốn không phải là một người mà mọi nữ tử đều có may mắn được gặp. Lần đầu tiên ta nhìn thấy chàng, ta liền phát thệ, ta sẽ thật yêu chàng, chăm sóc chàng.”

Triển Chiêu nhìn quang thái ưu thương mà ôn nhu trong mắt cô, có cảm giác không đành lòng, bất kể ra sao, cô chính là người thật tâm thật dạ. Y chỉ không hiểu, Trình phu nhân nhìn ra là một người dịu dàng điềm tĩnh, không giống một kẻ lòng dạ tàn nhẫn.

Trình phu nhân thấp giọng nói: “Cho dù ta sớm đã biết sở niệm trong lòng chàng, chàng có người khác, ta cũng chưa từng oán hận. Thường ngày chàng đối đãi với ta cũng rất tốt. Ta cho rằng, ta có thể thay đổi chàng... vậy mà, biết bao lâu như vậy, trong lòng chàng, chưa từng nghĩ về ta một khắc... A, tương kính như tân, nếu chàng chẳng yêu ta, nào có thể bỉ dục song phi được...”

“Cho nên cô mới giết hấn?” Bạch Ngọc Đường nhàn nhạt hỏi.

Trình phu nhân buồn bã nói: “Người đời bảo Bạch thiếu hiệp phong lưu thiên hạ, hồng nhan tri kỷ nơi nào cũng có, người sao có thể hiểu được loại thống khổ tương đối bất tương tri này. Ta mỗi ngày cùng chàng tương đối, cùng chàng tưởng niệm một nữ tử đã mất. Loại dày vò này... Ta cũng là một con người vậy, không cách nào nhẫn nại mãi được... Tình cảm của ta, chân tâm của ta, chàng không hề quý trọng chỉ một chút... Ta ở trước mặt chàng, nhưng trong mắt chàng không có bóng dáng ta, trong lòng chàng trong đầu chàng cũng chỉ toàn là một người đã chết, ta... ta.....” Nói đến tận đây, Trình không nhân không khỏi đau buồn rơi lệ, thân thể run rẩy kịch liệt.

Bạch Ngọc Đường nghe cô kể lại, ban đầu còn có chút xấu hổ chột dạ, theo bản năng len lén nhìn biểu tình của Triển Chiêu, thấy bộ dạng y không có vẻ gì không được tự nhiên mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Sau khi nghe hết chuyện, không khỏi cảm khái thương xót, Trình phu nhân đây quả thật là một nữ tử đáng thương.

Triển Chiêu đứng dậy nhìn cô, thần tình phức tạp không hiểu, mím môi thật chặt rồi nói: “Là vì vô vọng, nên cô mới giết ngài ấy sao? Sao cô... Sao cô lại... đại đột như thế!” Y lấy lại bình tĩnh, nhàn nhạt nói: “Thỉnh Trình phu nhân cùng Triển mỗ đến Khai Phong Phủ một chuyến đi.”

“Thiếp sẽ không trốn đâu.” Trình phu nhân đạm nhiên cười khổ, “Có thể đây chính là kết cục mà thiếp mong muốn.”

Một vụ án, cứ như vậy mà kết thúc. Trình phu nhân với với hành vi sát phu của mình thú nhận thẳng thắn, trầm mặc nhận lấy phán quyết của Bao đại nhân, ít ngày nữa sẽ xử tử. (Ơ kìa... ;”;;; sao lại xử tử!)

“Mèo con.” Bạch Ngọc Đường đi vào phòng của Triển Chiêu, ngạc nhiên khi thấy trong phòng xuất hiện một cây cổ huyền cầm, người trong lòng của hấn đang ngồi kê bên cây cầm, thần tình phức tạp, hấn đành tiến tới nâng cằm y lên, chăm chú nhìn y, thân thiết thăm hỏi: “Mèo con, người làm sao vậy? Khó chịu sao?”

“Không có việc gì.” Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường lo lắng, cầm tay hấn mềm mại cười bảo: “Chỉ là nghĩ tới một số chuyện cũ, trong lòng có chút khó chịu mà thôi.”

Bạch Ngọc Đường cầm tay y lên, đưa đến bên môi tinh tế hôn nhẹ, sau đó lại đem người kéo đến bên cạnh mình: “Có chuyện gì nào? Hửm? Ta thấy hình như người phi thường lưu ý đến Trình phu nhân, vì sao?”

“Đúng vậy.” Triển Chiêu đột nhiên dụ ngoan khó thấy, tùy ý hấn, thấp giọng đáp: “Cô ấy, rất giống tỷ tỷ của ta.”

“Tỷ tỷ?” Bạch Ngọc Đường ngẩn ra, “Người không phải là cô nhi sao?”

Triển Chiêu đưa tay lên nhẹ nhàng mơn trớn huyền cầm, thanh âm thanh thúy du dương vang lên, chẳng thành giai điệu: “Là đường tỷ của ta, người rất giống Trình phu nhân. Không phải giống ở dung mạo, mà là khí độ tính tình, rất ôn nhu, rất điềm đạm.” Y nói thật nhỏ: “Ta thuở nhỏ phụ mẫu đều mất, từng lưu ở nhà đại bá vài năm, học nghệ là chuyện sau này nữa. Tỷ tỷ từ nhỏ đã rất dịu dàng, vẫn rất thương ta. Sau lại ta đi học nghệ rồi, khi đó tỷ tỷ được đại bá gả cho nhi tử của một vị bằng hữu thế giao.”

Bạch Ngọc Đường tâm tư linh xảo đến bực nào, liền liên tưởng đến Trình phu nhân cùng thần thái của Triển Chiêu, mới cẩn thận nói: “Cuộc sống của tỷ tỷ người ở phu gia cũng không được tốt sao?”

Triển Chiêu lúc này nổi lòng tán đạm, cũng không để ý đến cách Bạch Ngọc Đường xưng hô, chỉ là tiện tay gảy vài đường cầm huyền: “Ta không thể suy luận rõ ràng được. Phu gia tỷ tỷ cũng là người trong sạch, môn hộ rất cao, sinh hoạt cũng rất an nhàn. Nhưng mà, trượng phu của tỷ tỷ trước khi thành thân từng thích biểu muội của anh ta, chỉ có điều người biểu muội đó sau lại bất đắc dĩ gả cho người khác, cho nên chẳng thể thành đôi. Tỷ tỷ biết rõ tất cả, nhưng đều giữ kín tất cả, tỷ tỷ thương anh ta, cho nên cam tâm nhẫn nại.”

“Sau đó thì sao?” Trong lòng Bạch Ngọc Đường có dự cảm bất hảo, “Trượng phu của tỷ tỷ hồi tâm chuyển ý rồi sao?”

Triển Chiêu bất đắc dĩ cười khổ: “Sau đó... tỷ tỷ vì khó sinh mà mất.”

Bạch Ngọc Đường cả kinh, không khỏi nhìn về phía cổ cầm: “Như vậy cầm này...”

“Là thứ tỷ tỷ quý trọng nhất lúc sinh tiền,” Triển Chiêu sấp nhiên cười nói, “Là của hồi môn của tỷ tỷ. Tỷ tỷ thuở nhỏ học đàn, cầm kỹ cực cao minh. Khi còn bé ta thường nghe người gảy cầm, đáng tiếc, sau này...” Y hít sâu một hơi, ngăn lại cảm giác chua xót trong hốc mắt, “cũng không còn được nghe nữa rồi.”

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng ôm lấy y, chậm chậm mơn trớn mái tóc của y: “Đừng thương tâm mà, Mèo con. Ta sẽ theo người. Ta sẽ gảy cầm, sau này nếu người nhớ tỷ tỷ, ta liền gảy cho người nghe.”

“Hảo...” Triển Chiêu ngả đầu chôn thật sâu vào bờ vai của hắn, rầu rĩ đáp.

Địa lao Khai Phong Phủ.

“Trình phu nhân.” Triển Chiêu nhẹ nhàng kêu.

Trình phu nhân ngẩng đầu cười khê nói: “Triển đại nhân, ta đã ra như vậy... đa tạ ngài còn có ý đến thăm ta.”

Triển Chiêu nhìn kỹ cô, cho dù thân ở chốn lao ngục nhưng cô cứ dịu dàng bình thản, thần thái cô cứ điềm tĩnh như trước, y không khỏi có lòng xót xa: “Trình phu nhân, cô có còn tâm nguyện gì chưa dứt không?”

Trình phu nhân cúi đầu trầm mặc trong giây lát rồi mới nhẹ nhàng nói: “Triển đại nhân, kỳ thực ta biết, người mà ngày ấy tướng công đi gặp mặt chính là phu quân của Triển Nhu cô nương. Chẳng hay, Triển đại nhân có thể giúp đỡ ta hỏi thăm liệu y có thể gặp mặt ta được không.”

“Vì sao?” Triển Chiêu hơi cau mày hỏi, “Vì sao cô lại muốn gặp y?”

Trình phu nhân thấp giọng đáp: “Ta, chỉ là muốn biết mình bỏ lỡ cái gì.”

Triển Chiêu lặng lẽ một thoáng, cuối cùng đáp: “Được, Triển nỗ nhất định làm hết sức.”

“Đa tạ Triển đại nhân.”

“Trình phu nhân.” Đi được mấy bước, bỗng nhiên Triển Chiêu xoay người lại nhìn Trình phu nhân, nhẹ nhàng mím môi, chần chờ một hồi mới nhẹ giọng hỏi: “Cô, có từng hối hận không?”

“Ha ha...” Trình phu nhân chưa chút cười nói, “Lựa chọn của chính mình, không có tư cách hối hận.”

Bên ngoài đại lao, nhìn theo bóng Trần Tĩnh An đi vào, Bạch Ngọc Đường mới nhàn nhạt thở dài một tiếng: “Trình phu nhân này, thực sự là đáng thương đáng tiếc a...”

Triển Chiêu chấp tay sau lưng, im lặng không đáp.

Một lúc lâu sau, Trầm Tĩnh An mới ra ngoài, nét mặt đau buồn. Ba người nhất thời không ai nói câu nào, đợi đến khi Triển Bạch hai người tiễn Trầm Tĩnh An ra đến cửa, y mới do dự một hồi rồi nói: “Triển đại ca, Bạch Ngũ ca, Tĩnh An có mấy lời, chẳng hay có nên nói hay không?”

Bạch Ngọc Đường cười nhạt bảo: “Với chúng ta còn khách sáo cái gì, nói đi.”

Trầm Tĩnh An khẽ cau mày nói: “Thứ cho ta nói thẳng, ta nghĩ Trình phu nhân độc hại Trình sư huynh cũng không phải chỉ vì việc tình cảm, có thể có nỗi khổ khác nữa. Ta xem ra thì, nàng với sư huynh thực là nhất vọng tình thâm, cho dù sư huynh đối với Nhu Nhu có nhớ mãi không quên đi chăng nữa, nàng cũng không đến mức hạ độc thủ.”

Hai người trầm mặc một hồi, Triển Chiêu mới nói: “Chúng ta sẽ tra rõ, cậu yên tâm.”

“Hào, tiểu đệ cáo từ.”

Nhìn theo Trầm Tĩnh An đến khi đi khuất, Bạch Ngọc Đường mới hỏi: “Lời Tĩnh An nói, người nghĩ như thế nào?”

Triển Chiêu cầm kiếm của mình, thấp giọng nói: “Ta tin tưởng lời của Tĩnh An, lựa chọn của Trình phu nhân là Tử Hương Thảo, loại độc chất này sẽ làm người chết không phải chịu khổ sở nhiều. Trình phu nhân có tâm ý muốn chết, lúc ban đầu giấu diếm đều là để xử lý hậu sự cho Trình đại nhân, cho nên, ta tin rằng cô ấy đối với Trình đại nhân là thật tâm.”

Bạch Ngọc Đường như có điều suy nghĩ nói: “Người nói xem, trên đời này, có ai có thể khiến cho Trình phu nhân độc hại chính trưởng phu cô ta yêu chứ?”

Hai người yên lặng trong một thoáng, sau đó đưa mắt nhìn nhau, trăm miệng một lời nói: “Cha cô ấy, Giang đại nhân.”

Sau đó Triển Chiêu đem suy đoán của mình và Bạch Ngọc Đường như thực chất nói cho Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh, hai người cũng thấy như vậy là phải, vì vậy căn dặn bọn họ tiếp tục truy tra án này.

Bóng đêm dày đặc, đêm nay trăng mờ sao khuất, chính thích hợp dạ tham.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thi triển khinh công, bay qua khu dinh thự của Lại bộ thượng thư Giang đại nhân, vô thanh vô tức tìm đến thư phòng còn sáng ánh đèn, nằm trên nóc nhà âm thầm chú ý tiếng nói của người bên dưới. Trong thư phòng có hai người, một người thân hình gầy gò, tướng mạo nho nhã, Triển Chiêu biết người này, chính là Lại bộ thượng thư Giang đại nhân, người còn lại mặc trang phục hạ nhân, tuổi đã già, chắc là quản gia của Giang phủ, hai người đang nói chuyện.

“Đại nhân, ngài thực sự nhẫn tâm để Tú Y tiểu thư chịu chết sao? Cô chính là nữ nhi ruột thịt của ngài a!” Lão quản gia nhìn Giang đại nhân trầm mặc một lúc lâu, rốt cuộc không nhịn được mở miệng chất vấn.

Giang đại nhân lặng lẽ mà chống đỡ.

Lão quản gia thấy thế, giọng nói càng trở nên kích động: “Ngài đang mưu đồ cái gì chứ! Ngài hiện tại địa vị, danh tiếng, quyền lực, tài phú, cái gì cũng không thiếu, còn mưu toan cái gì nữa chứ? Tú Y tiểu thư là hài tử duy nhất phu nhân lưu cho ngài, cô là thân cốt nhục của ngài a! Làm sao ngài lại có thể đối xử với con ngài như vậy!”

“A phúc,” Giang đại nhân bỗng nhiên từ tốn cất tiếng nói, “Ta biết ông đã chịu đại ân của phu nhân. Mấy năm nay coi Tú Y như thân sinh, ông không đành lòng nhìn con bé chịu khổ, ta cũng hiểu. Thế nhưng ông xem cuộc sống con bé cùng Trình Dương đi, trong lòng tiểu tử kia căn bản không hề có Tú Y, trong lòng Tú Y cũng khổ. Cùng nhau chịu khổ như vậy, mỗi ngày dày vò như vậy, không bằng, để cho hai đứa chúng nó cùng nhau được giải thoát, vừa hay cũng trợ ta thành đại sự... Ông từ nhỏ đã theo ta, ta tin rằng ông có thể hiểu rõ quyết định của ta mà.” Ngữ điệu của ông ta bình tĩnh, không gợn chút sóng, phẳng phất không phải nói đến sinh tử của con gái mình vậy. Chẳng biết nên nói ông ta lãnh tĩnh, hay phải nói là lãnh khốc. “Ta nhất định phải trợ Vương gia hoàn thành đại nghiệp, kiến công lập nghiệp, bất luận kẻ nào cũng không thể cản đường ta.”

“Đại nhân, ông...” Quản gia A Phúc khó tin nhìn vị đại nhân mình đã hầu hạ từ thuở nhỏ, lão cũng không nhận ra được cậu thiếu niên tràn ngập hoài bão năm đó nữa, hiện tại đứng trước mặt lão là một kẻ quyền

thân tâm kể như biển. “Đại nhân, ông có từng nghĩ tới cảm nhận của Tú Y tiểu thư?”

Giang đại nhân trầm mặc một lúc mới đáp: “Ta giúp Tú Y tự giải thoát.”

“Giải thoát? Giải thoát...” A Phúc thê lương cười nói, “Đại nhân nếu đã quyết, A Phúc...” Lão cố nén bi ý, khom người chào: “A Phúc cáo lui.”

“Ông nghỉ ngơi sớm một chút đi, ta muốn một mình chờ thêm một lúc nữa.”

“Vâng.”

Đợi ra khỏi thư phòng, nhanh chân bước tới bên cạnh giả sơn, A Phúc mới nhin không được lệ nóng doanh tròng. Lão suy sụp quỳ rạp xuống đất, thấp giọng ai oán: “Phu nhân, A Phúc xin lỗi người... A Phúc không thể chiếu cố tốt Tú Y tiểu thư... A Phúc vô dụng, chỉ có thể nhìn Tú Y tiểu thư chịu tội... Đại nhân vì sao lại biến thành như vậy, lẽ nào ông ấy chỉ quan tâm đến công tử Tú Kiệt hay sao... Đại tiểu thư của tôi ơi... mệnh cô khổ quá cô ơi...”

Chính lúc đang thống khổ, đột nhiên phía sau có người vỗ vỗ vai lão. Lão nhân bất ngờ giật mình quay phắt lại, đang định gọi người lại bị bạch y nhân kia tay nhanh mắt lẹ, giơ tay lên phất một cái, không biết sao đã không nói ra lời. A Phúc thấy hai người đứng trước mặt mình, trong đó hắc y nhân kéo mặt nạ của y xuống, A Phúc kinh ngạc nhìn y, lại khổ nỗi nói không nên lời, trong lòng nóng như lửa đốt.

“Quần gia lão bá, ông không muốn cứu Tú Y tiểu thư của ông sao?”

9. Chương 9: Âm Nhiên Xuân Sầu Hà Túc Luyện

Âm đạm xuân buồn nào đủ tình yêu

“Con chuột ngốc à...” Triển Chiêu chậm rãi tới gần, bờ môi mềm mại nhẹ nhàng chạm vào phiến môi mỏng của Bạch Ngọc Đường: “Lúc nào cũng lo trước lo sau như vậy, phong lưu thiên hạ tự tin cuồng ngạo của người đâu rồi. Người đối với ta như vậy, ta làm sao có thể bỏ được người...”

Khai Phong Phủ, đại lao.

“Trình phu nhân.”

Giang Tú Y chậm rãi ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt tú lệ, từ tốn nở nụ cười: “Triển đại nhân, hôm nay ngài đến đây làm gì?”

Triển Chiêu nhấp môi, nhẹ nhàng nói: “Tú Y tiểu thư, Triển mỗ hôm nay muốn để cô gặp một cố nhân.”

“Cố nhân?” Giang Tú Y nhẹ nhàng nhú mi, nghi ngờ nói, “Là ai?”

Triển Chiêu quay người nhìn về phía sau, gọi: “Ngọc Đường.”

“Tới đây.” Bạch Ngọc Đường cất giọng đáp, sau đó dẫn theo một vị lão nhân đi tới trước phòng giam của Giang Tú Y. Lão nhân này vừa thấy Giang Tú Y một thân áo tù, nhất thời bước thêm vài bước, lão lệ tung hoành khóc: “Tú Y tiểu thư, tiểu thư...”

“Phúc thúc!” Giang Tú Y nhìn thấy đối phương, cũng không nhin được chạy vài bước đi tới cửa phòng giam, cầm lấy tay lão nhân, buồn bã cười nói: “Phúc thúc, ông tới làm gì? Trong tù ẩm thấp, ông đi đứng không tiện, không nên tới nơi này.”

A Phúc nghe vậy, run rẩy vỗ về khuôn mặt tiều tụy của Giang Tú Y: “Tú Y tiểu thư của tôi... Cô chịu khổ rồi... Sao cô lại có thể ở nơi này chịu khổ như vậy... Phu nhân ở dưới suối vàng nếu biết được, bà ấy...” Lão nhân thốt nhiên thảm thiết kêu: “A Phúc sao lại... làm phu nhân thất vọng như vậy... A Phúc không chiếu cố tốt tiểu thư rồi...”

Giang Tú Y sấp nhiên cười khuyên: “Phúc thúc, không trách ông mà, là Tú Y mệnh bất hảo. Ông còn có thể tới thăm con, con đã rất mãn nguyện. Tú Y tội ác tày trời, chết chưa hết tội, nếu mẹ con dưới tuổi vàng có linh thiêng, sẽ không trách ông đâu.” Nói xong, làm như trong lòng đau xót khó nhin, Giang Tú Y hơi nghiêng đầu, không muốn để lão nhân nhìn thấy dáng vẻ cô buồn khổ rơi lệ.

“Tú Y tiểu thư...” A Phúc bị thống nhìn chăm chăm Giang Tú Y, đột nhiên xoay người nhìn về phía Triển Chiêu, thê thương nói: “Triển đại nhân, tiểu thư nhà tôi oan uổng quá, Bao đại nhân phải minh xét a.”

Giang Tú Y đột nhiên nắm chặt lấy tay A Phúc, vội vàng la lên: “Phúc thúc, ông nói vậy. Tướng công là do Tú Y làm hại, Tú Y đã thừa nhận rồi.”

A Phúc lại nhìn Giang Tú Y, ánh mắt từ ái mà thê lương: “Tiểu thư gốc của tôi... cô sao lại có thể ngốc như vậy chứ. Phúc Thúc chuyện gì cũng biết, chớ nói tới cô thương Trình đại nhân tới vậy, cho dù là không thương, cô thiện lương như vậy, làm sao có thể làm loại chuyện này. Nếu là đại nhân bức bách cô, cô sao lại còn...”

“Phúc thúc! Ông nói cái gì vậy!” Giang Tú Y dưới tình thế cấp bách, gắt gao cầm chặt tay lão, nỗ lực ngăn cản lão, nhưng vẫn là không còn kịp rồi.

“Triển đại nhân, lão nô có chứng cứ, Tú Y tiểu thư vô tội!” A Phúc thần tình kiên định mà dứt khoát, “Hết thấy đều do đại nhân bức bách, tiểu thư vô tội!”

Giang Tú Y suy sụp ngã nhào trên đất, che mặt gào khóc thất thanh.

Triển Chiêu nhìn về phía hai người, nặng nề thở dài, ánh mắt từ bi ai oán. Bạch Ngọc Đường lặng lẽ vươn tay cầm lấy tay của Triển Chiêu, đem nhiệt độ trong lòng bàn tay mình truyền cho y.

Tất cả chân tướng đã rõ ràng.

Án kiện thoát nhìn tướng chừng bình thường này lại liên lụy rất rộng, phạm vi liên lụy mở rộng đến tận Tương Dương Vương của bản triều. Nguyên lai Lại bộ thượng thư Giang đại nhân cầu kết với Tương Dương Vương hòng tính chuyện mưu phản, lại bị con rể của mình Trình đại nhân âm thầm thu thập được thư tín của ông ta tới lui với Tương Dương Vương, nên muốn trình báo lên thiên tử. Giang Ái Nhân thấy uy hiếp lợi dụ đều không thông, liền lợi dụng con gái của mình Giang Tú Y, bức bách Giang Tú Y độc hại phu quân của mình, cuối cùng cam nguyện chịu chết.

Phụ thân sao mà tàn nhẫn!

“Lão họ Giang này đơn giản là uống cái danh người làm cha! Không bằng cầm thú! Hổ dữ còn không ăn thịt con vậy mà!” Phán quyết của Bao đại nhân kết thúc, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đi vào viện ngồi nghỉ, Bạch Ngọc Đường tức giận mắng.

Triển Chiêu cũng nhíu chặt hai hàng lông mày: “Tú Y tiểu thư đây quả thực là bị thảm vô cùng, bị cha của mình buộc mình phải làm ra chuyện như vậy, ngay cả khi tội chết được miễn, sống còn có hy vọng gì đây.”

“Mèo con...” Bạch Ngọc Đường nhìn, do dự cầm tay y.

Triển Chiêu thấy hần mặt mày không vui, không khỏi ôn nhu nói: “Ngọc Đường, người làm sao vậy?”

Bạch Ngọc Đường trầm mặc một thoáng rồi mới từ tốn nói: “Tương Dương Vương không hề có lòng thần phục, chuyện lần này, hẳn là lại rơi xuống trên đầu Khai Phong Phủ các người đi.”

“Không sao cả.” Triển Chiêu chậm chậm ngả người về phía trước, trán y cùng trán Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng chạm vào nhau, “Tên đàn này... không cần lo lắng cho ta a...”

“Triển Chiêu, ta không bỏ được người, người biết không hử?”

“Biết chứ.”

“Còn người?”

“Con chuột gốc à...” Triển Chiêu chậm rãi tới gần, bờ môi mềm mại nhẹ nhàng chạm vào phiến môi mỏng của Bạch Ngọc Đường: “Lúc nào cũng lo trước lo sau như vậy, phong lưu thiên hạ tự tin cuồng ngạo của người đâu rồi. Người đối với ta như vậy, ta làm sao có thể bỏ được người... Dù cho đoạn đường phía trước

có gập ghềnh đến mấy, Triển Chiêu cũng quyết không phụ Ngọc Đường, nhất định sẽ cùng người chấp thủ tương tuyền.”

Bạch Ngọc Đường mừng rỡ như điên, bất chấp vẫn còn ở trong viện, hôn lên môi y thật sâu. Mặc xác ngày sau có hiểm nguy trắc trở gì, được một lời hứa này của y, Ngọc Đường nhất định sinh tử tương tuyền, bất ly bất khí.

Mặc dù vụ án Trình đại nhân bị hại đã kết thúc, nhưng chứng cứ người lưu lại cũng chưa tìm được toàn bộ, Giang Tú Y tìm thấy chỉ là một ít sách tín, nhưng theo lời cô nói, còn có một bộ phận nữa cô không biết Trình Dương rốt cuộc đã giấu đi đâu rồi.

Bạch Ngọc Đường nghi ngờ nói: “Trình phủ chúng ta đều đã lật tung cả lên mấy lần, hầu cận của Trình đại nhân chúng ta cũng đều hỏi qua rồi, rốt cuộc thì hẳn đem mấy món chứng cứ đó giấu đi đâu chứ?”

“Hay là, từ đầu đã không ở trong nhà.” Triển Chiêu cau mày nói, “Nếu ngài ấy đã cảm giác được mối đe dọa từ Tú Y tiểu thư, có khả năng đã đem đồ giấu ở nơi khác.”

“Chúng ta đây làm sao mà tìm được đây? Cũng không có đầu mối gì.” Bạch Ngọc Đường phiền não xoay xoay kiếm tuế giết thời gian.

“Triển đại ca, Bạch Ngũ ca.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, chỉ thấy Trầm Tĩnh An từ bên ngoài đi tới, hướng hai người chấp tay nói: “Triển đại ca, Bạch Ngũ ca, tiểu đệ hôm nay tới là đặc biệt muốn nói lời từ giã với hai người.”

“Từ giã?” Triển Chiêu ngẩn ra, hỏi: “Tĩnh An, cậu phải rời khỏi Khai Phong sao?”

Trầm Tĩnh An nhẹ cười đáp: “Ta ở nơi này cũng trên dưới một tháng mất rồi, cũng nên đi thôi, không thể ở mãi một nơi quá lâu.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu liếc nhìn nhau, rồi mới thản nhiên nói: “Không sao cả, sau này hữu duyên năng tương ngộ. Tĩnh An, tiếp theo cậu muốn đi đâu?”

Trầm Tĩnh An sắc mặt xa xăm, nói: “Tạm thời còn chưa có dự định chính xác, theo kế hoạch vẫn sẽ đi về phương bắc, đi tới đâu, thưởng tới đó đi. Ta còn muốn đến thăm Kỳ Châu, Giang Nam ca ca và tẩu tử của Nhu Nhu còn chưa hay biết việc này, ta phải chính miệng thông báo cho bọn họ.”

Triển Chiêu khẽ thở dài: “Du đại ca và tẩu tử sợ rằng sẽ rất thương tâm đi.”

“Được rồi, Tĩnh An.” Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên nhàn nhạt hỏi: “Đương niên, giữa ca ca của Triển Nhu muội tử và Du đại ca cùng tẩu tử, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì a.”

“Ồ, đây...” Biểu tình Trầm Tĩnh An có phần ngập ngừng do dự.

Triển Chiêu vội vàng cười bảo: “Không có gì đâu, Tĩnh An, Ngọc Đường chỉ hiếu kỳ mà thôi. Nếu như cậu không tiện thì không cần phải nói. Là chúng ta quá thất lễ.” Nói xong y trừng mắt cảnh cáo Bạch Ngọc Đường, có ý trách cứ.

Bạch Ngọc Đường mạn bất kinh tâm nói: “Đương niên Triển Nhu muội tử cùng bọn họ thân tình quái dị, chúng ta thật sự không hiểu cho nên mới hỏi thử thôi, tuyệt không có ý gì khác.”

Bạch Ngọc Đường tâm tính quang minh, từ trước đến nay suất tính mà làm, không thích trốn trốn tránh tránh, có chuyện liền hỏi, cũng không tọc mạch chuyện tư ẩn của người khác. Những việc này Trầm Tĩnh An đều biết nên y không khỏi đậm đậm nhất tiếu: “Triển đại ca chớ hiểu lầm, ta biết Bạch Ngũ ca không có ác ý. Cũng không phải là Tĩnh An muốn che giấu bằng mọi cách gì, mà thật sự là chuyện năm đó ta biết cũng không nhiều. Chỉ là Nhu Nhu từng đề cập qua một ít, cụ thể ta cũng không rõ, chỉ biết ngày đó Bạch đại ca và Du đại hiệp, lại cùng với Du phu nhân có vài chuyện ân oán.” Y chân chờ một chút, nhìn về phái Triển Bạch hai người, rồi chậm rãi nói: “Tựa hồ là Bạch đại ca và Du đại hiệp hai người cùng nhau bước chân vào giang hồ, lưỡng tình tương duyệt, nhưng lại vì hiểu lầm mà sau này đều tự xa nhau. DU phu nhân khi đó là vị hôn thê của Du đại hiệp, hình như đã làm một ít sự tình không tốt đẹp lắm, gián tiếp dẫn đến chia cách bọn họ.”

Trầm Tĩnh An tỉ mỉ quan sát thần sắc của hai người, phát hiện bọn họ cũng không có vẻ ghét bỏ hay khinh khi gì, không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ hai người này quả nhiên đều không phải phạm phu tục tử (thật ra tội nó đang yêu nhao đó cậu trai à =))), rồi mới lo lắng than thở: “Bạch đại ca suốt đời tích tụ trong lòng, vĩnh viễn cũng không có cách nào xóa bỏ được đoạn tình cảm đó, sau lại, chính vì cứu lấy Du đại hiệp mà trúng độc bỏ mình, cho nên Nhu Nhu vẫn chưa thể lượng giải cho hai người họ. Năm ấy đến Kỳ Châu, cũng là để đem đao của Bạch đại ca và một vài thư tín của huynh ấy chưa từng có dịp gửi đi giao cho Du đại hiệp.”

Nguyên lai là như vậy, quả thật so với phỏng đoán của Bạch Ngọc Đường năm đó không sai biệt lắm. Triển Chiêu không khỏi nhẹ nhàng thở dài, thảo nào lúc đầu luôn cảm thấy thần thái của Triển Nhu có chút kỳ lạ.

Trầm Tĩnh An lại cúi đầu nói tiếp: “Sau đó, Nhu Nhu luôn cảm thấy khi đó nàng không hiểu chuyện, nàng nói rằng, hai người Du đại hiệp vốn dĩ phi thường hồ thẹn và thương tâm rồi, nàng không nên đem bi thương của bản thân giận cá chém thớt đổ lên người bọn họ. Nhưng vẫn chưa có cơ hội nói tiếng xin lỗi, ta muốn thay nàng, cho nàng an tâm một phần.”

Ba người cùng nhau rơi vào im lặng, một lúc lâu sau Trầm Tĩnh An mới cười nhạt hỏi: “Không nói chuyện này nữa, mới vừa rồi thấy nhị vị đại ca có hơi mặt ủ mày chau, chẳng hay xảy ra chuyện gì?”

Triển Chiêu liền đem sự tình hướng y kể hết lại một lần, hi vọng dựa vào hiểu biết của Trầm Tĩnh An đối với Trình Dương mà có thể lần ra ít đầu mối. Trầm Tĩnh An nghe xong, cúi đầu ngẫm lại, trầm mặc một hồi, mới nhàn nhạt thở dài nói: “Nhị vị đại ca cũng biết, ở phiến rừng đào ở vùng ngoại ô, Trình sư huynh hẳn có vì Nhu Nhu mà lập một ngôi mộ chôn quần áo và di vật.”

“Có thật không!” Hai người có chút ngoài ý muốn.

Trầm Tĩnh An nhẹ nhàng nói: “Trình sư huynh đối với Nhu Nhu thật sự là một mảnh cuồng dại, ta nghĩ, nếu là vật rất trọng yếu, hẳn sẽ đem cất ở nơi đó thôi. Nhị vị đại ca nếu không ngại cứ thử một lần.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chạy đến rừng hoa đào, quả nhiên, chứng cứ ở ngay dưới tàng cây trước ngôi mộ chôn quần áo và di vật kia. Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh xem qua những thư tín này, bên trong có nhắc tới Tương Dương Vương đã kiến tạo một tòa Trùng Tiêu Lâu, bên trong lầu cơ quan trọng trọng, hung hiểm không gì sánh được. Tương Dương Vương đưa một danh sách những người cùng ông ta hợp mưu và một số vật mưu nghịch cất giữ trong đó, tự nhận là khả bảo vạn vô nhất thất.

Hiện giờ Thánh thượng đã rõ, phái Bao đại nhân làm khám sai, đi Tương Dương tìm kiếm chứng cứ.

Trước lúc mọi người khởi hành, Trầm Tĩnh An cũng khởi hành tiến về phương bắc, Kỷ Như Yên nhận được tin tức từ Bạch Ngọc Đường báo cho, đã tìm đến trước cửa thành, một phen si ý, Trầm Tĩnh An chỉ nhàn nhạt ôn nhu nói một câu: “Nhận được thác ái của Như Yên cô nương, thế nhưng cả đời này của Tĩnh An, sở niệm chỉ có một người mà thôi, lên trời xuống biển, cùng trời cuối đất, tịch mịch không hối hận!”, liền phiêu nhiên rời đi. Tú Y tiểu thư tuy rằng tội chết có thể miễn, nhưng cũng chẳng còn lưu luyến nữa, buồn bã xuống tóc quy y.

Kết cục như vậy, khiến người ta thán cũng không phải, bi cũng không phải, sanh sanh sầu muộn bất đắc.

10. Chương 10: Kết

Triển Chiêu lắc đầu, sau đó đột nhiên nghiêng người, hôn lên môi Bạch Ngọc Đường.

Rất nhiều năm sau, trong các tửu lâu trà tứ nơi Phủ Khai Phong, một đoạn truyền kỳ đương niên Cẩm Mao Thử độc sấm Trùng Tiêu Lâu, đã rất nhiều lần cất lên trong lời kể của các thuyết thư nhân. Kể rằng Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường anh hùng đảm lược, thông minh tuyệt đỉnh, thân thủ tuyệt vời, trí kế

bách xuất, kể rằng hần làm sao tài cao mật lớn, một người một kiếm, hào khí can vân, độc sấm Trùng Tiêu như vào chốn không người, hảo một nhân vật anh hùng! Kể một thôi một hồi, luôn luôn có thể khiến cả sảnh đường tung hô không ngớt.

Nhưng mà không ai biết được, sở vị anh hùng, hà đẳng thâm liệt (anh hùng trong lời kể, thâm liệt đến nhường nào).

Đánh một trận Tương Dương, phá Trùng Tiêu, thủ Minh đơn, cầm tặc thủ, bảo giang sơn, dần dần đều trở thành truyền kỳ trong miệng người đời. Nhưng thậm chí đã đến lúc này, Triển Chiêu vẫn bưng chén thuốc đứng trước cửa phòng mình, kinh ngạc bất động. Cho dù y biết, hần vẫn còn sống, ngoan ngoãn nằm ở trên giường kia, nhu thuận nghe lời khó có được, không thương thoan hạ khiêu mà khiến cho y rắc rối trăm bề, thế mà... Triển Chiêu chậm chậm nhắm mắt lại, có thể thấy rõ được thời khắc y chạy đến Trùng Tiêu Lâu, nhìn thấy bộ dạng thảm hại toàn thân đầm máu của con chuột bạch kia, nếu như y chậm một bước, chỉ cần một bước, hần nhìn thấy khi đó phải là thi thể của hần rồi.

Triển Chiêu bỗng nhiên dùng sức siết chặt lấy chén thuốc, sắc mặt có phần trắng bệch, ngón tay vì dùng sức quá mức mà những huyết quản nhàn nhạt trên mu bàn tay cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

“Mèo con, ngươi sao lại không vào đây?” Cách một cánh cửa, người bên trong gọi vọng ra, thanh âm như trước mát lạnh nhu hòa, khí tức bình ổn, đã không còn là âm sắc suy yếu khi mới vừa trở về nữa. “Bên ngoài trời tối rồi.”

“Tới đây.” Triển Chiêu lấy lại tinh thần, bưng chén thuốc đẩy cửa vào, lại đưa một tay vòng lại đóng cửa, cước bộ nhẹ nhàng khoan thai mà bình ổn đi tới bên giường Bạch Ngọc Đường, nở một nụ cười ấm áp mềm mại với hần, “Uống thuốc đi, Ngọc Đường.”

“Sao còn phải uống thuốc chứ.” Bạch Ngọc Đường vẻ mặt đau khổ, từ đầu đến chân đều là không cam tâm tình nguyện.

Triển Chiêu múc một thìa thuốc, đưa đến bên môi tỉ mỉ thổi nguội rồi mới đưa lên miệng hần, kiên trì dụ dỗ: “Là thuốc để bồi bổ căn nguyên, không đắng lắm đâu, uống nhanh đi.”

Bạch Ngọc Đường thờ dãi thườn thợt, nhận mệnh há mồm uống thuốc.

Kỳ thực từ khi từ Tương Dương trở về cũng đã sắp bốn tháng rồi, thương tích của Bạch Ngọc Đường đã không còn gì đáng ngại, chỉ là đại gia lo lắng, lại bắt hần phải dưỡng thêm một vài ngày. Nếu không phải mỗi ngày có Triển Chiêu làm bạn chiều cổ, Bạch Ngọc Đường đã chạy từ sớm. Đường sơ bị thương tuy rằng nghiêm trọng, nhưng may mà Trầm Tĩnh An gấp gáp bôn tẩu từ Kỳ Châu về mang theo Ngọc Tứ Hồn, vội vã giao tới cho bọn họ. Ngọc Tứ Hồn nghe nói là bảo vật trấn hồn định phách, đây vốn là vật mà năm đó Bạch Như Phong tìm về cho Nhu Nhu dưỡng bệnh, sau khi Triển Nhu bệnh mất, để kỷ niệm, Trầm Tĩnh An vẫn luôn mang theo bên người, không ngờ rằng lần này lại vừa vãn cứu lấy một mạng của Bạch Ngọc Đường. Công Tôn tiên sinh và Lô phu nhân sau khi xem qua, đều nói đây là một khối được ngọc cực kỳ hiếm gặp, phi thường trân quý.

Uống thuốc xong, Triển Chiêu bưng chén, nhét vào miệng Bạch Ngọc Đường mấy miếng mứt trái cây để giải đắng, sau đó tiếp tục ngồi ở bên giường, thần sắc chính nhiên.

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng cầm tay Triển Chiêu, dịu dàng hỏi: “Mèo con, ngươi sao vậy? Có phải mệt lắm không? mấy ngày nay cũng chưa nghỉ ngơi đầy đủ đi, qua trận này chúng ta đi Hãm Không Đảo nghỉ vài ngày, Ngủ gia bồi bổ cho ngươi.”

“Không có.” Triển Chiêu trấn định lại, cầm ngược lấy tay hần, mi mục ôn nhu, “Chỉ là đang suy nghĩ một việc thôi. Chờ ngươi hồi phục hoàn toàn rồi, ta theo ngươi đến Hãm Không Đảo nghỉ ngơi một thời gian, hảo hảo bồi bổ ngươi.”

“Thật không!” Bạch Ngọc Đường mặt mày rạng rỡ, khó có được con mèo này không đem công vụ ra để từ chối hần, nếu đi Hãm Không Đảo, chỉ còn không gian riêng của hai người, càng vừa lòng hần đây.

Triển Chiêu không khỏi cười khê, mắng: “Con chuột ngốc, ta đã lừa gạt ngươi bao giờ chưa.”

Bạch Ngọc Đường mặt mày hớn hờ nói: “Mèo con, thực ra thương thế của ta đã ổn rồi, không tin chúng ta ra ngoài so kiếm thử đi.”

“Ta tin, không cần so. Nửa đêm rồi đấy, ngươi không ngủ, người ta cũng muốn nghỉ ngơi chứ, làm sao lại đi phá mọi người được.” Triển Chiêu giơ tay lên, thay hắc chĩnh lại mấy sợi tóc mái có chút tán loạn, bỗng nhiên trong đôi mắt lại hiện lên vẻ hoảng hốt sâu đậm. Đầu ngón tay y chậm chậm men theo đường nét gương mặt Bạch Ngọc Đường, nhẹ nhàng mơn trớn mi mục của hắc. Một tướng mạo đẹp như xử nữ vậy, y lại từng nhìn thấy vẻ chật vật cùng thống khổ với máu tươi nhuộm đầy; một ánh mắt rực rỡ như vậy, phẳng phất ngập đầy tinh quang, có lúc sắc bén, có khi ôn nhu, thiếu chút nữa, đã vĩnh viễn khép chặt, không mở ra được nữa...

Tay của Triển Chiêu dừng lại, trong mắt đột nhiên hiện lên vẻ đau đớn sâu sắc.

Bạch Ngọc Đường thấy y hành động khác thường, trong lòng biết chuyện lần này thật sự là chọc cho con mèo con này sợ đến hư tâm rồi, vẻ mặt không khỏi lộ ra một tia áy náy, nghiêng thân đem người trong lòng ôm vào ngực, ôn nhu an ủi: “Mèo con ngươi đừng lo lắng, ta đây không phải là không có chuyện gì sao. Ta sẽ không ly khai ngươi, ta còn chưa hảo hảo bồi dưỡng ngươi mà. Ta còn rất nhiều chuyện muốn cùng làm với ngươi, còn rất nhiều nơi muốn cùng đi với ngươi nữa. Yên tâm, Mèo con ngốc này, Ngũ gia còn không nỡ bỏ lại một mình ngươi đâu...”

Triển Chiêu an tĩnh ở trong ngực hắc, không nói một lời.

“Mèo con...” Bạch Ngọc Đường buồn buồn nói, “Ngươi có phải giận ta nữa không. Lần sau ta sẽ không bao giờ một thân một mình đi liều mạng nữa, ngươi đừng oán ta, ta sợ mình không có bản lĩnh, lại hại người chịu thương nữa... Ấy...”

Bạch Ngọc Đường một câu còn chưa nói hết, Triển Chiêu bỗng nhiên nghiêng đầu, kinh ngạc nhìn hắc.

“Mèo con, ngươi sao vậy?” Bạch Ngọc Đường đỡ bờ vai y, nhẹ giọng hỏi.

Triển Chiêu lắc đầu, sau đó đột nhiên nghiêng người, hôn lên môi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường sửng sốt, rất nhanh phản ứng kịp, dịu dàng đáp lại y, vô cùng lưu luyến triền miên, dù sao có tiện nghi không chiếm vốn không phải là bản tính của Bạch Ngũ gia hắc. Triển Chiêu vẫn có điểm trúc trắc, nhưng rất ôn nhu, cũng rất chuyên chú, Bạch Ngọc Đường cười khẽ, Mèo con nhà mình từ trước đến nay da mặt cực mỏng, có thể làm được đến cỡ này đã là rất hiếm thấy.

Người trong lòng chủ động đầu hoàn tống bảo, Bạch Ngọc Đường nào có lý do không vui. Hắc bỗng nhiên phát lực, áp người trong lòng ngã xuống giường, sau đó chặn y lại, ngón trở thon dài nhẹ nhàng búng lên đầu mũi người trong lòng, ôn tồn cười nói: “Mèo con, đây cũng không thể trách ta được, là chính ngươi dụ dỗ Ngũ gia trước đó, sau cũng không được đánh người nha.”

Triển Chiêu hơi đỏ mặt vì thẹn, lại vẫn đưa tay ôm lấy Bạch Ngọc Đường, nhân thần mềm mại mà kiên quyết.

Bạch Ngọc Đường chợt cảm thấy tim mình đập thành thịch, trên đời này còn cái quỷ gì khiến người ta mãn nguyện bằng ánh mắt ôn nhu và tư thái mãn nguyện của người mình yêu chứ. Hắc bỗng nhiên bật cười, sau đó cúi đầu hôn người dưới thân thật sâu, động tác thật mềm nhẹ chuyên chú, có chút cẩn cẩn dục dục, nhưng lại có một loại quý trọng làm đối phương động dung, như thể đối đãi với trân bảo quý giá nhất trên đời.

Màn che màu lam nhạt khoan thai buông xuống, che giấu xuân ý dạt dào. Giữa lúc dịu dàng mà kịch liệt triền miên đó, giữa những tiếng rên rỉ nhỏ nhẹ không đè nén được, Triển Chiêu khó khăn quăn quýt lấy cổ Bạch Ngọc Đường, giữa lúc đó, mơ hồ như có nước mắt rơi lên cổ y, y ghé vào tai hắc, cúi đầu nói ra lời trong lòng, “Ngọc Đường, sau này ngươi đừng... dọa ta nữa... Ta rất sợ ngươi lại đột nhiên biến mất... nếu như ngươi thật sự biến mất, không xuất hiện nữa... ta làm sao có dũng khí đối mặt...”

“Không đâu, ta vĩnh viễn sẽ không đột nhiên biến mất nữa. Dù cho đến cùng trời cuối đất, Ngọc Đường nhất định cũng sẽ đưa ngươi theo!”

Lời hẹn ước ôn nhu mà kiên định vang lên bên tai, kèm theo cảm thụ không phân rõ khổ sở hay vui thích, Triển Chiêu từ từ cười rộ lên, thanh âm ôn mềm tán đậm, giống như được vùi giữa tầng tầng sương vui, lớp lớp đợi chờ: “Ngọc Đường, người phải chờ ta a... Ta muốn cùng với người, đi khắp muôn sông nghìn núi a...”

“Đương nhiên phải chờ, con mèo con đàn nhà người còn thiếu Ngũ gia cả đời mà...”

Rất nhiều năm sau tháng sau, ở Kỳ Châu xa xôi, có người nhìn thấy trong phiến rừng sơ hoa an tín mọc nở rộ đẹp rực rỡ, có hai người mỉm cười đối ẩm thưởng rượu, lam y ôn nhuận, bạch y sái nhiên.

– hành – phong – chính – lý – thu – tàng –

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-nhai-lo-vi-uong>